

Miten tapasin Björnin

Olin kävelyllä aika kaukana kodistani ja kuljin parhaillaan sankan lepikön halki, kun kuulin jonkun viheltävän vähän matkan päästä. Ihmettelin, kuka lymyili keskellä synkkää metsää. Katsoin eteenpäin ja näin maiseman aukenevan pieneksi risujen peittämäksi niityksi. Raivasin tien alakasvillisuuden läpi ja harpoin vaivalloisesti niitylle. Siellä istui yksi- tai kaksivuotiaan näköinen poika sammaloituneen kannon päällä pitkät paljaat sääret sojottaen eteenpäin. Pojalla oli yllään vaaleansiniset sortsit, keltainen nuttu sekä mustat, vähän rähjäiset kengät. Pellavankeltaiset hiukset oli leikattu korvien yläpuolelta ja otsatukka oli lyhyt. Harmaanvihreät silmät kimmelsivät ja säihkyivät kilpaa auringon kanssa, kasvoilla levisi leveä hymy melkein korvasta korvaan ja huulien välissä hohti kaksi riviä valkoisia hampaita. Pojan reipas katse, lämpöinen hymy ja luja leuka viittasivat rohkeuteen, mielenlujuuteen, itsevarmuuteen sekä ystävällisyyteen.

"Moi" poika tervehti ystävällisesti. "En ole nähnyt sinua ennen. Mistä olet tullut?"

"Asun Liidunvaaran kylässä, Mustanuolivuoren tuolla puolen" vastasin. "En yleensä käy tällä seudulla. Voisin sanoa, että olen tidusteluretkellä. Aion vaeltaa merenrantaan asti."

"Ranta ei ole kaukana täältä" toinen poika vastasi. "Asun itse sen lähellä. Saat tulla mukaani, jos haluat, niin esittelin sinut vanhemmilleni ja sisaruksilleni. On vain kivaa saada uusi kaveri."

Iloitsin komean pojan haluavansa olla kaverini, vaikkemme olleet tunteneet toisiamme kuin vasta minuutin.

"Käytkö Liidunvaaran koulua?" poika kysyi.

"Käyn. Se on hyvin pieni koulu ja olen käynyt sitä koko elämäni. Olen viidennellä luokalla, entä sinä?"

"Kuudennella" hän vastasi. "Bragan koulussa. Se on aika suuri. Meitä on suunnilleen neljä sataa. Miten muuten pääsit tänne? Kävelitkö vuoren yli?"

"Tietenkin. Kun tunnen tien, ei ole vaikeaa kiivetä vuoren ylitse."

"Lähdetään kotiin. Seuraa minua." poika kehotti.

Niinpä hän alkoi pinkoa vikkelästi polkua pitkin hypäten välillä suurten kivien yli. Minun oli vaikea pysyä pojan kintereillä, koska hän oli niin ketterä, enkä pystynyt hyppäämään niin suurten kivien yli kuin hän, joten jouduin kiertämään esteitä. Havaitessaan tämän tosiasian poika pysähtyi antaakseen minun ottaa hänet kiinni. Hän naurahti ja sanoi ivallisesti "Saat kyllä treenata hyppäämistä, jotta pysyt minun tahdissani.", mutta hän hidasti armollisesti vauhtiaan. Tulimme alueelle, jossa kasvoi suuria lehtipuita. "Joka puulla täällä on oma nimi" hän selitti. "Esimerkiksi tämä vaahtera on Huippukiippi ja se on ihan muhkea kiipeilypuu. Näet tuon hangan? Se on kahdentoista metrin korkeudella, sen olin mitannut. Me molemmat mahdumme juuri ja juuri sinne. Ala tulla! Kiipeillään ylös!"

Poika otti suuren askelen ensimmäiselle oksalle ja edelleen ylöspäin. Seurasin varovasti hänen perässään. Poika oli ketterämpi kuin apina ja oli jo perillä, kun minä oli vasta puolivälissä. Ponnistelin ylöspäin askel askelelta ja oksa oksalta, kunnes pystyin ahtautumaan hänen viereensä hankaan. Me istuimme niin tiiviisti ahtaassa tilassa, että ruumiidemme lämpöä levisi tasaisesti toistemme kautta. "Kun tapaan uuden kaverin, kutsun hänet aina tähän paikkaan, jotta me voimme tutustua lähemmin toisiimme. Jollei hän halua istua täällä kanssani, hän ei ole aito kaveri. Olet läpäissyt kokeen."

Aloin tähyillä alamme leviävälle alueelle ja näin taivaanrannan kohdalla meren, joka levisi harmaana silmäkantamattomiin. Juuri siinä, missä lehtipuut väistyivät avoimen ruohomaan tieltä, oli punainen kaksikerroksinen talo. "Tuo on talomme" poika sanoi. "Pian menemme sinne." Mutta ensin istuimme jonkin aikaa paikoillaan juttelemassa hiljaa keskenämme.

Astuessamme talon pihalle kaksi teini-ikäistä tuli meitä vastaan. Tyttö vaikutti olevan noin kahdeksantoista kun taas poika seitsemäntoista.

"Moi" kaverini tervehti ja selitti minulle "He ovat sisarukseni."

"Moi, pikkuveli" suuri poika tervehti vastaukseksi.

"Moi" sanoi isosisko luoden uteliaan katseen minuun.

Sitten he viis veisasivat meistä ja kiiruhtivat sen sijaan veräjältä ulos.

"He ovat vain vähän ujoja. Heille olet ventovieras mutta voit aikanaan kyllä tutustua heihin. Heidän nimensä ovat Bengt ja Eva ja he ovat maailman parhaat sisarukset.

Menimme ulko-ovesta sisään ja saavuimme pieneen eteiseen, josta useat ovet johtivat eri huoneisiin. Yksi ovi aukeni ja pitkäjalkainen, ystävällisen näköinen nainen tuli meitä vastaan. Nainen kohotti kulmiaan ja tarkkaili minua kyselevästi. "Nimeni on Peter" sanoin kiireesti ja kätelin naista. "Olen juuri ystävästynyt poikasi kanssa." Nainen hymyili lämpöisesti minulle siniset silmät säihkyen. "Poikani ystävät ovat minunkin ystäviäni. Olen Monika Haggård ja pojan nimi on Björn." Hämmästyin, koska olimme unohtaneet esitellä toisemme toisillemme. Björn vain nauroi. "Nyt kun tiedän nimesi, saanko näyttää sinulle huoneeni?" Hän tarttui käteeni ja veti minut melkein väkisin portaita ylös. Tulimme tasanteelle, jossa oli kolme ovea. Björn avasi ensimmäisen oven ja sysäsi minut sisään.

Se oli aika suuri huone, jonka seinillä oli futisaiheisia julisteita. Suurin osa lattiasta oli ruskean maton peitossa ja keskellä lattiaa seisoivat pöytä. Sänky seisoivat toisen pitkittäisseinän vieressä. Sänkyä vastapäätä olevalla seinustalla oli kirjahylly. Katselin uteliaasti kirjahyllyä ja yritin erottaa, mitä kirjoja siellä oli. Hämmästykseni näytin useita klassikoita, muun muassa muutamia Dostojevskin kirjoja. Eiköhän Björn ollut liian nuori ymmärtääkseen Dostojevskia? Kysyin häneltä, mutta hän vain nauroi. "Täytyyhän joskus ruveta lukemaan aikuiskirjallisuutta. Ymmärrän mitä ymmärrän. Joka tapauksessa ymmärtäminen sujuu askel askelelta. Sitä enemmän luen mitä enemmän ymmärrän. Jos ei ryhdy, ei koskaan opi." Pöydällä oli tietokone, kirjoja, eri kirjoitusvälineitä yms. Ryhdyimme jonkin aikaa pelaamaan tietokonepelejä. Viimein minun oli aika lähteä ehtiäkseni kotiin hyvissä ajoin päivälliselle. Sovimme, että tapaisimme seuraavana päivänä täällä kello yhdeksän. Onneksi pyörällä pääsee nopeasti kotoa tänne.

Pääkalloluola

Seuraavana aamuna istuimme pöydän ääressä Monika Haggårdin keittiössä juomassa kahvia ja syömässä voileipiä. "Missä asut?" Monika kysyi väläyttäen rohkaisevan katseen minulle, koska hän vaistosi minun olevani hiukan ujo. "Liidunvaarassa" sanoin ykskantaan. "Se on aikamoinen matka täältä" Monika vastasi. "Se kestää vain puoli tuntia pyörällä" selitin. "Olen nuori ja jaksan pyörällä nopeasti" kerskailin. Monika naurahti näyttäen koko rivin hohtavan valkoisia hampaita. "Olet topakka poika niin kuin Björnkin" Monika huomautti. "Olen varma, että saatte paljon iloa toisistanne. Lyön vetoa, että tänään Björn näyttää sinulle luolan." "Niin näytänkin" Björn puuttui keskusteluun. "Luolan?" ajattelin. "Minkä luolan?". En ollut koskaan kuullut mitään mistään luolasta tällä seudulla. "Pääkalloluola" Björn selitti "Pääkallokerhomme päämaja. Se on vain pieni onkalo mutta viihtyisä. Oletko jo syönyt tarpeeksi? Niin lähdetään."

Seurasimme ensin rantaa muutaman laiturin ja matalan talon ohi. "Sukumme on suuri" Björn kertoi. "Ja useimmat asuvat täällä seudulla. Tunnen kaikki ihmiset täällä. Myöhemmin esittelen sinut muille Pääkallokerhon jäsenille. Sinäkin olet nyt jäsen" hän sanoi. "Sitä vain? Eikö ole tarpeen kysyä muilta jäseniltä, pääsenkö mukaan vai en?" kysyin hämmästyneenä. "Ehei. Minä olen kerhon päällikkö ja päätän itse kuka on jäsen ja kuka ei ole. Sanon sinua jäseneksi ja niin oletkin mutta ensin sinun on läpäistävä vihkimismenot." Vihkimismenot! Huolestuin suuresti. Mitä kummia kauheuksia oli minun määrä kokea niissä vihkimismenoissa?"

Björn taisi lukea ahdistukseni kasvoiltani, sillä hän lisäsi "Älä ole huolissasi! Kaikki läpäisevät. Sinun on vain suoritettava muutamia yksinkertaisia tehtäviä." Vastaus ei juurikaan rauhoittanut minua. Olin varma, että ne yksinkertaiset tehtävät osoittautuisivat hyvin epämiellyttäväksi kokemuksi mutta oli miten oli -- miehuuteni vuoksi tehtävät oli suoritettava millä hinnalla hyvänsä."

Käännyimme ruskealle metsäpolulle korkeiden mäntyjen sekaan ja kuljimme sitä pitkin noin viisitoista minuuttia. Vihdoin saavuimme suurelle kivikkoiselle aukealle, joka päättyi harmaaseen vuorensinämään, jossa oli suuri musta aukko. "Tuolla on luolan sisäänpääsy" Björn kertoi. Sisäänpääsyn edustalla oli muutamia paalujen varaan pystytettyjä puusta kyhättyjä pääkalloja. "Emme saaneet käsiksi oikeita pääkalloja, joten jouduimme tekemään ne puupaloista" Björn selitti. Katsoin uteliaasti pääkalloja vähän tarkemmin. Ne koostuivat useista laudanpätkistä, jotka oli kytketty liimalla ja nauloilla kokoon. Joku oli maalannut silmät, nenän ja suun niiden päälle punaisella maalilla, joka näytti melkein vereltä. "Olemme pystyttäneet ne tänne osoittaaksemme, että tämä on yksityisalue. Kerhoomme kuulumattomat ihmiset pääsevät sisään omasta riskistä. Ei voi olla varma, mitä henkimaailman otukset tekisivät varkaille ja tunkeilijoille." Björn kertoi.

Sitten menimme sisään luolaan. Lyhyen käytävän jälkeen saavuimme hyvin tilavaan pyöreään kammioon. Seinille oli upotettu lampuja säännöllisen väliajoin koko ympyrän pituudeltaan. Luolaan mahtuisi varmaan vähintään 20 ihmistä. "Lamput ovat patterikäyttöisiä." Björn sanoi ja sytytti vuoron perään kaikki lamput. "Ei täällä voi sytyttää tulta häikämyrkytysriskin vuoksi." Lamput valaisivat luolan täydellisesti. Tarkastelin huolellisesti luolakammiota. Kammion keskellä oli pöytä ja päällikön istuin. Sen ympärillä oli useita jakkaroita, joilla oli mukava istua. Seinustalla oli laatikoita täynnä tavaroita ja esineitä.

"Kaikki kerhon kokoukset pidetään täällä" Björn selitti "-- kuten esimerkiksi vihkimismenosi" hän lisäsi ilkkurisen näköisenä. "Puhumme jäsenten kanssa iltapäivällä. Jos kaikille sopii, vihkimismenot pidetään huomenna." Menimme takaisin Björnin taloon, missä Monika tarjoili meille lounasta. Olin ilmoittanut äidilleni, että söisin tänään lounasta Haggårdien kanssa.

Kalle

Iltapäivällä kuljimme maantietä pitkin kohti Bragaa. Oli kuuma heinäkuun päivä, joten monet ihmiset olivat lomalla ja kuljeskelivat laiskasti pihoilla tai loikolivat uimarannoilla. Merellä oleva auringonkimmellys oli niin kiihkeää, että teki kipeää katsoa sitä kauemmin kuin viisi sekuntia. Siellä täällä nökötti omakotitaloja tai maatiloja ruskeanpunaisine tiilikattoineen ja valkoisine nurkkineen. Viljapellot loistivat kullankeltaisina auringonpaisteessa ja kissat hiiviskelivät hiiriä etsien. Päidemme yläpuolella sujahtelivat pääskysyet korkealla sinne tänne. Bragaa lähestyessämme taloja tuli enemmän ja tien varrella oli nyt korkea lankkuaita, johon oli kiinnitetty rumia julisteita ja mainosilmoituksia.

Björn osoitti erästä ruskeaa taloa, jota ympäröi suuri huonosti hoidettu piha. "Tuolla on ensimmäinen kohteemme. Poika, joka asuu tuossa talossa on sukua meille ja Pääkallokerhon jäsen." Astuttuamme veräjän läpi näimme pitkän ja hoikan tummatukkaisen pojan, jonka arvioin olevan noin neljätoista vuotta.

"Moi, Kalle" Björn tervehti poikaa.

"Ai, sinä se olet. Mikä asiiasi?" poika kysyi ja katseli kysyvästi minua.

"Tämä on kerhon uusi jäsen. Me vihimme hänet huomenna ja haluan sinut mukaan."

"Peter" esittelin itseni Kallelle. "Asun Liidunvaarassa."

Kalle kätteli minua ja loi minuun lämpöisen katseen, jossa luin ystävällisyyttä mutta myös hämmästykseni jonkinlaista tuskaa. "Kallen vanhemmat ovat oikeita juoppoja" Björn selitti. Kallella ei ole helppoa elämää, koska hänen on pakko välillä hoitaa sekä omansa että vanhempiansa asioita, kun he makaavat avuttomina humalassa. Heidän luonaan usein räjähtään ja tapellaan ja aiemmin hänen isällään oli tapana lyödä sekä poikaansa että vaimoan, kun hän oli juopunut liikaa." Kalle protestoi: "Björn, ole kiltti. Älä paljasta kaikkia huonoja puolia perheestäni muukalaiselle." "Peter ei ole muukalainen, vaan ystäväni" Björn puolusti minua. "Voit sanoa hänelle kaiken, jonka sanot minulle. Onko isäsi taas lyönyt sinua?" Kallen silmät salamoivat ja kipinöivät kiukusta, kun hän vastasi. "Hän ei uskalla. Lyön häntä takaisin. Olen voimistunut paljon viime vuonna ja olen melkein yhtä voimakas kuin hän. Hän on oikea pelkuri, eikä halua vittuilla sen kanssa, joka lyö takaisin. Yritän puolustaa äitiäni parhaani mukaan."

Tarkastelin poikaa vähän lähemmin. Hän oli oikea hongankolistaja mutta raajoissa oli kyllä voimaa, sen minä näin. Silmät olivat vihreät kapeilla kasvoilla ja ne loistivat ystävällisesti minulle. Suu oli leveä paksuine huulineen ja leukalinja oli luja. Oikealla poskella näkyi omituinen liljanmuotoinen syntymämerkki, mikä sai pojan muistuttamaan korsikalaista piraattia. Yllään hänellä oli ruskeiden housujen lisäksi outo ruudullinen paita. Hiukset olivat mustat, lyhyeksi leikatut ja vähän rasvaiset. Keskellä otsatukkaa oli pieni valkoinen kiehkura. Hän seisoi paljain jaloin ja kädet puuskassa keskellä pihan hoitamatonta heinikkoa. Poika oli selvästi murrosiässä ja kasvoilla oli finnejä.

"Miten vanha olet?" kysyin muina miehinä.

"Viisitoista" poika vastasi. "Entä sinä?"

"Yksitoista" sanoin ja mietin, että hän oli vuoden vanhempi kuin olin luullut.

"Lopetan peruskoulun ensi vuonna" Kalle lisäsi. "Minun on ajateltava lukiota. En ole vielä päättänyt, mitä haluan tehdä aikuisena. Minulla riittää homma vitun perheeni kanssa, eikä ole jäljellä paljon aikaa koulua varten."

"Suokaa anteeksi, että keskeytän mielenkiintoisan keskustelunne" Björn tuli väliin. "Mutta minun on kutsuttava sinut kerhon kokoukseen kello viisi. Valmistelemme huomispäivän vihkimisseremonian. Vihimme Peterin Pääkallokerhon jäseneksi. Sopiiko se sinulle?"

"Sopii" Kalle vastasi.

Björn kääntyi minuun päin ja selitti "Kerho kokoontuu illalla päättääkseen, mitä sinulle tehdään huomenna vihkimismenoissa. Valitettavasti et saa olla mukana, koska se, mitä sinulle tehdään, tulee olemaan salaisuus."

"Selvää" sanoin vailla sen suuremmilla intohimoilla. Juuri silloin talon ulko-ovi aukeni ja räjäjäinen äijä ilmaantui pihalle vihaisesti mulkoillen meitä. "Miksi norkoilet täällä, Haggård-poika? Miksi tuot ventovieraan pojan tänne?" Mies oli nähtävästi Kallen isä. "Minulla on asia pojalle. Tämä poika on ystäväni, jonka vihimme Pääkallokerhon jäseneksi huomenna" Björn vastasi topakasti. "Paskat minä sinun Pääkallokerhostasi" äijä vastasi vihaisesti. "Tarvitsen itse pojan. Minulla on hänelle homma." "Et määräile minua!" Kalle äyskäisi. "Saat kyllä hoitaa hommasi itse. Lähden kerhon kokoukseen kello viisi, sanotpa mitä tahansa. Jos et juopuisi koko ajan, sinulla olisi runsaasti aikaa hommiasi varten." Poika näytti niin uhkaavalta, että isä säikähti ja luikki matkoihinsa sanomatta sen enempää.

"Just siisti tyyppi" Björn huomautti.

"Hän on huonolla tuulella krapulan vuoksi. Hän ja äiti pitivät ryyppyjuhlaa koko eilisillalla. Pakenin kotoa ja vietin iltani kaverieni kanssa. Kun täällä ryypätään, ei voi olla sisällä." Me hyvästelimme Kallen ja jatkoimme matkaamme.

Me tapasimme kolme tyttöä

Seuraavaksi Björn esitteli minut kolmelle tytölle, jotka kaikki asuivat Bragan taajamassa ja kävivät samaa koulua kuin Björn. Ensimmäinen tyttö, Lisa Magnusson, oli reipas, eloisa pieni hupakko, joka näytti suunnilleen Björnin ikäiseltä. Hänellä oli kastanjanruskea tukka nätisti sidottu ponninhännäksi. Kirkkaansinisissä silmissä oli jotain kiusoittelevaa, arvoituksellista välkettä, joka haastoi kaikkia, jotka uskalsivat katsoa häntä silmiin. Huulet olivat paksun huulipunan peitossa, poskilla oli puuteria ja pitkät kynnet olivat vihreällä kynsilakalla maalattuja. Kaikki raajat olivat pitkät ja sirot. Yllään hänellä oli oranssi hame, joka ulottui vähän polvien alapuolelle ja yläruumiissa oli beesi pusero, joka näytti olevan numeron verran liian pieni. Hänen suunsa kävi koko ajan ja hän teki yhtenäen kiusallisia huomautuksia muiden lausunnoista ja tavoista, mutta oli myös hyvin lojaali kavereita kohtaan ja osasi puolustaa heitä ihmisten ilkeitä huomautuksia vastaan.

Toinen tyttö, Greta Lundberg, oli lyhyt ja pyylevä, enkä pystynyt arvioimaan hänen ikäänsä. Hän oli hyvin vaitelias, eikä avannut suutaan ilman tärkeää sanottava. Hän oli pukeutunut sortseihin ja T-paitaan. Björn kertoi, että molemmat olivat tyttöjen paikallissarjassa pelaavia futismimmejä, ja että he olivat hänen luokkakavereitaan.

Kolmas tyttö oli toista maata. En ollut ikinä koko elämässäni tavannut niin itsevarmaa ja nokkelaa tyttöä. Kun joku yritti kiusata häntä, hän vain nauroi kiusaajalle päin naamaa sanoen hänelle, että hänen oli parannettava solvauksiaan ja herjauksiaan, koska ne eivät loukkaisi vauvaakaan. Pellavankeltaiset hiukset olivat poikien tapaan lyhyeksi leikatut ja otsatukka ulottui kaksi senttiä ruskeiden kulmien yläpuolelle, mutta silmät hehkuivat lämpöisesti ruskeina keskellä pyöreitä kasvoja. Toisin kuin muut tytöt hänellä oli pitkät punaiset housut ja paita oli lyhyt jättäen pienen kaistaleen vatsasta ja selästä paljaaksi. Raajat olivat pitkät ja näyttivät hyvin voimakkailta. Hänen nimensä oli Angelika Adelman ja olin varma, ettei kukaan ihminen tai mikään vastoinkäyminen voisi lannistaa häntä. Björn selitti Angelikan olevan viisitoista ja Kallen luokkakaveri. Kaikki kolme tyttöä olivat Pääkallokerhon jäseniä. Me kaikki seisoiimme Lisan pihalla juttelemassa.

"Haluan teidät kolme mukaan kerhokokoukseen kello viisi" Björn pyysi. "Valmistelemme Peterille kunnan vihkimisseremonian."

Lisa sanoi haltioissaan minulle "Älä luule että se on helppo. Me keksimme takuulla jotain aivan mahdottoman haastavaa ja iljettävää sinun suoritettavaksesi."

Tavoitin Lisan katseen ja olin kaatua taaksepäin, kun näin syvällä hänen silmäterässään hullun, punaisen hehkun, mutta tajusin pian, että hän vain pelleili. Nähtävästi tyttö yritti säilyttää minua.

"Ole rohkea" Angelika kehotti. "Ei se seremonia niin kamala ole. Olemme kaikki läpäisseet vihkimismenoimme ja olemme vielä hengissä."

"Älä uskottele hänelle mitään typeryyksiä" Lisa kuittasi. "Tämän kokeen on oltava hirveä ja haastava. En olisin niin topakka, jos olisin sinä. Et ole edes oikea tyttö. Sinähän näytät ihan pojalta." Angelikan silmät väikkyivät vaarallisesti kun hän vastasi "Et ole näköjään kovin järkevä, kun et pysty erottamaan poikaa tytöstä."

Tytöt näyttivät kuin he olisivat ryhtymäisillään tappeluun, kun Björn pani väliin "Rauhoittukaa, tytöt. Olemme täällä hoitaaksemme kerhon asioita, emmekä tapellaksemme."

Juuri silloin kolmas tyttö sekaantui ensimmäistä kertaa jutteluun. "En ole nähnyt sinua ennen. Et voi asua Bragassa, koska tunnen kaikki ihmiset täällä."

"Asun Liidunvaarassa" vastasin todellisesti.

"Miten pääset Liidunvaarasta tänne?" Greta uteli.

"Pyörällä." vastasin. "Ei kestä kuin puoli tuntia".

"Miksi Liidunvaaran poika kutsutaan Pääkallokerhon jäseneksi?"

"Koska hän on ystäväni" Björn selitti. "Olen päällikkö, etkö muista? Päätän itse, kuka on jäsen ja kuka ei ole."

"No, se sopii minulle. Kaikki ystäväystyivät kanssasi. Olet oikea hurmauspeikko."

Björn punastui ja kivahti äkäisesti "Jos olisit ollut poika, olisin pamauttanut sinua pallean. Sinulla käy tuuri, kun olen herrasmies, enkä lyö naista."

Niin me kinastelimme loputtomiin, kunnes Björn päätti, että oli aika jatkaa matkaamme

Haggårdien kaksoset

Kävelimme Bragan pääkatua pitkin, ohitimme torin ja koulun ja käännyimme lopulta pinelle poikkikadulle, joka vietti ylöspäin jyrkälle mäelle. Pysähdyimme kaksikerroksisen, ruskean omakotitalon eteen. Taloa ympäröi suuri vihreä nurmikko, jossa talon seinustalla oli kukkapenkkejä.

"Pojat, jotka asuvat täällä, ovat serkkujani. He ovat nuorimman setäni poikia ja he ovat kaksosia."

Koputimme ovea ja eräs tummatukkainen poika avasi. "Moi, Magnus" Björn tervehti hilpeästi.

"Ovatko vanhempasi kotona?"

"Eivät ole" poika vastasi.

"Kaksosten vanhemmat ovat usein poissa" Björn selitti. "Joskus he ovat poissa koko illan ja yön. Silloin koko talo on meidän ja voimme pitää bileitä täällä. Niissä bileissä saattaa käydä aika kuumana. "Toivon että voin joskus kutsua sinut johonkin niistä bileistä. Se olisi aikamoinen kokemus sinulle."

"Eivätkö vanhemmat paheksuisi mokomia touhuja?" kysyin hämmästyneenä.

"Vaikuttaa siltä, ettei heillä ole mitään sitä vastaan, kunhan me siivoamme kunnolla perässämme."

Magnus johdatti meidät olohuoneeseen, jossa toinen poika istui sohvalla. "Moi, Martin" Björn tervehti. Minusta pojat olivat mahdoton erottaa toisistaan. "Kuinka tiedät, kuka on Magnus ja kuka on Martin? Heihän ovat samanlaisia kuin kaksi marjaa."

"On vain havaittava muutama yksityiskohta" Björn virkkoi vikkellästi. "Esimerkiksi Magnuksen vasemmalla poskella on pikkuruinen, nuolenmuotoinen, tumma luomi. Martinilla ei ole sellaista luomea. Ole kiltti ja näytä Peterille."

Magnus siis käänsi vasemman poskensa minuun päin, joten näin pienen, noin sentin pituisen merkin. Katsoin sitten Martinia ja totesin, että hänellä ei ollut vastaavaa merkkiä.

"Vihimme huomenna Peterin Pääkallokerhon jäseneksi ja haluan teidät mukaan suunnittelukokoukseen kello viisi. Sopiiko se teille?" Björn kysyi. "Totta kai se sopii. Meille on suuri kunnia osallistua, kun uusi henkilö vihitään" kaksoset lausuivat yhteen ääneen.

Aloin tarkastella kaksosia kunnolla. He olivat kauniita poikia, ehkä vuoden vanhempia kuin Björn. Björn taisi lukea ajatukseni, sillä hän sanoi "He ovat kolmetoista." Molemmat pojat olivat melko pitkiä ja näyttivät Björnin tavoin sekä jänteveltä että vahvoilta. Tavoitin vuoron perään kummankin pojan katseen ja koin syvän lämpöisen yhteenkuuluvuuden heidän sielunsa kanssa. He olivat ilmeisesti mukavia jätkeä ja hyviä ystäviä.

"No, meillä on vielä muutama henkilö tavattavana" Björn sanoi. "Nähdään illalla". Sitten lähdimme

Erkki

Björn johdatti minut pienelle sivukadulle, jota reunustivat matalat lehmukset. Eräs poika tuli rullalaudalla meitä vastaan. "Moi, Erkki" Björn huudahti. "Juuri sinut me haluamme tavata".

"Onko taas vihkimisaika? Minkä kumman jätjän olet tällä kertaa onkinut esiin?"

Harmistuini hiukan tullessani kutsutuksi kummaksi jätkeksi, mutta päätin olla välittämättä siitä.

"Olen Liidunvaaran Peter" esittelin itseni.

"Liidunvaara?" Erkki kummasteli. "Olet tähän mennessä ottanut vain Bragan ja rannikkoseudun asukkaita jäseniksi, mutta oikeastaan se ei koske minua. Sinähän olet päällikkö! Miten te tapasitte?"

"Tämä pieni sankari tupsahti esiin aivan kotosalle eilen. Hän osoittautui hyvin mukavaksi tyyppiä ja suostui istumaan kyljekkäin kanssani siinä puuhangassa Huippukiipissä. Sellaista tapaamista ei voi kokea tulematta ystäviksi. Oli vain luonnollista kutsua hänet jäseneksi."

Poika oli vilkas ja liikutteli raajojaan levottomasti koko ajan puhuessaan. Hän kääntyi minun puoleeni. "Olet nuori. Sinusta tulee kerhon nuorimpia jäseniä. Useimmat meistä ovat kaksitoista tai enemmän."

"Olen yksitoista" tunnustin. "Entä sinä?"

"Kolmetoista. Kerhossa on monta eri ikää. Vanhin on jopa kaksikymmentä. Juuri se on hauskinta, että eri-ikäiset nuoret voivat löytää asioita, joita on hauska kokea yhdessä. Kerhoomme sopivat kaikki tyypit."

"Näytä hänelle vähän taitojasi" kehotti Björn.

Silloin Erkki alkoi temppuilla ja taiteilla rullalaudan kanssa. Hän pyöri, hyppi ja teki täyskääntöjä. Jotkut tempuista näyttivät suorastaan hengenvaarallisilta. Tumma tukka hulmusi ajoviimassa ja paljaille säärille kihosivat hikipisaroita. Leveä hymy välähti pojan pisamaisilla kasvoilla. Erkki lopetti näytöksensä ja kehotti minua lainaamaan laudan näyttääkseni, mitä osasin. Epäroin hiukan, koska minulla ei ollut paljoa kokemusta rullalautailusta, mutta en voinut kieltäytyä tekeytymättä pelkuriksi. Astuin siis rullalaudalle ja aloin varovasti liikkua. Potkaisin maata ottaakseni vauhtia ja liisin katua pitkin. Kiersin kroppaani saadakseni laudan tekemään täyskäännöksen ja liisin vastakkaiseen suuntaan. Muutaman käännön jälkeen pysäytin laudan tyylikkäästi ja astuin taas kadulle. Pojat taputtelivat käsiään näytökseni kunniaksi.

"Aika hyvä suoritus aloittelijalle" Erkki kehui. "Oletko rullalautailut ennen?"

"Vähän," tunnustin. "mutta minulla ei ole paljoa kokemusta."

"Siinä vaiheessa teit erinomaisen suorituksen" Erkki kehui taas. "Jos haluat, voin opettaa sinulle muutamia temppuja."

"Erinomaista" Björn meni väliin. "Mutta tehkää se toiste. Nyt meillä on kerhoasioita keskusteltavana. Haluan sinun osallistumisesi vihkimismenoihimme. Oletko mukana?"

"Olen" Erkki lupasi. "Ilmoittauduin luolaan kello viisi."

Sitten me lähdimme liikkeelle.

Vihkimismenot

Heräsin äkkiä ikkunan kautta kantautuvaan, kirkkaaseen linnunlauluun. Nousin hitaasti vuoteestani haukotellen ja hieroen unen silmistäni. Tämä ei ollut ihan tavallinen päivä. Se oli vihkimispäiväni, jolloin minut vihittäisiin Pääkallokerhon jäseneksi. Minua hirvitti. Mitäkö kauheuksia mahdoin tänä päivänä käydä läpi? No jaa, ei kannattanut murehtia etukäteen. Oli oltava rohkea ja otettava asiat vastaan oikeana miehenä, vaikka olinkin vain yksitoista vuotta.

Pukeuduin nopeasti ja menin keittiöön syömään aamiaista. Sanoin äidille: "Kerroin eilen ystäväystyneeni mukavan bragalaisen pojan kanssa. Hän aikoo tänään vihkiä minut niin sanotun Pääkallokerhon jäseneksi. Menen siis Bragaan heti aamiaisen jälkeen. Olen luultavasti poissa koko aamupäivän." "Sopii minulle" äiti vastasi. "Pidä huolta, että puuet sopivat vaatteet yllesi. Jos leikki käy villiksi, kannattaa ottaa kestävä vaatteet."

Aamiaisen syötyäni nousin pyörälleni ja aloin pyöräillä Bragaa kohti. Koska olin hyvässä kunnossa suoritin matkan kolmessakymmenessä minuutissa. Pysähdyin Haggårdien veräjän eteen tasan kello kahdeksan. Björn oli jo siellä odottamassa minua. "Olet hyvin ajoissa" Björn huomautti virnistäen. "Laita pyöräsi telineeseen, koska menemme luolaan jalan." Pysäköin siis pyöräni ja lähdin matkaan Björnin kanssa.

Saapuessamme luolaan oli paikalla jo aikamoinen porukka. Annoin uteliaasti katseeni pyyhkiä ympärilläni läsnä olevien lasten ja nuorten ylle. Hämmästykseni näin Björnin molemmat vanhemmat sisarukset, Bengtin ja Evan, seisomassa keskellä kenttää juttelemassa keskenään. Oliko hekin jäseniä? Eivätkö he ole vähän liian vanhoja ollakseen lastenkerhon jäseniä? Mutta silloin muistin Erkin sanoneen kerhon vanhimman jäsenen olevan peräti kaksikymmentä vuotta vanha. Nähtävästi kerho ei ollut pelkästään lasten kerho, vaan kaiken ikäisten nuorten kerho. Bongasin myös Haggårdien kaksoset Magnuksen ja Martinin, Kallen, Erkin ja ne kolme tyttöä, jotka olimme tavanneet Bragassa eilen. Joukossa oli myös useita tuntemattomia ihmisiä.

Menimme sisään luolaan. Vihkimismenoissa jokaisella oli oma määrätty rooli suoritettavana. Päällikkö, Björn, asettui istumaan päällikön istuimeen tärkeän näköisenä, kun me muut istuuduimme puoliympyräksi asetetuille jakkaruille. Bengtin rooli oli olla jonkinmoinen seremoniamestari. Hänellä oli yllään hullun näköinen ruusukuvioinen puku ja hassunkurinen villamyssy tupsuineen ja pienine kilisevine kulkusineen. Juuri silloin päällikkö antoi merkin juhlamenojen aloittamiselle: "Antaa seremonian alkaa!"

"Ensin sinun on pukeuduttava tähän asuun" se pieni hupakko Lisa, joka oli eilen varoittanut minua tulevien juhlamenojen kaikista kauheuksista, sanoi ilkeä välke silmissään. Asu oli kauhea! Se oli kaniininturkista tehty narrinpuku ja sen takaosasta sojotti naurettava, paksu häntä. Minua kävi sääliksi itseäni joutuessani niin nöyryyttävän käsittelyn kohteeksi, mutta oli kuin oli -- asuin oli pukeuduttava millä hinnalla hyvänsä. Puin siis kiltisti hirveän puvun ylleni.

Minut asetettiin lattian keskipisteeseen Kallen istuutuessa rumpujen eteen ja alkaessa hitain tahdin kumisuttaa niitä. Seremoniamestari Bengt kohotti käsiään kattoa kohti ja aloitti juhlallisien menoihin perinteisen johdannon. "Olemme kokoontuneet täällä vihkiäksemme uuden ehdokkaan Pääkallokerhon jäseneksi. Onko ehdokas teidän mielestänne kunnioitettavan kerhomme arvoinen? Jos niin on, antakaa minulle kolme leijonankarjadhusta." Kalle korosti Bengtin sanoja takomalla dramaattisesti rumpujaan niin että raikui koko luolassa. Heti rumpujen vaietessa kerholaiset kajauttivat intohimoisesti kolme hirmuista karjadhusta.

Nyt Bengt kääntyi minun puolelleni ja esitti arvokkaasti kysymyksen: "Liidunvaaran Peter. Oletko valmis juomaan lohikäärmeen kuumaa verta ansaitakseen pääsyn jaloön Pääkallokerhoomme? Jos niin on, anna minulle kolme tiikerinkarjahdusta." Polviani heikotti hiukan allani ajatellessani vertajuomista, mutta oli liian myöhäistä peruuttaa. Yritin siis parhaani mukaan matkia tiikerin ääntä ja tuotin velvollisuudentuntoisesti vaaditut karjahdukset. "Ehdokas on siis valmis koettelemukseen." Bengt julisti ja käännähti ympäri niin, että myssyssä olevat kulkuset kilisivät hienosti. "Tuokaa lohikäärmeen verta!"

Kallen virittäessä rumpujaan voimakkaasti jakkararivi aukeni ja Haggårdien kaksoset etenivät hitaasti kantaen välissään hopeapikarin täynnä jotain omituista, tummanviolettia, höyryävää juomaa. Ilmeisesti minun oli juotava tämä karmea neste, vaikka en uskonut, että se oli oikeaa verta. Luultavasti se oli vain tomaattimehusta ja punajuuresta valmistettu liemi, mutta olin sentään ihan varma siitä, että se maistuisi kaamealta. "Virratkoon lohikäärmeen kuumaa verta ehdokkaan suonien läpi niin, että hän saa voimaa läpäistäkseen mitä tuleman pitää." Magnus ja Martin virkkoi yhteen ääneen ojentaen juomapikarin minulle. Otin pikarin vapisevin käsin ja toin sen suulleni. Parasta oli juoda kaikki viipymättä, joten siemaisin keitteen kolmessa isossa kulauksessa niin nopeasti, etten pystynyt ensin maistamaan sitä.

Mutta sitten juoman koko voima puhkesi liekkeihin ruumiini lävitse. Minusta tuntui kuin salama oli iskenyt minuun ja siellä oli useita sivumakuja, jotka kilpailivat keskenään. Ensin oli jotain mätää tai käynnyttä makua, joka sai aikaan väentelevän tunteen vatsassani. Sitten koin kirpeän, pistävän maun, joka puudutti koko suuni. Kieleni oli turvoksissa ja huuleni tuntui paksuilta, aivan kuin hammaslääkäri olisi antanut minulle puudutuksen. Ihoani kuumotti ja hikeä norui jokaisesta huokosesta niin, että olin jo likomärkä. Mutta olihan siinä myös ihmeellistä virkistävää makua, joka latasi oloni täyteen energiaa ja toimintatarmaa.

Bengt otti taas puhuakseen. "Liidunvaaran Peter. Olet nyt hyväksytty ehdokkaaksi, mutta sinun on vielä läpäistävä kolme koetta todistaaksesi, että sinulla on tarpeeksi paljon rohkeutta, mielenlujuutta ja uskollisuutta kerhoa kohtaan." Niine sanoineen Bengt käännähti kerholaisten puoleen salaperäisen näköisenä ja lausui kovalla äänellä " ensimmäinen koe alkakoon!".

Kalle paukutteli vimmatusti rumpujaan niin että hiki valui. Näin Angelikan ja Erkin ottavan jonkin suuren huovan tai nahkavaatteen laatikosta. Angelika selitti minulle "Istuuduhan huovalle. Sitten me sinkautamme sinut ilmaan nykäisemällä huovasta. Läpäistäksesi kokeen sinun on päästävä alas jaloillesi. Sinulla on kolme yritystä. Jos epäonnistuit, joutuisit sen sijaan hyppäämään kolmen palavan renkaan lävitse." Kauhusta vavisten asetuin istumaan keskelle huopaa. Angelika ja Erkki ottivat tiukan otteen vasemman huopasivun kulmista, kun taas kaksi isoa poikaa tarttui vastakkaisen sivun kulmiin. Nyt oli vain odotettava ensimmäistä nykäystä.

Nykyäys tuntui kuin hevosenpotkulta ja sen voima lennätti minut korkealle ilmaan. Palasin alas avuttomasti selälleni. Seuraavalla kerralla onnistuin laskeutumaan jaloilleni, mutta menetin tasapainoni ja kapsahdin päätä pahkaa nenälleni. Minua kauhistutti ajatellessani kolmea palavaa rengasta. Siksi jännitin kaikki keskiruumiin lihakset valmistautuakseni viimeiseen yritykseen. Lennähdin taas ilmaan, mutta tällä kertaa keskityin pysymään suorana ja jäykkänä ilmamatkan aikana ja laskeuduin notkeasti huovalle, kimposin kerran siitä ja laskeuduin jälleen kaatumatta jaloilleni. Olin läpäissyt kokeen.

Kalle kajautti kiivaan rummunpärinän minun kunniakseni muiden kerholaisten osoittaessa suosiota. Bengt nosti taas kätensä kohti kattoa ja puhutteli minua. "Olet läpäissyt ensimmäisen kokeen, mutta on vielä jäljellä kaksi koetta. Toinen koe alkakoon!" Näin neljä poikaa raahaavan valtavaa, eriskummallista puukehikkoa. Kapistuksen etusivussa oli aukko juuri parahiksi suuri, että ihminen pääsisi siitä läpi. Mitä mahtaisi olla sen sisällä? Lisa ryhtyi selittämään. "Tämä on sokkelo. Sinun

on mentävä tämän aukon läpi ja löytävä väylän sokkelon halki sen vastakkaisessa sivussa olevaan aukkoon asti. Kun olet sisällä sokkelossa, rotat ajavat sinua takaa yrittäen purra sinua. Sinun on parasta löytää tie mahdollisimman nopeasti." Näin työllä olevan kädessään purkin jotain niljaista ainetta ja ihmettelin mitä hän tekisi sillä.

"Tämä liemi vetää rottia puoleensa" tyttö selitti ja alkoi levittää lientä puvulleni. "Heti kun olet sisällä, päästämme rotat kintereillesi." Lisa sanoi. Liemi haisi omituiselta ryömiessäni aukon läpi. Sisällä oli ihan pimeää, enkä pystynyt näkemään käsiä edessäni. Miten ihmeessä löytäisin väylän pimeyden halki? Aloin haroa ja tunnustella ympärilläni ja tunsin puuseinien johtavan eteenpäin syvemmälle sokkeloon. Ajauhin umpikujaan, joten jouduin peruuttamaan, kunnes löysin vasemmalta sivulta uuden aukon. Jatkoin eteenpäin etsien uusia aukkoja siitä suunnasta, missä arvelin vastakkaisen ulospääsyn sijaitsevan. Onneksi minulla oli melko hyvä suuntavaisto, joten arvelin olevani menossa suunnilleen oikeaan suuntaan. Silloin tunsin jotakin ryömivän jalkojani pitkin. "Rottia!" ajattelin epätoivoissani ja heilautti vimmatusti jalkojani sinkauttaakseni rotan pois. Tuli enemmän rottia ja olin melkein pakokauhun vallassa ampaistessani täyttä kyytiä eteenpäin ja sivaltaessani rotan toisensa jälkeen ruumiistani. Silloin huomasin pystyväni näkemään käteni. Sokkelossa oli tullut valoisampaa. Ilmeisesti ulospääsy oli lähettyvillä. Kopeloin ympärilläni yrittäen saada selvää, mistä suunnasta valo tuli. Löysin loistavan aukon, josta näin luolaseinämän ja jakkaroilla istuvat kerholaiset. Syöksyin suin päin aukkoon viimeisten rottien nipistäessä kiinni jaloistani.

Lojuin avuttomana lattialla kädet ja jalat huiতো. Missä rotat olivat? Katsoin jalkojani, mutta näin vain muutamia mekaanisia leluautoja. Lisa tuupertui kaksinkerroin nauraen täyttä kurkkua hullun lailla. "Typerä poika! Luulit varmaan, että lähettäisimme oikeita rottia sinun perääsi. Emme me niin julmia ole. Ne ovat vain leluautoja, kuten näet. Menit lankaan!" Tuijotin suuttuneena leluautoja ja näin, että niiden takaosissa oli viritusruuveja. Tunsin itseni äärimmäisen noloksi ja tyhmäksi. "Olet läpäissyt toisenkin kokeen." Bengt julisti juhlaallisesti. Nyt on jäljellä vain yksi koe, sitten olet jäsen. Viimeinen koe alkakoon!"

Viimeisen kokeen esitti Eva, Björnin ja Bengtin kaunis, kahdeksantoistavuotias isosisko. Nuori nainen oli pukeutunut harmaaseen, lyhythihaiseen puseroon ja punaiseen, aika lyhyeen hameeseen, joka ulottui reisien puoliväliin. Säärissä oli pitkät, valkoiset urheilusukat ja jalassa lenkkarit. Sukat ulottuivat polveen asti jättäen puolet ruskettuneista reisistä paljajaksi. Hiukset olivat tummanruskeat, suorat ja sidottu nutturaan. Hänen siniset silmänsä näyttivät ystävällisiltä ja kielivät hyvistä tavoista, hienotunteisuudesta ja määrätietoisuudesta. Eva toi mukanaan pienen nukkekodin. Ihmettelin mitä ihmettä oli tekeillä, mitä minun oli määrä tehdä nukkekodilla?

"Näytän sinulle, miten koti puretaan ja asennetaan.", Eva aloitti selityksensä. "Eva otti nuket kodista ja purki sen ruuvimeisselin avulla useaan osaan.". Sitten hän asensi kodin takaisin ja asetti nuket paikoilleen. "Nyt saat treenata kodin purkamista ja asentamista muutaman kerran", hän sanoi. Ihmettelin entistä kovemmin, mihin tämä kaikki mahtaisi johtaa, alkaessani treenata nukkekodin purkamista ja asentamista. Treenattuani tarpeeksi Eva otti esiin kangaskappaleen ja jatkoi selitystään. "Valitettavasti sinun on suoritettava tämä tehtävä sokeana. Sidon siis tämän lapun silmiesi eteen." Sen jälkeen aloin kuulla raahaamisen ja rakentamisen ääntä ympärilläni. Nähtävästi he asensivat lattialle jonkin suuren vekottimen, joka jotenkin liittyi tehtävääni, mutta kun silmäni oli sidottu, en pystynyt näkemään mitä oli tekeillä. Sitten tunsin jonkun nostavan, kantavan ja laskevan minut jollekin puulattialle. Arvelin olevani sen omituisen vekottimen päällä.

Eva ojensi minulle ruuvimeisselin sekä ruuvit ja antoi viimeiset ohjeet. "Paras on, että panet työkalut taskuusi, jotta tiedät missä ne ovat. Olet nyt karusellin päällä, joka pian käynnistyy. Nukkekodin osat ja nuket lojuvat lattialla. Tehtäväni on kerätä kaikki osat ja asentaa nukkekodin

uudelleen karusellin pyöriessä. Et saa pudottaa yhtään osaa karusellista, eikä itse poistua siitä, kunnes tehtävä on suoritettu. Sinulla on tasan 30 minuuttia saada nukkekoti kokoon."

Sitten karuselli käynnistyi. Ajattelin hajamielisenä, että sen täytyi olla patterikäyttöinen, koska luola ei ollut kytketty sähköverkkoon. Karuselli alkoi ottaa vauhtia. Olin jo vähän pyörällä päästään alkaessani hamuilla nukkekodin osia kokoon. Tehtävä osoittautui paljon vaikeammaksi kuin olin ensin kuvitellut. Koin kantapään kautta täsmälleen, mitä coriolisvoima tarkoittaa. Jokaisella askeleella olin kaatua vasemmalle tai oikealle. Liikuin äärimäisen hitaasti varoen visusti, etten viskaisi mitään osaa karusellista pois tai putoaisi itse laidan yli. Jokaisen osan löytäessäni tunnustelin sitä saadakseni selville mitä se oli, ja jos mahdollista ruuvasin osat kokoon. Laskin keräämäni osat ja nuket karusellin keskipisteeseen, koska en osannut kantaa enemmän esineitä samanaikaisesti. Minuutit kuluivat ja minua alkoi huolestuttaa. Kiihdytin tahtiani ja etsin esille viimeiset tavarat. Itse asentaminen ei ollut varsinkaan vaikeaa, vaikka silmäni oli vielä sidottu. Olen nimittäin melko kätevä poika ja osaan käyttää sormiani tunnustelemaan ruuvireikiä ja kaikkia reunoja ja kulmia. Sitä paitsi istuttaessa hievahtamatta karusellin keskipisteessä coriolisvoima ei haittaa, joten sain tehdä hommani kaikessa rauhassa. Sain viime tingassa viimeisen palan paikalleen, ennen kuin aika oli lopussa ja karuselli pysähtyi.

Suosionosoitus ei tahtonut saada loppua, niin kiihdyksissä kerholaiset olivat. Lopulta Bengt kohotti käsiään ja tavoitti hyvin kunnioitettavan äänensävyyn. "Liidunvaaran Peter. Olet suorittanut kaikki tehtäväsi. Olet nyt Pääkallokerhon jäsen". Björn keskeytti hänet. "Suu kiinni, Bengt. On päällikön tehtävä julistaa ehdokkaan jäsenasema. "Kerholaiset! Julistan tässä Liidunvaaran Peterin Pääkallokerhon jäseneksi. Harvoin on kukaan ollut yhtä suuressa määrin Pääkallokerhon jäsenyyden arvoinen. Hän on suorittanut valittamatta kaikki tehtävät, vaikka jotkin seikat olivatkin aika nöyryyttäviä" hän sanoi vilkaisten samalla merkityksellisesti Lisaa. "Etenkin kolmas tehtävä oli erittäin hankala. Epäilen tosiaankin, etteivät monet täällä kokoontuneet kerholaiset olisivat suorittaneet sitä ajoissa."

Vihdoinkin vihkimismenot olivat lopussa. Olin lopen uupunut. Kaikkia lihaksiani särki ja narrinpukuni lemusi vielä Lisan kuvottavasta liemestä. Kaipasin ennen kaikkea kuumaa suihkua ja saada uudet puhtaat vaatteet ylleni. Björn taisi lukea ajatuksiani, koska hän sanoi "Puran kokouksen. Laittakaa kaikki asiat kuntoon ja siivotkaa luola. Minun on saatettava Peter kotiin ja pidettävä huoli, että hän saa käydä suihkussa, vaihtaa vaatteita ja syödä lounasta. Sen hän on ansainnut." Luolassa alkoi hurjaa vilskettä, kun kerholaiset raahasivat tavaroita, laittoivat ne laatikoihin ja lakaisivat lattiaa. Björn sysäsi minut ulos ja edelleen kotiinsa. Riisuuduin heti kaikki vaatteet ja heittäydyin suihkuun. Seisoin siellä pitkään ja annoin kuuman veden hulvahtaa ylleni. Hieroin koko ruumiini kunnolla saippualla ja tunsin kaikkien huokosten avautuvan ja purkautuvan kaiken hien ja kaikki jäljet Lisan lemuavasta liemestä. Suihkun jälkeen Björn lainasi minulle puhtaat vaatteet. "Saat palauttaa ne huomenna." hän sanoi. "Nyt äidillä on lounas valmiina. Tule syömään!" Puhtaat vaatteet ylläni asetuin kiittollisena istumaan pöydän ääreen. Ruoka ei ollut ikinä maistanut paremmalta kuin nyt. "Oletko nyt kerhonjäsen?" Monika kysyi uteliaasti. "Kyllä hän on!" Björn tokaisi. "Hän on oikea sankari. Kukaan ei ollut koskaan ennen suorittanut kaikkia tehtäviä yhtä hyvin kuin Peter." Röyhistin Rintaani ylpeydestä. Kyllä tämä oli ollut mielenkiintoinen ja antoisa aamupäivä kaikista vaivoista ja koettelemuksista huolimatta.

Retkellä rantavuorilla

Oli kaunis kesäaamu istuessani Björnin kodissa puuhaamassa. Björnin lisäksi hänen äitinsä ja isoveljensä olivat läsnä. Olimme suunnitelleet retkeä läheiselle rantavuoristolle ja olimme parhaillaan valmistelemassa eväitä ja varusteita retkeä varten. Monika intti, että Bengt seuraisi meitä. "Te olettehan vain lapsia", hän oli sanonut. "Vuorilla voi olla vaarallista, joten teidän on viisainta ottaa mukaan aikuinen opas." Minua harmitti vähän. Vai että lapsia! Se oli tietenkin totta, mutta olimmehan sentään tarpeeksi isoja olla retkellä ilman lapsenvahtia. Nielaisin kuitenkin ylpeyteni ja totesin, että tämä olisi upea tilaisuus tutustua lähemmin Bengtiin.

Tarkastelin uteliaasti vaivihkaa Björnin isoveljeä. Nuorukainen oli noin 175 cm pitkä, vaaleahiuksinen ja sinisilmäinen. Hän oli melko hoikka, mutta lihaksikas. Vaalea tukka oli lyhyt ja suora. Hän oli yllään vähän polven yli ulottuvat, siniset farkkusortsit ja mukava T-paita, jossa oli etusivussa rallikilpailua esittävä kuva. Ihmettelin pojan hyvin trenattua kroppaa. "Onpa kaunis!", ajattelin itseseni. "Hän nostaa varmaan painoja ainakin kolme päivää viikossa." Tunsin itseni pieneksi ja ujoksi komean nuorukaisen rinnalla ojentaessani käteni Bengtille puristettavaksi. Lämmin ja mukava kädenpuristus kieli sekä kehonvoimasta että mielenlujudesta. "Niin kuin Björnkin", ajattelin. "Omena ei putoa kauas puusta." Bengt katsoi minua ystävällisesti suoraan silmiin. "Olet kiltti ja rohkea poika" hän kehui. "Sitä todistit viikkimismenoissa! Älä ujostele. Me olemme jo kavereita. Björnin kautta olet yhteydessä koko sukuumme ja kerhon kautta koko Bragaan. Voimme esitellä sinut kaikille." Silloin Björn keskeytti meidät. "Jos olette nyt ihailleet toisiaan tarpeeksi, olisi kai aika lähteä. Me olemme jo valmiina."

Seurasimme rantaviivaa pohjoiseen, aivan kuin olisimme menossa luolaan, mutta ohitimme sen kohdan, mistä luolaan johtava polku lähti, ja jatkoi matkaa rantaa pitkin. Pian polku alkoi viettää ylöspäin kohti korkeita kallioita. Meillä pojilla oli vain lyhyet sortsit ja T-paita yllämme niin, että me pystyimme liikkumaan mahdollisimman vapaasti. Oli ihanaa kun auringonpaiste lankesi paljaiden säärten ylle ja tuuli puhalsi keveästi kasvoillemme. Lokit ja pääskysset sujahtelivat ilmassa päidemme yli raakkuen ja visertäen kimalaisten ja ampiaisten lentäessä kukasta kukkaan ympärillämme. Kiipesimme ensimmäistä jyrkkää mäkeä ylös ja saavuimme tasanteelle. Havaitimme sieltä purjeveneiden tulevan näkyviin niemen takaa kaikki purjeet ylhäällä. "Tuo on Anton Andersonin vene." Bengt huomautti. "Hän on isän kaveri ja asuu Bryggarössä. Näetkö tuon pienen saaren, aivan niemen ulkopuolella. Se on Bryggarö. Anton ja isä aikoinaan työskenteli samassa firmassa, joka myi veneilyvarusteita. He ovat vieläkin hyviä ystäviä. Olen itse purjehtinut hänen kanssaan muutaman kerran." Keskeytin Bengtin ja kysyin "Mitä muuten isäsi tekee ja mitä hänen nimensä on?" "Hänen nimensä on Andreas ja hän myy vaatteita eräässä Bragan kaupassa."

Jatkoimme matkaa. Kalliot tulivat aina vain korkeammiksi ja jyrkemmiksi, ja me jouduimme kiipeämään ja käyttämään sekä käsiä että jalkoja päästäksemme eteenpäin. Tulimme hankalaan kohtaan, jossa kallio muodosti aivan kuin portaita. Eräs porras oli liian korkea minun kiivettäväkseni, mutta Bengt nosti minut vyötäröltä ylös yhtä helposti, kuin olisin ollut säkki kananhöyheniä. Minua hävetti hiukan, kun en ollut pystynyt kiipeämään ylös omin päin, mutta sille en voinut mitään. Björn sen sijaan hyppäsi ketterästi tarttumaan kalliohyllöyn ja veti itsensä käsivoimalla ylös. Björn ja Bengt nauroivat hartaasti nöyryytykselleni. Nielaisin ylpeyteni ja matka jatkui. Lopulta olimme korkealla laakealla kalliokentällä. Päätimme pitää tauon syömään eväitä. Näköala lahden ja meren ylle oli hurjan mahtava. Useita saaria ja niiden välillä olevia kapeita salmia näkyi.

Bengt rupesi selittämään. "Tuo pieni saareke aivan rannan lähellä on Knävlan. Se on vain asumaton luoto." Björn pisti väliin: "Knävlan on hyvä leikkipaikka ja sinne voi uida. Siellä on syvä, kirkas vesilammikko, johon voi sukeltaa pohjaan asti. Näytän sen sinulle jossain vaiheessa." "Tuo laaja saari aivan lahden keskipisteessä on Asterö" Bengt jatkoi. "Siellä asuvat Urban ja Annika Morbäck."

Urban on isäni serkku. He ovat kalastajia ja asuvat pysyvästi sillä saarella. Tunnen heidät yhtä hyvin kuin vanhempanikin. Kun olin pieni asuin usein heidän luonaan muutaman viikon joka kesänä ja opin siellä kalastajan hommat. He pyörittävät omaa kalakauppaansa ja toisinaan käymme siellä ostoksilla. Heillä on moottorivene. Jos haluat, voin esitellä sinut heille. Ehkä voin järjestää, että saat joskus seurata heitä kalastusretkellä."

Bengt osoitti nyt pientä, mäntyjen peittämää, kukkulaista saarta vinosti Asterön oikealla puolella. "Tuo on Sandrösa. Siellä asuu vain yksi ihminen, jota kutsutaan Bölabyxaniksi. Hän on aikoinaan ollut merikapteeni, mutta sai potkut haaksirikon vuoksi. Hän ajoi humalassa karille aluksellaan ja hänen pätevyyskirjansa peruutettiin. Sen jälkeen hänen juoppoutensa paheni entisestään ja hän vetäytyi tuolle saarelle ja rakensi sille hökkelin. Häntä pidetään melkein mielipuolena ja harva ihminen uskaltaa rantautua hänen saarelleen. Sanotaan, että Bölabyxan menee joskus öisin ulos ulvomaan kuin susi, ja että hän varastaa lemmiä ja polttaa ne palavalla ristillä ja syö sitten itse tuhkan. Jotkut jopa väittävät, että hän syö lapsia elävinä. Tietenkään mikään noista typeryyksistä ei ole totta, mutta sellaisia huhuja aina liikkuu tavallisten ihmisten keskuudessa. Itse asiassa tunnen hänet vähän. Viisitoistavuotiaana menimme nimittäin parhaan toverini kanssa moottoriveneellä Bölabyxanin saarelle saadaksemme selville, mikä hänen oikea laitansa oli. Olimme valmis tappeluun, mutta hämmästyksellemme Bölabyxan otti meidät vastaan ystävällisesti. Vietimme melkein kokonaisen päivän hänen kanssaan, söimme kalaa ja kerroimme tarinoita toisillemme. Sanon Bölabyxanin olevan hyvä jätkä joskin vähän outo."

Oli mukava istua yhdessä syömässä ja juomassa kahvia auringonpaisteessa. Tarkastelin ruumistani nähdäkseni onko se alkanut jo ruskettua vähän. Kesä oli vasta alussa, joten en vielä ollut ehtinyt tulla kovin ruskeaksi, mutta muutaman viikon kuluttua olisin kyllä suklaanuskea kuten aina. Katsoin Björniä ja Bengtiä ja huomasin heidän olevan jo aika ruskeita. Ruskettuivatko jotkut ihmiset nopeammin kuin muut? Sitä en tiennyt.

Bengt alkoi taas puhua. "Tuo saari, Sandrösan kohdalla mutta lähempänä rantaa, on Jyskringen. Siellä on pysyvää asumusta ja juhlapaikka, jossa vietetään juhannusjuhlia. Jos valitsisit viettää juhannustasi meidän kanssamme, veisimme sinut Jyskringenille. Siellä juhlietaan hurjaa vauhtia, usko pois! Voi olla tappeluja ja viljelä leikkejä. Viime vuonna meillä oli täyttä työtä estää kaksi eri raggarijengiä ottamasta yhteen keskenään. Voi sentään, miten kauheasti Niklas nolasi itsensä." Bengt pyöritteli silmiään ja iski silmää Björnin kanssa. "Niklas?" keskeytin. "Kuka Niklas on?" "Kallen isä" Björn pisti väliin. "Olet tavannut hänet, joten tiedät kyllä kuinka säälivä hän on." Bengt jatkoi kertomustaan: "Viime vuonna juhannuksena Niklas oli juonut tavallista pahemmin ja oli jo melko kannissa, kun hän keksi kosiskella erästä tyttöä. Tytön poikaystävä suuttui pahasti ja uhkasi iskeä Niklaksen kuoliaaksi. Niklas luuli pystyvänsä peittoamaan pojan tappelussa, mutta siinä hän erehtyi. Lyhyen ja kiivaan tappelun jälkeen poika heitti Niklaksen suolasillitynnyriin ja meidän oli pakko viedä hänet suihkuun ja laittaa hänet kuntoon. Minulla on muuten hyvä kaveri ja treenikumppani nimeltä Kurt ja meillä on tapana esittää painimatseja yleisön edessä. Viihdyttääksemme yleisöä kunnolla teemme sen hurjempaa kuin on tarpeen. Aiomme painia Jyskringenillä tänä juhannuksena."

Tähystelin mieltäväisesti merelle ja panin merkille hyvin kaukana rannalta olevan saaren ja osoitin sitä Bengtille. "Mikä tuo saari on?" kysyin. "Kyblingen ja se on minulle erittäin tärkeä saari, koska tyttöystäväni on kotoisin sieltä. Näetkö majakan, tuon pienen, valkoisen tornin? Aikoinaan siellä asui majakanvartija perheineen, mutta nykyään majakka on automatisoitu. Kyblingenin kylässä asuu vielä muutamia perheitä ja heillä on oma koulu. Jokaisella on oma vene -- ei voi asua niin kaukana rannalta ilman venettä. Koulun opettaja on sukua meille ja aiemmin hän järjesti lastenleirejä joka kesä. Olin itse lapsena kesäleirillä Kyblingenillä ja ystäväystyini Inger Mönjan, nykyisen tyttöystäväni, kanssa. Me olimme vain lapsia, mutta hyviä leikkikavereita. Olemme siis tunteneet toisemme lapsesta asti, mutta vasta tänä vuonna aloitimme vakavan

rakkaussuhteen. He ovat kuitenkin muuttaneet Kyblingeniltä ja asuvat nyt Bragassa ja Inger käy samaa koulua kuin minä."

"Minkälaista on asua pienellä saarella?" kysyin uteliaasti. "Kyblingen on ihmeellinen ympäristö pienelle lapselle. Siellä voi uida ja sukeltaa. Metsässä voi rakentaa majoja, olla piilohippasilla tai leikkiä sotaa. Niityillä lehmiä käyskentelee vapaina, koska ne eivät voi karata minnekään pienellä saarella. Joka ilta Erik, eli siis opettaja, kertoi hirmuisia tarinoita meille. Tarinoita, jotka saivat hiukset pystyyn. Kyblingenillä on asunut ihmisiä vuosisatoja. Erään tarinan mukaan joskus 1800-luvulla majakanvartijalla oli kaunis tytär, jota kutsuttiin Kuunsäteeksi. Joka päivä Kuunsäde käveli iloisesti rannoilla ja niityillä, ja jokainen ihmetteli suuresti hänen kauneuttaan ja komeuttaan. Eräessä kallionnyppylällä sijaitsevassa hökkelissä asui kuitenkin vanha Mässögaksi kutsuttu ukonrähjä, joka vaivihkaa himosi tyttöä. Kaikki pelkäsivät Mässögia, jolla oli tapana kulkea puukon kanssa minne tahansa hän meni. Jotkut väittivät Mässögan aikoinaan olleen merirosvo, kun taas toiset sanoivat, että hän oli karannut rangaistusvanki. Eräänä iltana kävi tavallista pahempi ja rajumpi myrsky ja kaikki ihmiset nököttivät sisällä. Kuunsäteen kävi sääliksi lehmiä, jotka kulkivat niityillä rankkasateella ja salamoilla uhattuina. Hän meni siis ulos myrskyyn saadakseen lehmät sisälle navettaan. Mässöga bongasi Kuunsäteen ja hänet valtasi vastustamaton intohimo kajota tyttöön. Niityllä Mässöga tarttui tyttöön, jolla ei ollut minkäänlaista mahdollisuutta puolustautua voimakasta miestä vastaan, ja kantoi hänet majakkaan. Siinä pimeässä majakkakammarissa Mässöga raiskasi tytön rajusti ja jätti hänet makaamaan lattialle. Aamulla majakanvartija löysi tyttärensä, joka oli suunniltaan häpeästä ja epätoivosta. Hän raivostui pahanpäiväisesti ja päättyi kosta. Illalla majakanvartija, joka oli hirveän voimakas mies, tunkeutui Mässögan hökkeliin, taittoi pelkäillä käsillä Mässögan kahtia ja hakkasi sitten puukolla ruumiin pieniksi paloiksi, jotka hän ripusti puihin varisten nokittaviksi. En tiedä onko tarina totta, mutta tällaisena se ainakin kerrottiin."

Eväiden syötyä lähdimme kotimatalle. Heti tultuamme mäkiä alas tapasimme naisen ratsastamassa ruskealla tammalla. "Ohoi!" Björn hoilasi kirkkaalla äänellä. "Pysähdy, Elsa! Haluan jutella kanssasi." Nainen pysäytti ratsunsa meidän eteemme ja kysyi "Mitä asiaa, Björn? Älä huuda niin kovalla äänellä, ettet säikäytä hevosta." "Anteeksi" Björn puolusteli itseään. "Saanko esitellä ystäväni Liidunvaaran Peterin?" "Elsa Sjögren" nainen esitteli itsensä. "Oletko se poika, joka äsken vihittiin Pääkallokerhon jäseneksi?" "Olen" tunnustin. "Miten tiesit sen?" "Kaikki puhuvat sinusta. Sanotaan että vaikka sait käydä läpi hurjimmat vihkimismenot ihmisten muistissa, suoritit sen silti käden käänteessä. He sanovat sinua Liidunvaran sankariksi." Poskiani kuumotti. Minua hävetti olla mimmainen kansansankari. Ei suoritukseni ollut niin merkittävä juttu! Olin kyllästynyt olemaan Liidunvaaran Peter, vaikka asuinkin Liidunvaarassa." "Onko sinulla vielä se pieni ruskea poni?" Björn kysyi Elsalta. "On." Elsa vastasi. "Mutta se on oikeastaan tyttäreni poni." "Ratsastaako hän vielä ponilla? Hän asuu kaukana täältä." "Ei kovinkaan usein. Pidän kuitenkin vielä ponia tallissani tyttärentäni varten." "Keksin, että ehkä Peter saisi joskus kokeilla ratsastamista. Olemmehan vanhoja ystäviä, ja jos kukaan ei ratsasta sillä ---" "Osaatko ratsastaa?" nainen kysyi minulta. "Hän ei osaa," Björn tokaisi "mutta olethan ratsastuksenopettaja. Sinä voit opettaa häntä." "Luuletko, että opetan häntä ilmaiseksi?" "En kai sentään, mutta voimme kai sopia jostain korvauksesta. Sitä paitsi tiedän sinun pitävän kovasti ratsastuksen opettamisesta." Aloin pikkuhiljaa innostua. Olisi ihan hauskaa oppia ratsastamaan, enkä pelännyt lainkaan hevosia. Sanoin siis naiselle "Ehkä äiti suostuisi maksamaan muutamia oppitunteja." Naisen silmät säihkyivät kauniisti kun hän vastasi "Tämä järjestyy. En vaadi paljon. Jos haluat tosiaan oppia ratsastamaan, voin kyllä auttaa sinua. Tämä vintiö on tainnut suostutella minut." hän totesi luoden pistävän katseen Björniin. Me hyvästelimme Elsan ja jatkoimme matkaa.

Miten rakastuin Lisaan

Bragan urheilupaikassa pelattiin tänään futismatsi Bragan mimmiä ja Storriskan leijonattarien kanssa. Mimmit pelasivat kaksitoistavuotiaiden tyttöjen paikallissarjassa. Me olimme Björnin kanssa katsomassa futiskentän vieressä. Lisa ja Greta olivat mukana pelissä ja Greta oli mimmiä maalivahti.

"Eikö Greta ole vähän liian pullea ja lyhyt ollakseen hyvä maalivahti?" kysyin uteliaasti Björniltä. "Maalivahtienhan on oltava hyvin ketteriä ja pystyttävä reagoimaan vikkellä. Pyylevä tyttö ei voi olla tarpeeksi vikkellä, eikä joustava." sanoin parempaa tietämättä. Björnin silmät hohtivat ilkkurisen näköisinä, kun hän vastasi. "Kas siellä, leijonattarilla on pallo -- nyt tulee hyökkäys." Näin hoikan, punatukkaisen tytön kaartavan vastustajan ohi ja etenevän maalia kohti. Laukkaus oli hyvin kova, mutta hämmästykseni Greta heittäytyi salamannopeasti eteenpäin ja koppasi pallon tyylikkäästi. Ihmettelin Gretan tasapainoa ja voimakkuutta. Tiesin, että heikompi tyttö olisi kaatunut laukkauksen voiman vuoksi." "Greta on upea maalivahti" Björn virkkoi. "Mimmit johtaa sarjaansa ja se on suuressa määrin Gretan ansio".

Seurasin kiinnostuneena ottelua. Lisa oli pelkkää liikettä sujahtamassa vastustajien lomasta pallo tiukasti jalkoihinsa liimattuna. Ihan rangaistusalueen edessä Lisa kohtasi vastustajia ja syötti siksi pallon pitkälle, komealle, tummatukkaiselle joukkuekaverille, joka eteni hurjaa vauhtia rangaistusalueelle, ja vastustajilla ei ollut muuta tekemistä kuin kaataa tyttö, joten erotuomari vihelsi pilliään ja tuomitsi rankkarin mimmeille. Lisa suoritti rankkarin. Hän otti vauhtia ja osui palloon voimakkaasti oikealla jalallaan. Laukkaus oli mahdoton torjua ja mimmit nettosivat maalin.

Leijonattaret eivät kuitenkaan antaneet periksi, vaan hyökkäsivät uudelleen yrittääkseen tasoittaa. He syöttivät pallon pelaajalta toiselle keskikentällä, kun Lisa lähestyi vastustajaa. Lähiastelussa Lisa oli vahva. Hän taklasi tytön, sai pian pallon haltuunsa ja syötti sen edelleen toiselle tytölle. Vastustajat menivät kuitenkin väliin ja ottivat pallon takaisin. He hyökkäsivät taas, ja astelivat mimmiä rangaistusalueelle pallon kanssa. Pieni ponihäntäinen tyttö laukkausi pallon, mutta Greta torjui. Kaksi minuuttia myöhemmin tuomari lopetti matsin. Mimmit olivat voittaneet leijonattaret 4-2.

Pelaajia alkoi virrata kentältä pukuhuonetta kohti. Onpa Lisa oli komea tyttö! Hänen suklaanruskeat reitensä olivat hien peitossa ja kimmelsivät kauniisti auringonpaisteessa. Hänen rintansa hytkyivät kivasti puseron alla hiusten ja sortsien vivahtaessa useisiin väreihin. Minut valtasi omituinen tunne. Olisi aivan kuin vatsani olisi täynnä sokerilimsaa ja sydämeni pamppaili hullun lailla. Olin aivan ymmällä. En ollut koskaan ennen koko yksitoistavuotiaassa elämässäni tuntenut jotain vastaavaa. Kuinka tällä hupsulla työllä saattoi olla niin vahva vaikutus minuun? Hän oli oikeastaan hyvin kiusoitteleva ja vähän rasittava tyttö, mutta olihan siinä jotain viettelevää ja kiehtova laatuakin, jolle en mahtanut mitään. Tiesin vain, että minun oli päästävä seurustelemaan tytön kanssa ja saatava hänet sänkyyn. Ihmettelin miksi kehoni reistaili tällä lailla juuri nyt. Olisiko mahdollista, että olin jo saavuttanut murrosikäni ensimmäiset hapset, vaikka olinkin vain yksitoista, eikä kehossani vielä näkyi miehuuden jälkeäkään.

Kysyin Björniltä oliko minulla minkäänlaista mahdollisuutta päästä Lisan kanssa sänkyyn tai ainakin seurusteluun. Björn pyöritteli silmiään. "Lisa yleensä suosii vanhempia poikia, mutta sinun kohdalla hän ehkä tekee poikkeuksen, kun olet hurmari ja oikea Don Juan. Olet söpö kuin hunaja ja sen lisäksi Liidunvaaran sankari. Teet parasta jos isket heti hänen tultuaan pukuhuoneesta ulos, kun hän on vielä pyörällä päästään matsin jälkeen, eikä pysty ajattelemaan selkeästi." Häpesin pahasti Björnin typeriä sanoja, mutta juuri silloin Lisa putkahti esiin pukuhuoneen ovesta jalkapallo kädessään, joten unohdin heti kaikista vaivoistani ja meni tyttöä vastaan.

Etenin tyttölle verkalleen, jotta en vaikuttaisi liian innoissani. "Onnittelut hyvästä ottelusta" kehuin. Tyttö tuijotti minua epäluuloisesti, aivan kuin hän arveli minua jotenkin arveluttavaksi pojaksi. "Mitä Liidunvaaran sankari mahtaa tietää jalkapallosta?" tyttö kysyi närkästyneen näköisenä. "Olen minäkin joskus pelannut jalkapalloa, joten tiedän yhtä ja toista" kuittasin reippaasti. "Olit mahtava keskikentällä, kun riistit pallon tuolta työltä." Lisa loi säälivän, arvostelevan katseen minuun, aivan kuin hän halusi sanoa pystyvänsä riistää pallon minultakin. "Olet aika koppava poika, vai mitä Peter!" hän tiuskaisi. "Oletko aivan varma, että olet pelannut nimenomaan jalkapalloa, etkä vaikkapa polttopalloa?" hän kiusasi. Olin paraikaa pohtimassa mitä vastata, kun tyttö äkkiarvaamatta heitti futispallon pänsä ylitse kuin lääkepallo. Pallo osui suoraan vatsaani ja olisin kaatunut taaksepäin, jos en olisi viime tingassa saanut tasapainoni kiinni. Suutuin ja heitin pallon takaisin suuremmalla voimalla kuin olin aikonut, mutta tyttö koppasi sen helposti ja alkoi juosta vikkellästi sen kanssa nurmikon poikki.

"Tulehan, Peter! Yritä riistää palloa minulta." Ajoin siis tyttöä takaa kiireen vilkkaa nurmikkoa pitkin väistäen sillä ajoin toisten ihmisten tieltä. Valmistauduin lähitaisteluun tytön kanssa. Taistelu, jota en tahtonut hävitä. Kiihdyin tyttöä kohti ja jalkani hipaisi tytön jalkoja minun yrittäessä ylettyä palloon, mutta vikkellä tyttö kääntyi kannoillaan ja huijasi minua. Yritin uudelleen ja tällä kertaa taklasin tyttöä kaikin voimin, mutta hänellä oli muhkea tasapaino, eikä kaatunut. Jatkoimme pyörimään toistensa ympärillä jalkamme huijaten ja vispaten joka suuntaan yrittäessämme potkaista pallon pois vastustajalta. Lopulta onnistuin kuin onnistuinkin nappaamaan pallon työltä ja aloin juosta sen kanssa. Juoksin pitkään tyttö kannoillani mutta lopulta väsähdin ja tyttö otti pallon takaisin. En tiedä kuinka kauan villi taistelu kesti. Tiedän vain että lopulta me molemmat makasimme nurmikolla tirskuen ja huohottaen hiestä likomärkinä. Oli mukava maata lähellä tyttöä ja kun jalkamme hipaisivat toisiaan, kävi kuin sähkövirta kroppani lävitse.

"Olet hyvä jalkapallossa, Peter." Lisa kehui näköjään unohtaneensa entisensä arvosteluaan. "Sanoinhan, että olen pelannut aiemmin. Pelaamme usein futista Liidunvaarassa sunnuntai-iltapäiväisin kylän lasten kanssa. Pelaamme myös joskus koulussa." Tuli hiljaisuus. Päätin, että nyt oli oikea hetki tehdä hyökkäyksen. "Keksin vain, että - tuota noin - voimme vähän seurustella. Me olemmehan kuin luotu toisillemme." Kun olin lausunut sen virkkeen punastuin heti korviani myöten. Voi sentään, kuinka hirmuista levottomuutta tyttö sai aikaan minussa. Hän oli suorastaan hulpea vellovine hiuksineen ja kaikkine, pienine, hupsuine kädenliikkeineen. "Miksi haluaisin mokoman penskan kuin sinut, Peter, kun voin saada kenen tahansa vanhemman pojan?" Mieleni synkkeni tytön kovien sanojen kohdalla. Vai että olin penska! Miten saisin tytön arvostamaan minua? Laitoin pääni vinoon vilkaisten toiveikkaana tyttöä ja yrittäen tehdä kasvojani niin aikuisen näköistä kuin suinkin. Tyttö vaikutti sulavan hituisen sanoessaan "Olet aika söpö, Don Juan. Ehkä me sittenkin voisimme hengaila keskenämme jonkin aikaa jos välttämättä haluat, mutta en anna sinun sisällemme. Me voimme kuitenkin vähän kieriä yhdessä sängyssä, kunhan me molemmat pitävät alushousujamme yllämme. Se on ainoa ehtoni. Voimme riisua kaikki muut vaatteet jos haluat. Onko se tarpeeksi intiimiä sinulle, Casanova?" Oliko se tarpeeksi intiimiä? Voi sentään, se olisi kuin taivaassa. En vain tahtonut ymmärtää, että olin voittanut tytön. "Milloin aloitamme?" kysyin muina miehinä. "Heti paikalla" tyttö vastasi. "Olen illalla yksin kotona. Tiedäthän missä asuin. Saat tulla tasan kello kahdeksan. Luultavasti olet siihen mennessä ehtinyt syödä päivällistä ja olet vapaa" "Ja silloin makaamme kansamme? -- Siis alushoususillamme meinaan." kysyin koska en vielä ihan uskonut kaiken tämän olevan totta. "Olen luvannut ja minä on tyttö, joka pitää lupauksiani!" Lisa vastasi suuttuneena. "Sinun on päätettävä, haluatko sen vai ei." "Kyllä haluan" sanoin heti. "Sovittu siis. Haluan kuitenkin, että opit ensin Morseakkoset ulkoa."

Ihmettelin mikä oli tekeillä Lisan lähdettyä joukkuekavereidensa seuraan. Miksi ihmeessä Lisa halusi minun oppivan Morseakkoset? Oliko hän ihan hullu? Kysyin Björniltä, koska hän tunsu Lisan paremmin kuin minä. "Lisa on omituinen tyttö." Björn aloitti selityksensä. "Mutta voit kyllä luottaa siihen, että hän makaa kanssasi, jos on kerran luvannut sen, usko pois. Lisa ei koskaan

rikkoo lupauksiaan. Minulla ei ole aavistustakaan, miten Morseaakkokset liittyvät koko juttuun. Lisasta ei koskaan voi olla varma. Hän saattaa olla keksinyt minkä tahansa salajuonin. Rehellisesti sanoen olen ihmeissään, että voitit Lisan niin helposti. Lisa ei yleensä lankeaa ensimmäisen pojan ehdotuksen eteen. Sinulla on jotain omituista viehätysvoimaa ja taitaa olla juuri siksi, miksi pidän sinusta niin paljon."

Lämmiteltyäni Björnin sanoista palasin kotiin ja kävin suihkussa. Sen jälkeen linnoittauduin huoneeseeni painiakseen Morseaakkosten kanssa. Minulla oli kirja, jossa muun muassa Morseaakkokset käsiteltiin. Oli hurjan monta kirjainta opittavana ja joka kirjain koostui kahdesta tai useista pilkuista ja viivoista. Treenasin kirjoittamaan sanoja paperille ja rummuttamaan ne nyrkilläni pöytää vasten katsomatta ensin kirjasta. Lopulta olin varma että muistin koko aakkoset ulkoa. Vilkaistessani kelloani totesin, että oli jo päivällisen aikaan. Menin alakertaan aterioidaan perheeni kanssa. Kello puoli kahdeksan kiipesin pyörälleni menemään Lisan luokse.

Kääntyessäni Lisan pihalle Lisa oli siellä vastassa. "Tulehan nyt, Peter. Meillä on tasan kaksi tuntia ennen kuin äiti palaa. Isä on poissa, eikä palaa kuin huomenna ja sisarukseni on kesäleirillä. Meillä on siis koko talo itsellemme. Tämä on upea aika rakastelemiselle." "Kuinka pikkuvanhalta hän kuulostaa -- hän käyttäytyy melkein kuin aikuinen" ajattelin itsekseni seurattessani tyttöä talon halki. Talo oli siisti ja viihtyisä. Ehdin havaita, että olohuoneessa oli pöytä ja useita nojatuoleja sekä televisio, ennen kuin Lisa otti minua kädestä kiinni ja johdatti minut portaita ylös yläkertaan. Tultuamme Lisan huoneeseen riisuuduimme oitis alushoususillemme ja ryömimme yhdessä viileiden lakanoiden väliin.

Lisan vartalo oli saman aikaan sekä pehmeä että tiukka tuunattuine lihaksineen. Hänen rintansa painoi rintakehäni vasten, kun me sotkimme jalkamme toisiinsa. Tuntui ihan kuin olisi liekkejä miehuuteni sisällä ja kuumat aallot kävivät lävitseni. Miehuuteni koveni ja hän tainnut huomata sen, koska hän hymyili merkityksellisesti minulle ja painoi takaisin alapäällään minua vasten. Suljin tytön yläkehon syliini ja käänsin ympäri siten, että sain tytön ylläni ja suimme hipaisivat toisiinsa. Tyttö hymyili taas ja hänen suunsa aukeni antaakseen kieleni tunkeutua sen sisälle. Olin autuas maatessamme siellä hievahtamatta jakamassa ruumiiden lämpöä keskenämme. Oli kuin aika olisi seisahtanut, ja ainoa, joka oli olemassa, oli me molemmat ja tytön rintojen pyöreyttä ihoni yllä. Kieleni oli Lisan suuonkalossaan, ja yritin tuntea miltä hän maistui. Ehkä suolalta, aivan kuin hän olisi juuri ennen syönyt suolakarkkia tai popcornia. Siirsin suuni rintojen nisille ja imin hellästi. Yritin kuvitella millaiselta se tuntuisi olla vauva imien maitoa nisien kautta. Sipaisin tytön hiuksista ja tavoitin hänen katseensa. Silmissä ei ollut jälkeäkään tavallista hullusta punahehkusta, vaan siellä oli syvää, sinistä arvoituksellisuutta, maailmankaikkeuden kaikki mysteerit ja tarkoitukset. Olin vähällä hukkaa siinä sinisyydessä, enkä pystynyt erottamaan oman ja Lisan ruumiiden väliltä. En tiennyt minkä kauan me olimme maannut sängyssä kun äkkiarvaamatta Lisa kysyi "Oletko nyt oppinut Morseaakkokset ulkoa?"

Miksi Lisan pitikin tuhota niin autuas tunnelma latomalla typeryyksiä. Mitä vitun väliä Morseakoisilla nyt olikin? Olin suuttunut, mutta yritin parhaani mukaan salata sitä Lisalta. Vastasin vain vähän jäykästi "Kyllä olen. Aiotko nyt kuulostella minua?" "Pane silmäsi kiinni!" Lisa käski. Todella ymmällä painoin silti silmäni kiinni ja ihmetteli mitä nyt tuleman pitää. Sitten tunsin Lisan kietovan joustavat jalkansa keskivartaloni ympärille, mikä tuntui mukavalta, mutta pähkäilin ihan turhaan, miten se liittyi Morseakoisiin. "Ota kädestäni kiinni!" Lisa käski taas. Sitä tehtyänä Lisa alkoi selittää. "Viestitän jaloillani Morsekirjaimia sinulle. Sinun tulee vastata painamalla käsilläsi." Mieleni parani oitis, heti kun ymmärsin leikin tarkoitusta. Olisihan sentään sangen hauskaa päästä treenaamaan Morsetaitojani tällä intiimillä tavalla.

Lisa lähetti ensimmäisen viestin. Tunsin selkeästi Lisan tiukkaa jalanpuristuksia ruumista vasten ja dekodeasin ne sitä mukaa, kun ne saapuivat. Jouduin ponnistelemaan oikein kovasti, etten hukkaisi

yhtäkään kirjainta. Yllätyin siitä, kuinka helposti dekodasin puristukset kirjaimiin. Ennen pitkää se sujui kuin itsestään. Siinä tuli puristuksia: viiva -- viiva -- viiva, siis "O". Seurasi pilkku, viiva, pilkku, pilkku eli "I", sitten "e", "t" -- "Olet". Koko viesti oli "Oletko nauttimassa oikein nyt kun kerran pääsit sänkyyn kauniin tytön kanssa?" Punastuin kuin lähetin ripeän sarjan kädenpuristuksia. "Kyllä olen ja sinulla käy tuuri, kun saat olla niin komean ja kiltin pojan kanssa kuin minä". Lisan jalat viestittivät taas "Olet typerä! Olet liian kiltti. Oikea poika oli jo tehnyt minusta minkä lystää." En millään tahtonut tajuta, miten hän meinasi liian kiltistä tai mihin hän ylipäättään vihjaili. Ei kai hän tahtonut, että olisin rikkonut hänen omansa säännön? Että olisin poistanut kalsarini ja yrittänyt poistaa hänenkin. Björn oli oikeassa. Lisasta ei voinut ikinä olla varma. No, oli kuin olikin. Nyt oli vain jatkaa leikkiä. Lähetin siis nopeasti vastaukseni "Haluatko mieluummin, että olen ilkeä? Varo tarkasti, ettet tee jotain, mitä saat katua." Viestittäessäni sen lausunnon yritin venyttää suuni oikein hirmuiseen virnistykseen. Halusin tytön ymmärtävän, että minun kanssani ei ollut mitään leikkimistä, että minulla oli omia rajojani. Tyttö ei kuitenkaan ottanut neuvoani kuuleviin korviinsa, koska hän vastasi "Olet aivan kuin porsas. Mitä enemmän annan turpaasi, sitä porsasmaisemmaksi tulet."

Nyt mittani oli täysi. Päätin näyttää tytölle mikä meistä oli pomo, painimalla hänet lattialle, enkä päästä hänet ylös, kunnes hän oli pyytänyt minulta anteeksi. Lisa taisi lukea ajatukseni, koska hän kavahti ylös sängystä kiljuen niin kimeällä äänellä kuin mikään intiaanipoika konsanaan. Pinkkaisin juoksuun tytön perään ja hurja takaa-ajo alkoi. Hän kipitti portaita alas kintereillään minä ja jatkoi olohuoneeseen. Olin vähällä saada hänet kiinni, kun hän hyppäsi sohvan yli. Hyppäsin minäkin, mutta silloin hän oli jo sohvan toisella puolen. Kiersin sohvan yhdellä harppauksella mutta tyttö hyppäsi pöydän päälle, niin että pöytäliina lennähti lattialle. Olin oitis jälleen tytön kannoillaan, kun hän loikkasi matolle, teki kuperkeikan ja hävisi television taakse. Riemuitsin sisälläni, koska nyt hän oli kiinni. Ei ollut mitään tietä ulos television takaa. Minkä tahansa väylä hän valitsisi, nappaisin hänet heti. Mutta hän yllättyi taas loikkaamalla ulos täyttä kyytiä suoraan minuun päin. Kolarin voima kumosi minut nurin ja me kaaduimme molemmat ainoaksi kasaksi villisti taistelevista käsistä ja jaloista. Yritin saada tiukan otteen hänestä, mutta hän oli niin likomärkä hiestä, että hän luisui kädestäni irti. Takaa-ajo käynnistyi taas. Me hyppäsimme pienen pöydän täynnä kirjoja yli ja karistimme saman tien koko kirjapilven hujan hajan lattialle. Tuolit ja pienet pöydät kumoutuivat nurin, joka kertaa kun törmäsimme noihin.

Äkkiä kuulimme askelten ääntä pihalta. "Äiti tulee!" Lisa hihkui kauhistuneena. Nyt meille tuli kiire. Oli päästävä yläkertaan, ennen kuin pihalla oleva nainen tulisi ovesta sisään ja äkkäisi kaksi puolialastonta lasta keskellä olohuoneen kamalaa sekamelskaa. Me juosta tömistelivät portaita ylös minkä jaloistamme lähti ja heittäydyimme Lisan huoneeseen. Saatuamme vaatteet yllemme kuulin naisen huutavan alakerrasta käsin "Mikä täällä on tekeillä? Mitä olohuoneessa on tapahtunut? Näyttää siltä, kuin pommi on räjähtänyt."

Me raahustimme hitaasti alakertaan selittääksemme, mitä olimme tehneet. Lisan äiti tuijotti meitä ankan näköisenä ja kädet lanteilla. "Kuka sinä on?" hän kysyi minulta. "Onko sinun mielestäsi hyvä tapa, käydä vieraan ihmisen luona ja purkaa koko talon?" Minua hävetti suunnattomasti, kun vastasin naiselle. "Nimeni on Peter. Olen tyttäresi ystävä. Olen hirveän pahoillani, että sotkimme olohuoneesi, mutta leikki kävi kuumaksi." "Miksi en ollut nähnyt sinua ennen, jos kerran olet tyttäreni ystävä. Luulin jo tuntevani kaikki tyttäreni kaverit." nainen jatkoi. "Olen uusi kaveri" protestoin. "Ystävästyimme vasta muutama päivä sitten."

"Vihimme hänet Pääkallokerhon jäseneksi kolme päivää sitten" Lisa jatkoi puolustuksemme. Olet kai kuullut sen? Häntä kutsutaan Liidunvaaran sankariksi. Tulehan, Peter, niin siivoamme tämän sotkun. Me aiheutimme sen, siksi meidän tulee myös korjata sen. Nainen näytti vielä ankaralta meidän alkaessamme siivota huonetta, mutta vähitellen hän rauhoittui. "Kyllä olen kuullut sinusta, Peter. Monika on kertonut kaiken, miten ystävästyit Björnin kanssa ja miten hän kutsui sinut kerhon

jäseneksi. Olen muuten Karin Magnusson ja olen hyvä ystävä Monikan kanssa. Toimin liikunnanopettajana Bragan koulussa. Olettaakseni käyt Liidunvaaran koulua, mutta aikanaan joudut käymään Bragan koulua, koska Lidunvaarassa ei ole yläaste. Silloin saatat hyvinkin saada minut opettajana." "Tunnet siis Monikan hyvin" totesin, koska minulla ei ollut parempaa sanottavaa.

"Olen tuntenut hänet lapsesta asti. Tällä seudulla kaikki tuntevat kaikkia. Kuule, Peter. Olen iloinen että olet Lisan ystävä, mutta ensi kertaa, kun käyt luonamme, pidä huoli, ettet pura koko taloa. Nyt kai te haluatte pullat ja mehua. Teidän siivotessanne menen keittiöön valmistamaan välipalan." Me laitoimme siis olohuoneen ennalleen ja istahdimme sitten syömään Karinin kanssa. Minulla oli hyvä juttelu mukavan naisen kanssa.

Eva ja Andreas

Seuraavana aamuna pääskysket lentelivät korkealla kuin mustat nuolet kirkkaansinistä taivasta vasten. Käännyin Björnin pihalle ja äkkäsin Evan kastelevan talon ympäröiviä kukkapenkkejä. Nainen nosti katseensa minuun päin ojentaen kätensä puristettavakseni. Kättilin naista ja nautin kiinteän puristuksen lämmöstä ja voimasta. On jännittävää kätellä ihmisiä! Voin suorastaan sanoa sitä erikoisharrastukseksi. Kätteleminen aikana saa yhteyttä sekä toisen sielun että ruumiin kanssa, etenkin jos samalla katselee häntä silmiin. Kädenlyönnin perusteella voi arvella ihmisen luonnetta ja persoonallisuutta. Kiinteä, jäykkä ja hiljaa kädenlyönti viittaa itsevarmuuteen ja luottavuuteen. Kätevillä ja taitavilla henkilöillä on kyllä voimakas kädenpuristus, mutta liian voimakas kädenlyönti osoittaa lähinnä ylimielisyyttä ja vallanhimoa. Ei myöskään kannata heilutella tai nykiä kädellä, vaan puristaa toisen käden liikkumatta omaa kättään. On nimittäin mukavaa tuntea toisen käden painetta, muttei saada omaa kättään heilumaan kuin koiranhäntä. Heiluttava kädenlyönti osoittaa liikaa innostusta ja mielitelevää persoonallisuutta. Veltto kädenpuristus puolestaan kertoo epävarmasta ja arveluttavasta tyylistä. Kun itse kättilin ihmisiä, annan aina kiinteän puristuksen, olenpa sittenkin kuinka epävarma ja ujo hyvänsä. Tunsin pitäväni Evasta, joka oli antanut minulle niin ihanan kädenlyönnin.

"Huomenta, Peter" Eva tervehti. "Oletko jo toipunut vihkimispäivän kaikista koettelemuksista?" "Kyllä olen" vastasin ykskantaan. "Saanko lainata kastelukannun, niin autan sinua kastelemisessa." "Tuolla on toinen kannu. Täytä se vedellä tuosta hanasta. Sitten voit alkaa kastella kukkapenkkiä toisesta päästä." Täytin siis kannun vedellä ja kävin kastelemassa kukkia. Oli mukavaa paiskia töitä yhdessä Björnin siskon kanssa. "Joskus nämä vihkimismenot menevät aivan liian pitkälle." Eva alkoi päivitellä. "Olen puhunut Björnin kanssa tästä aiheesta ties kuinka monta kertaa, mutta hän vain nauroi. Ja se pieni kiusankappale, Lisa, suunnitteli aivan hirveitä tehtäviä sinua varten. Toivon hartaasti, ettet pannut pahoillesi. Juhlamenojen on tarkoitus olla hauskoja, eikä nöyryytyksen tilaisuuksia. Jos olin itse saanut määrätä, koko tilaisuus olisi ollut ihan erilainen."

Suutuvin vähän, koska Eva oli arvostellut Lisaa, jota halusin puolustaa koko maailmaa vastaan. Eva taisi lukea jotain silmissäni, koska hän kohottautui kulmiaan luoden yllättävän katseen minuun. "Et kai ole ihastunut Lisaan? Hän ei ole sinun arvoinen." Pohdin hetken, ennen kuin vastasin. "Lisa on ihana, joskin vähän monimutkainen tyttö. Vietin koko eilisillan hänen seurassaan. Luulen meillä olevamme jonkinmoinen rakkaussuhde, mutta Lisasta ei koskaan voi olla varma." Eva pudisti päätään sanoen "Vai te kakarat luulette teillä olevan rakkaussuhde. Teidän iässä en tiennyt mitä rakkaus tarkoittaa. Toivon vain, ettet saa katua tekojasi. Sanoithan, että Lisasta ei koskaan voi olla varma."

Kerroin, että vaikka vihkimistilaisuus kyllä oli ollut vähän nöyryyttävä, olin sentään sangen tyytyväinen omiin suorituksiin. Oli opettava ja virkistävä kokemus onnistua hankalissa tehtävissä. Siinä vaiheessa jokin syvällä minussa kasvoi kasvamistaan. Kysyin Evalta, mitä olisi tapahtunut, jos olisin epäonnistunut tehtävissäni. "Ei mitään", Eva selitti rehellisesti. Ei muuta kuin sitä, että olisit joutunut vähän häpeämään. Björn oli jo päättänyt ottaa sinut kerhon jäseneksi." "Entä ne kolme palavaa rengasta?" kysyin vielä. "Niitä ei ole. Se on vain perinteinen kauhupuhe ehdokkaiden pelottelemiseksi" Eva vakuutti taas. "Saat kyllä aikanaan oppia, että kerhossa pidetään monia turhamaisia menetelmiä ja seremonioita. "No, se kuulostaa vain hauskalta" sanoin hilpeästi.

Meidän puhuessamme pitkä, hoikka mies putkahti esiin nurkan takaa. "Tässä tulee isäni", Eva huomautti. "Saanko esitellä Andreas Haggårdin". Käännyttyään miehen puolelleen hän esitteli vielä "Tämä poika on Peter, Björnin uusi ystävä." Mies nauroi hartaasti kätellessään minua. Hänenkin kädenpurituksensa oli mukava ja herätti luottamusta. Minusta tuntui kuin miehen lämpö ja voima siirtyivät minuun ja tekivät minut jonkin verran voimakkaammaksi kuin ennen. Hän katseli minua valloittava hymy kasvoillaan. "Hauska tutustua, Peter. Björn on kertonut paljon sinusta."

Tarkastelin Björnin isää lähemmin. Mies muistutti selvästi poikaansa. Hänellä oli samat kapeat kasvot ja reippaat, vihreät silmät kuin Björnillä, mutta kasvoilla olevat uurteet kielivät pitemmästä iästä ja monista kovista kokemuksista. Hän näytti suunnilleen nelikymppiseltä vahvoine piirteineen ja voimakkaaine raajoineen. Myös kädet ja jalat olivat Björnin tavoin suhtellisen suuria.

"Kengännumero vähintään 45" ajattelin itsekseni. Näin vielä vasemmalla poskella olevan banaaninmuotoisen, ruskean luomen, joka lisäsi miehen ahavoitunutta ulkonäköä. Hän vaikutti olevan sellainen mies, joka jaksoi tehdä raskasta työtä vaikka kuinka kauan. "Hassua, että hän teki töitä vaatekaupassa" juolahti mieleeni muistaessani Bengtin kertoneen sitä. Hän näytti päinvastoin siltä, kuin hän oli työskennellyt ulkona koko elämänsä. Andreas oli paljain jaloin ja pukeutunut yksinkertaisiin, kestäviin vaatteisiin. Khakinväriset housut koostuivat jostain karkeasta kankaasta, kun taas valkoinen, nukkavieru puuvillapaita näytti hyvin rennolta. Housujen takatakuista pilkisti työkaluja.

"Haluatko pullakahvit?" Andreas kysyi. "Tai haluatko mieluummin mehua?". "Kahvi sopii minulle" sanoin rehellisesti, koska pidin kahvista, joka sai minut tuntemaan itseni aikuisemmaksi. "Mennään siis sisälle, niin että saamme vähän jutella keskenään. Haluan tutustua poikani kavereihin" Andreas sanoi. Keittiössä autoin Andreasta keittämään kahvia, ja Andreas pisti pullat uuniin lämpenemään. Kun välipala oli valmis, siirryimme olohuoneeseen ja istuuduimme vieräkkäin tyylikkääle nahkasohvalle jalat miesten tavoin levälleen.

"Missä Monika on?" kysyin. "Hän on Bragan ompeluseurassa auttamassa heitä järjestämään näyttelytilaisuutta. Hän tekee vapaaehtoistyötä siellä." Kesti tovin ennen kuin Andreas puhui taas. "Olin vain yhdeksäntoista ja vielä lukiossa, kun isä sairastui vakavaan tautiin ja kuoli. Äiti jäi henkiin, mutta jokin hänen sisällään oli vastedes rikki, ja Kaikki sisarukseni olivat jo aikuisia. Perin talon, jossa äiti ei halunnut enää asua, koska se herätti hänessä ikäviä tunteita. Samaan aikaan tapasin Monikan ja me rakastuimme heti toisiimme. Menimme naimisiin ja asetuimme asumaan tähän taloon. Kaksi vuotta myöhemmin Monika synnytti Evan ja sitten Bengtin. Vielä viiden vuoden kuluttua oli Björnin vuoro. Luulen lasten olleen onnellisia varttuessaan täällä rannikolla, missä meillä on suuri suku, jonka lasten kanssa he voivat leikkiä, ja meillä on moottorivene, jolla lapset voivat kulkea lahdella ja saarille."

"Luotat tarpeeksi lapsiin salliaksesi heidän ajaa venettä omin päin?" kysyin. "Kyllä! Eva ja Bengt ovat jo isoja ja he voivat kyyditä Björniä. Björnkin on taitava veneen kuljettaja ja saa pian ajaa itse." Minulla oli aikoinaan pieni veneilykauppa kaverin kanssa, mutta ajauduimme vaikeuksiin ja teimme vararikon. Siitä lähtien olen työskennellyt Grenholmin vaatekaupassa. En viihdy paljoakaan tuossa työssä, koska haluaisin mieluummin tehdä ulkotyötä ja käyttää ruumistani kuin oikea mies. Kesäisin paiskin muutaman viikon töitä kaverini kanssa Jyskringenillä, jossa hänellä on kesämökki. Saan tietysti korvauksen tuosta työstä ja minusta on vain hauskaa asua siellä ja ahertaa oikein kovasti ruumiillani mukavan jätkän kanssa. Kesämökillä on aina hurjan paljon tekemistä."

"Mitä Monika sanoo, kun pakenit kotoa keskellä kesää?" kysyin Andreakselta. "Useimmiten hän seuraa minua sinne ja asuu itse siellä. Lapset voivat hoitaa itseään ja Eva on jo aikuinen ja osaa tehdä kotitöitä yhtä hyvin kuin Monika." Mistä Monika on kotoisin?" kysyin vielä. "Bragasta. Hän kuuluu vanhaan Bragan sukuun, joka kuulemma polveutuu keskiaikaisesta ala-aatelissuvusta. Heidän nykyaikainen sukunimensä on kuitenkin Kristersson. Sukumme on ottanut Monikan vastaan hartaasti, ja kaikki tunnustavat hänet oikeaksi Haggårdiksi."

"Kerro lisää sisaruksistasi ja suvustasi" pyysin. Andreas alkoi kertoa. "Lena Högdal on heistä vanhin ja ainoa siskoni, mutta hän on muuttanut Tukholmaan, eikä käy meidän luonamme kovinkaan usein. Toiseksi vanhin on Hans, joka asuu Bragan taajamassa. Hän on palomies ja me seurustelemme tiiviisti. Meillä on useita yhteisiä harrastuksia ja teemme toisinaan yhdessä matkoja.

Hänellä on poika ja tytär, jotka molemmat ovat lukiossa samalla luokalla kuin Eva. Hansin vaimo on kampaaja. Nuorin veli on Sven, kaksosten isä. Tietääkseni olet jo tavannut heidät. En näe Sveniä kovinkaan usein, koska hän on aina liikematkalla ja käy vain harvoin kotosalla. Svenin vaimo on lääkäri ja tekee usein ylitoita. Siksi kaksoset joutuvat usein olemaan yksikseen kotona. Minulla on useita serkkuja sekä äidin että isän puolella. Luullakseni Bengt mainitsi myös Asterössä asuvan Urbanin, joka on äidin veli." Myönsin, että niin hän oli tehnyt. "Eräs serkku äidin puolella on Niklas Strömgren" Andreas jatkoi selitystään, kun keskeytin. "Meinaatko Kallen isä?". "Täsmälleen ja hän on sukuni musta lammas" sanoi Andreas synkän näköisenä.

"Juttu on aika surullinen. Niklas joi jo lapsena liikaa viinaa. Hänen vanhempansa eivät pystyneet huolehtimaan hänestä kunnolla, koska hän oli aika villi ja pahansisäinen poika, joka teki minkä halusi. Hän osasi aina salakuljettua viinaa kotiin ja joi välillä itsensä juovuksiin. Vanhemmat ottivat usein Kallen rysän päältä kiinni juoppoudesta, mutta vaikka he kuinka moittivat ja sättivät poikaansa, hän ei luopunut käytöksestään. Lähestyessään aikuisikänsä Niklas tapasi tytön nimeltä Ingeborg, joka oli hyväntapainen ja kelpo maalaistyttö, eikä hyväksynyt lainkaan juoppoutta. Niklas lupasi siksi olla juomatta ja meni naimisiin Ingeborgin kanssa. Ei kuitenkaan kestänyt kauan, ennen kuin Niklas rikkoi lupauksensa. Ennen pitkää Ingeborg vieraantui Niklaksen käytöksestä ja pani välit poikki hänen kanssaan. Minusta oli sääli, että he erosivat, koska Ingeborg olisi voinut pitää Niklasta aisoissa, jos avioliitto olisi jatkunut. Sen sijaan Niklas meni naimisiin Marthan kanssa. Martha oli oikea hutiloija ja yhtä paha juoppo kuin Niklas, eikä viitsinyt edes hoitaa kotia oikein. Sen sijaan he alkoivat hurjastella ja pitää viljejä bileitä pitkällä yötä. Heidän juoppoudestaan ja hurjastelustaan tuli pilkkavirsi koko sukuumme, ja meitä hävetti pahasti.

Kallen synnyttyään Martha lupasi parantaa käytöstään ja he onnistuivat jollain tavalla hoitamaan asiat. Niklas oli kuitenkin erittäin epävakaa ja sai välillä raivokohtauksia, jolloin hän saattoi jopa lyödä sekä Marthaa että Kallea. Niklas teki töitä tilapäisesti eri työpaikoissa, mutta sai usein potkut. Martha oli töissä pesulassa, mutta välillä hän oli niin huonossa kunnossa, että hänen oli pakko ottaa virkavapaata toipuakseen. Sen vuoksi he olivat usein vailla rahoja, ja Kalle sai nähdä nälkää. Pitkät ajat he elivät kokonaan sosiaalipalvelun varassa. Oikeastaan sosiaaliviranomaisten olisi pitänyt ottaa Kalle huostaan, mutta niin ei tapahtunut. Olisin mielelläni itse ottanut Kallen sijaislapsiksi. Meillä olisi kyllä varaa ja tilaa huoltaaksemme vielä yhtä lasta, ja Kallen olisi ollut hyvä olla meidän seurassamme. Otin moneen otteeseen asian puheeksi Kallen kanssa. Kysyin häneltä, halusiko hän asua meidän luonamme. Hän vastasi aina, että hänen oli pakko jäädä kotiin estämään Niklasta lyömästä äitiään. Kalle oli uskomattoman lojaali Marthaa kohtaan.

Viime aikoina Niklaksen terveys on heikentynyt huomattavasti monien vuosien juomisen seurauksena. Hän on joutunut vieroitushoitoon sairastuttuaan alkoholideliriumiin. Tiedän kyllä etten saa ajatella sellaista, mutta toivon silti Niklaksen kuolevan ensi deliriumiinsa. Se olisi parasta kaikille asiaa koskeville henkilöille. Onneksi Kalle on jo tarpeeksi iso ja voimakas hillitäkseen isäänsä. Niklas ei enää uskalla lyödä häntä."

Kuului jyskytys kun ovi aukeni. Kynnyksellä oli Björn virnistäen korvasta korvaan ja hyräillen jotain rivoa virttä. "Ai täällä te lymyilette! Olen etsiskellyt Peteriä kaikkialta, ja sitten käy ilmi, että oma isäni on varastanut hänet." Ilahduin nähdessäni Björnin, vilkaisin häntä kiireesti ja iski silmää. Björn ponkaisi istumaan tuolille meidän vastapäätämme levittäen pitkät jalkansa huolimattomasti pöydälle. "Mistä olette puhuneet koko ajan?" "Olemme keskustelleet. Olen saanut lisätietoja suvustanne." Björnin silmät välkähtivät hetkeksi välinpitämättömän vihreänä, kun hän sanoi "Se on hyvä, mutta nyt haluan pitää hauskaa. Aion näyttää sinulle Knävlanin. Pystytkö uimaan 300 metriä salmen yli?" "Kyllä pystyn. Sanoinhan suorittaneeni uimakandidaatin, joka vaatii 600 metrin rintauinnin. Minulla ei kuitenkaan ole uikkareita mukana." "Ei se haittaa" Björn vakuutti. "Saat lainata uikkarit minulta."

Andreas näytti mietteliäältä. "Voin kyyditä teidät moottoriveneellä, jos haluatte." "Sitä ei tarvita" Björn kuittasi. "Olen kuunnellut sääennustusta. Tänään ei odoteta mitään rajuilmaa, joten me pääsemme kyllä turvassa takaisin."

"No niin. Tehkää mitä lystätte, mutta lienee parasta, etten kieli mitään koko jutusta Monikalle ja Evalle."

"Lähdetään jo, Peter! Ensin toki otamme muutamia varusteita huoneestani."

Knävlan

"Oletko käyttänyt uimalaseja ja snorkkeleitä?" Björn kysyi. "Kyllä olen" vastasin. "Mutta en osaa sukeltaa kuin likimain kuuden metrin syvyyteen. Miksi kysyt?" "Knävlanilla on kirkkaalla vedellä täyttynyt syväne, johon voi sukeltaa pohjaan asti. Se on seitsemän metriä syvä, sen olen mitannut. Pohjassa on kauniita, sileitä kiviä. Sukellaan siihen hakemaan muutamia kiviä, jotka jäivät muistoksesi koko loppuelämäsi. Minulla on uimalasit ja snorkkeli sinullekin" Björn sanoi sulloessaan tavarat reppuihin. Sitten hän otti kaksi kelluketta ja puhalsi ne täyteen. "Nämä tuottaa tarpeeksi nostovoima pitääkseen meitä pinnalla, tapahtuapa mitä tahansa" hän sanoi ja sulloi nekin reppuihin. "On ihan lämmintä, joten yllämme ei tarvita kuin uikkarit. Vaihdetaan siis uikkareihin ja pannaan vaatteet reppuihin." Niin me teimmekin. Mukavat, lyhytlahkeiset uimahousut myötäilivät tiiviisti ihoamme jättäen pääosan reisien paljaaksi auringonsäteiden rusketettaviksi. "On vain hyödyllistä altistaa ruumis auringolle, niin että tulee nopeammin suklaanruskeaksi" Björn kommentoi viisastellen. Hän pakkasi vielä muutamia palloja ja muita leikkikaluja reppuihin. Sitten sidoimme reput selkiimme ja lähdimme matkaan.

Vaelsimme pohjoiseen samaa tietä, kuin olimme seurannut vuoristoretkellä eilen, mutta kun saavuimme sille paikalle, missä polku alkoi viettää ylöspäin, Björn johdatti minut pienelle, melkein näkymättömälle polulle, joka seurasi tiiviisti rantaviivaa. Polku oli vaivalloista kävellä. Oli välillä hypättävä kivistä toiseen tai ojan yli. Toisinaan jouduimme ottamaan kengät jaloistamme ja kahlaamaan vedessä. Vähitellen liikkuminen kävi helpommaksi, ja lopulta vaelsimme hiekkarantaa pitkin, joka ulottui niemeen asti. "Nyt pahin on ohi" Björn totesi ripeästi ja osoitti nientä. "Tuo on Knävlan, aivan niemen ulkopuolella." Näin pienen, osittain vaivaismäntyjen ja katajien peittämän saarekkeen, joka kylpi hopeaharmaana auringonpaisteessa. Lokit ja naakat säksättivät sen ympärillä pienhyönteisiä etsien. Välillä ne syöksyivät veteen hakemaan herkkupalan.

Kesti puoli tuntia saavuttaa niemen. Meri oli melkein tyyni. Siellä kävi vain keveitä kareita, jotka heijastivat auringonsäteet tuhansina sävyinä. Tähystelin salmen ylle. Matka ei näyttänyt hurjan pitkältä, joten olin varma, että jaksoin uida salmen yli. Me riisuimme kengät ja panimme ne reppuihin. Sitten me hyppäsimme veteen ja aloimme uida. Mitään merkillistä ei tapahtunut uimareissun aikana ja kahdenkymmenen minuutin kuluttua kapusimme ylös Knävlanin rantaan. Istahduimme rantakivelle hetken kuivumassa auringonlämmössä, ennen kuin lähdimme tutkimaan saarta.

Keskellä saarta oli musta, ryhmyinen huippu, tai ehkä pikemmin suuri kiviröykkiö. Sen ympärillä oli laakea kivikenttä, jossa siellä täällä kasvoi vaivaismäntyjä. Björn osoitti sinihohtavaa läikkää, noin 400 metriä mustasta huipusta oikealle. "Tuo on määränpäämme eli siis vesilammikko" Björn selitti. "Oletko valmis sukellukselle?" Mietin hetken. Pystyinkö vapaasukeltamaan 7 metrin syvyyteen? Se oli luultavasti metrin syvempään, kuin olin ennen sukeltanut. En vastannut, koska halusin ensin nähdä vesionkalon omin silmin. Kuroimme nopeasti välimatkan umpeen ja katsoimme veteen. Pohja näkyi selvästi kirkkaanselkeän veden läpi. Pohjassa olevat, pyöreät kivet kimmelsivät ja vivahtivat purppuran ja kullan sävyyn, ja pinnalla hyppelehtivät vesihämähäkit ja kirput. Lammikon ympäröivässä sammalikossa ryömivät sammakot pinkkaisivat pakoon heti kun saavuimme laitaan. Riisuimme reput ja kengät, ja kaivoimme esiin uimalasit.

Björn alkoi opastaa minua. "Pidä minua silmällä koko sukelluksen ajan. Älä pelota. Täällä ei ole mitään, mikä viiltää tai mihin voi juuttua, eikä pohjaan voi vaipua. Jos voit huonosti, osoittaa ylöspäin ja me palaamme heti pintaan. Liiku hitaasti ja tehokkaasti, jotta säästät energiaasi, ja älä unohda tasoittaa painetta. Kun olemme pohjassa, nappaamme muutamia kiviä ja palaamme ylös." Puettuamme uimalasit kyyristyimme laidalla ja pudottauduimme veteen. Vesi oli kylmää mutta virkistävää. Uimme suoraan alas rauhallisesti voimakkein potkuin. Tasoitin painetta useita kertoja laskemisen aikana, ja pidin koko ajan katseeni sukelluspariin naulattuna, jotta huomaisin, jos hän

antaisi minulle merkin. Tulimme pohjaan ja sieppasimme nopeasti muutamia kauniita kiviä. Björn osoitti ylöspäin, joten potkaisin vauhtia pohjasta ja ampaisin liikkeelle kohti pintaa. Pian olin jälleen kuivassa maassa kädessä kaksi kauniita, pyöreää kiveä. Hihkuimme ja kiljuimme ilosta täyttä kurkkua onnistuneen sukelluksen jälkeen.

Ihomme olivat kananlihalla, kun me lähdimme vaeltamaan kivikentän poikki vavisten, mutta vähitellen aurinko lämmitteli meitä. Oli ihanaa tuntee auringonsäteet ja tuulen hyväilevän paljasta ihoamme. "Juostaan kilpaa" Björn ehdotti. "Täältä aina mustalle huipulle asti". Björn ponkaisi liikkeelle minä kannoillaan. Juoksimme jänteivin askelin hypäten aika ajoin kivien ja katajapensaiden yli, niin että hiki valui virtanaan. Sulava lämpö levisi kroppani lävitse ja sydämeni pamppaili, kun liisimme hurjaa vauhtia aina vain lähemmäksi mustaa kukkulaa. Saavuttuamme vuoreen hidastimme vauhtiamme ja aloimme kiivetä ylöspäin. Oli vaivalloista, mutta juoksimme vielä kiertäen suuria kiviä ja kavuten kivihyllyjä. Tavoitimme huipun melkein yhtä aikaa, tai ehkä Björn olikin hitusen verran ensimmäisenä. Kauttaaltaan hien likomärkinä halusimme toisiamme ja lysähdimme kasaan huohottaen ja puuskuttaen uupumuksesta. Tunsimme kuin kaksi hyljettä, niin hikisiä me olimme. Aloimme painia hitain liikkein, koska lihaksemme olivat ihan raukeita. Painiminen ei kuitenkaan sujui aivan hienosti, koska liukkaat ruumiimme luisuivat koko ajan toisen otteesta, eikä jompikumpi meistä sai toista kiinni. Lopulta rämähdimme nauruun. Me tirskuimme, kikatimme ja hohotimme kuin pikkulapset irrottaessamme raajojamme toisistaan.

Lepäilimme pitkän tovin kukkulalla toipuaksemme. Lopulta Björn sanoi "Tulehan, Peter, niin näytän sinulle pienen uimarannan saarekkeen toisella puolen. Siellä voimme uida ja snorklata." Vaelsimme siis takaisin sinne paikalle, missä jätimme reput. Sitten Björn johdatti minut kivikentän poikki, syvän notkelman läpi ja vielä rinnettä alas, kunnes me tavoitimme pienen, ahtaan poukaman, jota reunusti kapea kaistale soraa. "Pohja on aivan mukava" Björn vakuutti. "Ei ole yksiäkään liukkaita tai teräviä kiviä, joihin voi liukastua tai loukkaantua, vaan mitä hienointa hiekkaa." Juoksimme veteen snorkkelit suimme edessä. Björn oli oikeassa, pohja oli ihana ja hieno hiekka tuntui kuin sametilta jalkojamme alla.

Poukamassa vedensyvyys oli metrin verran ja pohja näkyi selvästi. Vähän ulompana pohjassa oli pieniä, meriheinittyneiltä kiviä, joiden lomassa ui värikkäitä pienkaloja. Mieleni teki pyydystää niitä kaloja, joten sukelsin pohjaan ja yritin tarttua erään punavivahteiseen kalaan, mutta se lipsahti kädestäni, ennen kuin ehdin saada oikean otteen. Repäisin sen sijaan töyhdön meriheinää kivistä, ja palattuani pinnan yli haistin sitä. Se tuoksui mereltä ja suolalta, ja sen väri oli helakanvihreää. Björniä nauratti minun touhuni ja huomautti, että olin oikea maarapu, enkä ollut ennen nähnyt merta. Hetken kuluttua havaitsin suuren hauen uiskentelevan kymmenen metrin verran meidän edessämme pienkaloja etsien. Minua hieman pelotti, koska tiesin hauilla olevan teräviä hampaita ja osaavan purra pahasti, mutta hauki ei kuitenkaan välitti meistä, vaan jatkoi saalistamistaan, aivan kuin meitä ei olisi olleet olemassakaan.

Palattuamme taas kuivaan istahdimme vierekkäin kivipaaden päälle kuivumassa ja tähyilemässä merelle. Tuuli oli leuhtoa ja osasi hädin tuskin liikutella vedenpintaa. Väreilevä pinta väikkyi auringonkilossa, niin että melkein teki kipua tuijottaa sitä kauemmin kuin hetken. Vesi liplatti koko ajan rantakiviä vasten, kun se tuulen tahdissa vuorotellen paisui ja vetäytyi taaksepäin. Yhtäkkiä vikkellä moottorilaiva tulla puksutti niemen takaa. "Tuo on postilaiva" Björn kiljahti ja alkoi heiluttaa käsiään yrittääkseen herättää laivan kapteenin huomiota. "Ohoy!" hän hoilasi kimeällä äänellä. "Björn täällä." Hoksasin komentolaiturilla seisovan miehen heiluttavan vastaukseksi ja huudahtavan jotakin, josta en saanut selvää, mutta Björn taisi ymmärtää, koska hän vastasi "Oletko jo toimittanut päivälehdessä Båkarönin lukkarinleskelle?" Mies vaikutti jotenkin vaivautuneelta, koska hän huitoi torjuvasti käsillään laivakoira ravatessa levottomasti hänen ympärillään, haukuskellen ja heilutellen häntäänsä. "Oskar on vanha pikipöksy" Björn kertoi. "Ja hän on lätkässä entisen lukkarin leskeen, Maria Haggårdiin." "Vielä yksi Haggård!" naurahdin. "Kuinka monta on

olemassa?" "Monta" Björn vastasi. "Useammat kuin osaan laskea." Meidän juttellessamme laiva katosi näkyvistä.

Vaistosin jotain ruskeaa kipittäen kalliota pitkin, ja pelästyin, koska luulin sen olevan kyykäärme. "Hyi! Onko täällä käärmeitä?" kysyin Björniltä. Björn katsahti minun osoittamaani suuntaan ja naurahti. "Ei tuo on käärme, vaan vaskitsa eli kuparilisko. Se on aivan harmiton. Niiden pesiä Knävlanilla on paljon. En tiedä onko täällä käärmeitä, mutta voi hyvinkin olla, vaikken tähän mennessä ole kohdannut yhtään käärmettä täällä. Lyön vetoa, että vaskitsan pesä on tuon kallion alla olevalla onkalossa" Björn arvasi. "Lähdetään tutkimaan!" Björn ponkasi pystyyn ja veti minua kädestä perässään.

Kyyristyimme kallion juuressa ja kurkistimme sisään sen alle olevalle aukolle. Siellä kuhisi pikkuriikkisiä, parin sentin pituisia, madonkaltaisia, harmaanvihreitä otuksia. Ne olivat ilmeisesti vaskitsan poikasia. Emo istui käpristyneenä, hätääntyneenä näköisenä tuijottamassa poikasiaan. Se näköjään aikoi puolustaa niitä millä hinnalla hyvänsä, vaikken ymmärtänyt mitä se luulisi mahtavansa kahdelle isolle pojalle. Poikaset vikisivät ja uikuttivat heikoilla, helisevillä äänillä, kun emo kohottauttui pänsä ja sähisi vihaisesti meitä kohti. Ovatpa ne söpöjä! Elvyttävän näkymän virkistyneinä painuimme tiehemme.

"Täällä on oraviakin" Björn totesi, kun vaelsimme taas kivikentän poikki reput selässämme. "Jos meillä käy tuuri, voimme bongata niitä jossa vaivaismännnyssä tai kapuamassa puunrungon ylös." "Kuinka ihmeessä oravat pystyvät pääsemään tänne" kysyin, vaikka arvasin jo vastauksen. "Ne osaavat uida salmen yli, niin kuin mekin" Björn selitti kärsivällisesti. Toisinaan käy täällä oikein paljon oravia, toisinaan niistä ei näy jälkeäkään. Lähdetään vilkaisemaan tuossa männikössä" Björn sanoi osoittaessaan pientä ryhmää vaivaismäntyjä. Puita lähestyessämme näin ruskean otuksen vilahtavan runkoa ylös ja katoavan latvaan. Se oli näköjään pieni orava. Teroitin katseeni löytääkseni lisää oravia. Eräässä oksassa hämötti pieni hahmo, ja juuri kun olin kääntämässä päni pois, se putkahti näkyviin pienine päineen ja tuuheine häntineen ja alkoi kipittää runkoa alas, minkä pikkuriikkisistä kintuistaan lähti.

Valmistauduimme palaamaan mantereeseen ja olimme pian taas rannalle. Vedenpinnalla uiskenteli uikkulauman poikaset tiiviisti emonsa kannoillaan. Aika ajoin poikanen sukelsi pinnan alle, kun taas toinen poikanen pilkisti päänsä pinnan yläpuolelle. Olin haltioissaan siunatusta kokemuksesta, kun Björn kommentoi. "Tällä saarekkeella voi bongata monia erilaisia lintulajeja. Toisinaan käy täällä kotkia ja haukkoja tai jopa joutsenia." Henkäisin syvään ja yritin tunnustella saaren koko tunnelmaa. Miltä ilma tuoksui ja maistui? Miltä meri kuulosti? Miksi täällä kasvoi vain vaivaismäntyjä ja katajia? Mitä tämä kaikki oikein tarkoitti ja miksi olimme ylipäätään täällä maan pinnalla?

Björnin ääni havahdutti minua eksistentiaalisista pohdiskeluistani. "Tiedän täsmälleen mitä meidän pitäisi tehdä. Rakennetaan maja. Tämä saareke on ihan hulpea majapaikka. Muut lapset tulevat olemaan vihreitä kateudesta." "Nyt?" kysyin ymmälläni. "Ei tietenkään. Teemme sen toisena päivänä. Nyt meidän on aika palata kotiin."

Puutarhabileet

Nurmikolla käyskenteli työstä vapaita ihmisiä laiskasti. Aurinko paistoi vielä, mutta taivaanrantaan kokoontuneet pilvet lupasivat tulevaa rajuilmaa. Virkku tummatukkainen poika talutti vastahakoista koiraansa perässään. Koira haukuskeli ohimeneviä vieraita koiria ja vaikutti haluavansa ajaa niitä takaa, joten pojalla oli täysi töitä pitää koiraa kurissa. Vilkaisin poikaa, joka iski silmää ja loi minuun ystävällisen katseen. Koira pysähtyi äkkiä ja alkoi innolla kuopia maata. Hän taisi olla vainunnut jotain mielenkiintoista.

Jatkoimme matkaa. Penkillä istui vanha pariskunta tähystellen välinpitämättömästi ympärillään. He näyttivät unohtaneensa miten elää. Kolmetoistavuotiaan näköinen, punatukkainen poika ajoi hurjaa vauhtia takaa samanikäistä, hoikkaa tyttöä. Tyttö yritti piiloutua tuomipensaikkoon, mutta poika sujahti heti sinne nappaamaan tytön. Hetken kuluttua he putkahtivat taas esiin käsi kädessä puhkuen ja pärskien ponnistuksestaan.

Pilvien lähestyessä taivas tummeni ja pian putoili viileitä pisaroita päidemme ylle, joten me turvauduimme katoksen alle odottamaan sateen lakkaamista. Ennen pitkää satoi kaatamalla. Olisi kuin joku taivaan olio pudottelisi vettä jättisäiliöstä maan päälle. Tuijotimme edessämme olevia taloja, joiden jokaisesta rännistä ryöppysi vettä. Pieni poika ryntäili nurkasta toiseen ja asetti kahvipurkin joka rännin alle. Purkit täyttyivät pian ja vettä paisui äyräiden yli. Sadekuuro alkoi laantua, ja pilvistö halkeili monissa paikoin jättäen leveitä kaistaleita sinistä taivasta. Pian oli taas mitä kaunein, aurinkoinen kesäpäivä.

Bragan kadut muodostivat ruutuverkon. Suurimmat kadut kulkivat pohjois-eteläsuunnassa, kun taas pienemmät kadut ristesivät kohtisuorassa. Paikkakunta oli siis hyvin pitkulainen ja myötäili suurin piirtein rannikkoa. Taajaman keskipiste oli kiistamatta Suurtori, jota ympäröivät useat kaupat, kirjasto ja terveyskeskus. Torilla oli puisto, jossa kohosi korkeita saarnia ja lehtikuusia. Puiden välissä oli penkkejä, joissa istuskeli äitiä ja isiä, kun lapset leikkivät heinikolla tai kiipeilivät puissa. Pieni tyttö kohotti etusormensa ja osoitti taivasta. "Kas, äiti! Tuolla tulee kotka" tyttö kiljahti kimeällä äänellä hyppien tasajalkaa innosta. Kotka lensi päidemme yli ja katosi näkyvistä puiston takana olevien kerrostalojen väliin.

Bragan koulu oli etelässä osoitteessa Sotargatan 15. Oli viisi rakennusta. Yläaste oli suuri, kaksikerroksinen tiilitalo, ja sitä vastapäätä oli kaksi pienempää taloa keski- ja ala-astelaisia varten. Ruokala oli matala, tylsän näköinen, bungalow-kaltainen rakennus, ja sitä vastapäätä oleva rakennus sisälsi muun muassa liikuntasalin ja musiikkiluokan. Björn johdatti minut koulun pihalle, joka oli aivan tyhjä, koska koululaiset olivat kesälomalla. "Nyt tiedät, miltä koulumme näyttää. Kahden vuoden kuluttua käyt itse yläastetta täällä" Björn totesi ykskantaan.

Edessämme kohosi tylsiä, harmaita kerrostaloja, joiden savupiipuista kohosi rotanharmaita savukiehkuroita taivasta kohti. Katuja pitkin kulki kissoja silmät väikkyen kullanvihreänä. Kissat maukuivat meille, ja me kurkotimme taputtamaan näitä, mutta ne säikähtivät ja luikkivat tiehensä. Eräs hurjan näköinen mies kääntyi sivukadulta ja lähestyi meitä. Säikähdin hieman miehen ulkonäköä, koska hän näytti ihan rosvolta. Kasvoilla oli ristiarpia ja hänen veristävässä silmissään hehkui jotain uhkaavaa hulluutta, aivan kuin hän halusi tappaa kenet tahansa, joka ilkeni vastustamaan häntä. Rasvaiset hiukset hapsottivat kuin kimppu kuihtuneita ruusuja. Björn iski silmää miehen kanssa, kun ohitimme hänet, ja mies nyökkäsi vastaukseksi, muttei hiiskunut sanaakaan. "Tuo oli Raggari-Kent" Björn selitti. "Hän on Bragan raggarijengien epävirallinen johtaja. Hurja mies, jota useimmat pelkäävät, mutta minusta hän on hyvin mielenkiintoisa tyyppi. Hänellä on suuri vaikutusvalta Bragan jengiläisiin, ja osaa pitää heitä aisoissa. Kentin ansiosta on paljon rauhallisempaa Bragan kaduilla, kuin olisi ollut ilman häntä, ja Bragan poliisi on samaa mieltä." "Onko hän rikollinen?" kysyin. "Kyllä! Hän on lusunut vankilassa monta vuotta, mutta nyt

hän on vapaalla jalalla, eikä häntä ole helppo saada kiinni jostain rikoksesta. Hän on kuulemma lakannut tekemästä rikoksia, mutta siihen kukaan ei usko."

Harmaita pilviä liukui nopeasti taivaalla etelästä pohjoiseen yltyvässä tuulessa. Ilma oli vähän kolea ja aurinko näytti piiloutuneen ohuen, likakeltaisen hunnun taakse. Muutamat lapset treenasivat jalkapalloa nurmikolla. Joukossa havaitsin pyylevän maalivahdin, Gretan, mutta muut olivat enimmäkseen poikia. "Greta treenaa poikien kanssa" kommentoin, aivan kuin se olisi jotain merkittävää. "Tietenkin. Kaikki kunnioittavat Gretaa, ja heidän iässään fyysiset erot sukupuolten välillä eivät ole suuria. Greta pitää haastavasta vastuksesta." Gretan lisäksi joukossa oli vielä tummatukkainen tyttö, jonka tunnistin tytöksi, joka oli tullut kaadetuksi rangaistusalueella mimmien ja leijonattarien välisessä ottelussa, mistä oli koitunut rangaistuspotku mimmeille. "Tuo tyttö pelaa Bragan mimmeissä" totesin. "Täsmälleen. Pia Niklasson on luokkakaverini ja yksi parhaimpia mimmien pelaajia."

Katsoin nurmikolla käynnissä olevaa futismatsia. Eräs poika potkaisi pallon harhateille ja siitä koitui kilpajuoksu. Pia ja toinen poika juoksivat kohti palloa minkä jaksoivat, ja poika ehti perille ensimmäisenä ja otti pallon. "Pojilla on siinä etu, että heillä on enemmän puhtia jaloissaan kuin tytöillä. He osaavat yleensä kiihdyttää tyttöjä kiinni. Mutta Pialla on toisia taitoja. Hän on vahva ja osaa haastaa monia poikia lähitaisteluissa." "Niin kuin Lisakin" totesin muistaessani kuinka vaikeaa oli ollut riistää pallon Lisalta. Björn pyöritteli silmiään ja iski silmää. "Kun olet lätkässä häneen, Don Juan. Sinusta on tullut Pääkallokerhon edistynein naistenmies." Pamautin nyrkillä Björniä vatsaan, mutta Björn supisti salamannopeasti vatsalihaksensa haihduttaakseen iskun voiman, ja otti sitten tiukan syliötteen minuun ja paini minut maahan, niin että pölisi. Vaikka kuinka voimakkaasti ponnistin, en pystynyt karistamaan Björniä pois alta. Siihen hän oli aivan liian painava ja voimakas. Björn tirsкуi ja kiusasi minua päästäessään minut ylös. "Saat kyllä syödä paljon pinaattia, ennen kuin pystyt peittoamaan minut painissa."

Futistreenit lakkasivat ja pelaajat hajaantuivat. Greta oli bongannut meidät ja tuli meitä vastaan. "Moikka, pojat" hän tervehti reippaasti. "Mitä kuuluu?" "Kaikki hyvin" Björn vastasi. "Tulkaa mukaan kotiini, niin pidetään hauskaa" Greta ehdotti. Koska meillä ei ollut parempaa tekemistä, seurassimme Gretaa. Greta ei kovinkaan hiiskunut yhtään mitään koko matkan, koska hän oli hyvin vaitelias tyttö.

Gretan taloa ympäröi suuri, jännittävä piha. Piha oli kuin luotu villeille leikeille ja salajuonille. Siellä olevat kukkapenkit olivat niin tuuheita, että siinä saattaisi piileskellä jopa norsu. Kiipeilypuita oli paljon tasaisesti jakautuneita pitkin koko pihaa. Sinne tänne Greta oli rakentanut harjoitteluvälineitä, kuten esteitä, kiipeilytelineitä, leuanvetotankoja, keinoja, voimistelurenkaita ja muuta sellaista. Katselin matalaan siistiin omakotitaloon. Julkisivu oli valkoisten eterniittilaattojen peitossa, ja katto oli vihreää peltiä. Savupiipun takaa pilkisti sellainen musta peltihahmo, jonka usein löytyy vanhanaikaisten talojen katoilta. Valkokehystettyjen ikkunoiden edessä oli siroja pitsiverhoja ja ikkunalaudoilla hämmötti useita huonekasveja. Ulko-oven yläpuolella nökötti messinkikylytti, jossa luki nimi "Lundberg". Talon edessä oli pieni lehtimaja, jossa oli mukava istuskella ja kahvitella kuumina kesäpäivinä. Yhtäkkiä ulko-ovi avautui ja noin viisikymppinen, lyhyt nainen tulla tepsutteli meitä kohtaan hermostuneesti heilutellen käsiään.

"Ohoy, Rut!" Björn tervehti innolla. Kääntyessään minun puoleen hän tiedotti "Gretalla ei ole isää, eikä sisaruksia. Greta oli vain kaksivuotias, kun hänen isänsä kuoli." Yritin tavoittaa myötätuntoisen äänensävyä, kun puhuttelin naista. "Olen pahoillani. Aviomiehen menettäminen on paha juttu." Hämmästykseni naisen suu venyi halveksivaan virnistykseen, ja mustat silmät alkoivat ampua salamoita, kun taas harmahtavat hiukset hohtivat vaarallisesti tummaa ovenaukkoa vasten. "Mieheni oli paskiainen, joka löi ja petti minua" hän sähisi innostuneena. "Hän hyppi yhtenäen sänkyyn näyttelijättärien ja huorien kanssa ja

suunnitteli oman tyttärensä hyväksikäyttöä. Luojan kiitos, että hän sai ansaitsemansa rangaistuksen. Jumala lähetti hänelle sopivan taudin, tippurin, ja koska hän oli idiootti, hän ei hakeutunut hoitoon ajoissa. Hänen loppunsa oli hirveä. Hän menetti kaikki hiukset ja iho halkeili pitkin koko ruumista jättäen avoimia, verisiä haavoja. Sekä järki että tolkku menivät hukkaan, kun aivot tuhoutuivat. Oikeastaan minua potki onni, etten itse sairastunut tautiin. Hän makaa nyt maassa, kuuden metrin syvyydessä mätänemässä, ja rotat tanssivat haudan päällä. Olen vannonut, etten koskaan enää mene naimisiin kenenkään miehen kanssa." Rut korosti sanojaan sylkemällä kolme kertaa olan yli.

Olin hieman järkyttynyt voimakkaan tunteenpurkauksen jälkeen. Minusta oli surullista, että sellaisia miehiä oli olemassa. Tämä mies oli tuhonnut Rutin uskollisuuden ja luottamuksen miehiin ikuisiksi ajoiksi. Naisella ja miehellä olisi niin paljon iloa ja hyötyä toisiltaan, kunhan he vain osasivat käyttäytyä hienosti. Miksi ihmisten aina pitikin tuhota kaikki? Miksi maailmassa olikin niin paljon paha ja ilkeyttä? "Kuka sinä muuten olet?" Rut kysyi vielä. "En ole nähnyt sinua ennen. Oletko bragalainen?" "En ole. Olen Liidunvaaran Peter" tunnustin, vaikka en pitänyt nimikkeestä. "Ai sinä olet se uusi Pääkallokerhon jäsen, josta kaikki puhuvat. Ole tervetullut tänne. Kohtelen aina Haggårdien ystäviä hyvin. Kun Greta kerran on raahannut teidät tänne, haluatte varmaan pitää hauskaa ja seurustella. Älkää antako minun estää teitä. Tehkää mitä lystätte, kunhan ettette räjäytä koko taloa ilmaan." "Me järjestämme kestit" Greta huudahti innostuneena. "Autatko minua, äiti? Haluan drinkkejä, popcornia ja nakkeja. Otan esiin pelejä ja musiikkia. Täällä juhlitaan!" Greta ja Rut häipyivät nopeasti sisälle järjestämään asiat.

Björn teki pieniä tanssiaskeleita pihalla silmät loistaen ja kädet tehden salaperäisiä, koukeroisia eleitä ilmassa. "On aina hurjaa vilskettä, kun Greta on vauhdissaan. Lyön vaikka vetoa, että hän kutsuu kaksosetkin. He asuvat vain lyhyen matkan täältä, kuten tiedät." Ihmettelin kuinka tämä vaitelias tyttö saattaisi samalla olla niin vauhdikas ja täynnä tarmoa. Piakkoin Greta palasi ulos kantaen levysoittimia. "Kytke se sähköverkkoon, Björn. Tiedät kuinka se tehdään." Björn kävi hakemassa sähköjohtoja liiteristä ja kytki soittimen Päätyseinässä olevaan pistorasiaan. Sitten Rut toi ulos tarjottimen useita laseja kivaa, värikästä, kuplivaa juomaa, joista työntyivät imupillejä. "Drinkit on tehty siideristä, joka on lievästi alkoholipitoista. Toivon, ettei se haittaa" Rut tiedotti. Arvelin mitä äiti ajattelisi siiderin juomista, mutta keksin ettei hänellä luultavasti ollut mitään sitä vastaan. Rut laski tarjottimen puutarhapöydälle ja puhui taas. "Mikset sinä laita grillin järjestykseen, Björn? Niin että voitte pian grillata nakkeja". Björn virnisti peikkomaisesti ja kävi hakemassa grilliöljyä, koksia ja sytyttimen. Pian kytti grillin pohjassa tummanoranssejä kekäleitä levittäen aromaattisen, kesäisen tuoksua, joka lupasi, että oli pian tarjolla herkkuja. Greta tuli taas ulos lykäten vaunun erilaisia lautapelejä edessään. Siellä oli jääkiekkopeli, fortunapeli ja muuta sellaista. "Entä tietokonepelejä?" kysyin. Greta tavoitti hyvin halveksivan äänensävyä. "Vihaan tietokoneita! Olen fyysinen tyttö, enkä elä virtuaalisessa maailmassa. Minusta nörtit ovat ihan liian innoissaan hengailakseen kaikki päivät nenä kiinni kuvaruutuun." hän sanoi ja sylki kolme kertaa olan yli.

Juuri silloin Haggårdien kaksoset tulla sujahtivat veräjän läpi. Totesin Björnin olleen oikeassa siinä, että Greta kutsuisi heidätkin. "Moikka, pojat ja tytöt!" Magnus huudahti. "Terve, ihmiset!" Martin matki veljeään. Kaksoset olivat aivan mahdollottoman hilpeitä veivaten kädet ilmassa ja tehden kuperkeikkoja nurmikolla. Heillä oli tapana matkia toisiaan, kuten Pilli ja Pulla, ja he laskivat aina leikkiä kaikkien kanssa ja esittivät mielipiteitään yhteen ääneen. "Vai olet sinäkin täällä, Don Juan?" he huomauttivat katsoen minua ja esittäen tuudittamisen liikkeitä "Onko pian lisääntymisen aika?" Jumalauta, miten väsynyt olinkin koko Don Juan-juttuun. Miksen saanut olla viattoman tytön seurassa tulematta pilkan ja pelleilyn kohteeksi. Vaikka ehkä kaikki se, mitä Lisa ja minä teimme keskenämme, ei ollut ihan täydellisen viatonta. Oli miten oli, mutta me olimme nuoria ja menossa aikuisuuteen päin.

Greta ja Rut tulivat ulos mukanaan nakkeja, popcornia ja kaikenlaisia suklaakarkkeja. Sitten Greta kävi hakemassa kokonaisen laatikon CD-levyjä ja pani sopivan levyn soimaan. Istuuduimme kaikki

puutarhapöydän ääreen ja kävimme ruoan ja juoman kimppuun. Drinkki kupli kivasti suuonkalossani nielaistessani sitä. Tunsin itseni virkistyneeksi. Vaikuttaisiko siideri jotenkin minuun? Tulisinko jopa humalaan? Sitä en tiennyt. Greta pyysi minua tanssimaan. "Kun kerran meillä on disko, niin tanssitaan!" hän kehotti. Annoin myöten ja seurasin tyttöä tanssilattialle. Tuntui oudolta tanssia hitaita pyylevän maalivahdin kanssa, ja tunsin sydämessäni hitusen pahan omatunnon pistoksen, koska petin Lisaa. Olisi ollut paljon mukavampaa, jos Lisa olisi ollut läsnä. Kaksoset ponkaisivat pystyyn ja aloittivat omituisen, painikaltaisen tanssiesityksen. "Kaksoset ovat kehittäneet aivan oman tanssityylinsä" Björn selitti. "He ovat oikeastaan hyvin edistyneitä tanssijoita ja akrobaatteja." Greta ja minä lakkasimme tanssimasta ja vain töllistelimme kaksosia. Martin kantoi Magnusta vyötäisiltä ja pyöri ympäri oikealla jalkaterällään. Sitten hän ponnisti heittääkseen Magnuksen ilmaan, joka teki voltin ja laskeutui käsinseisontaan. Seuraavaksi Magnus nosti itsensä yhden käden varaan ja nosti samalla Martinin toisella kädellä ja alkoi pyöriä tuulimyllyn lailla tukemalla itsensä vuorotellen oikealla ja vasemmalla kädellään ja pitämällä Martinin ilmassa vapaalla kädellään ja jaloillaan. Tanssi näytti tosi hullulta ja vaaralliselta. Heidän oli täytyntä harjoitella näitä temppuja vuosia tullakseen niin taitaviksi.

Veräjä kilisi auki ja Angelika pyyhälsi sisään hätäntynyt ilme kasvoillaan. Hän meni suoraan Rutille piittaamatta muista. "Liikeneekö sinulta suuri kattila?"

"Voi hyvänen aika, Angelika. Näytähän täysin tuhoutuneelta. Mistä syystä tarvitset kattilan?"

"Niklakselta meni tänään taju ja hänet toimitettiin vieroitushoitoon. Kallen luona on oikea hullunmylly, eikä Martha halua ottaa vastuuta. Hän vain voivottelee ja käyskentelee ympäri koko ajan kuin aave. On aivan kuin Martha ei tietäisi miten elää, jollei Niklas ole läsnä. Jonkun on saatava asiat järjestykseen. Meidän tarvitsee laittaa ruokaa ja rauhoittaa Marthaa, mutta Kallen talossa ei ole käyttökelpoisia keittoastioita. En ole milloinkaan nähnyt niin kehnosti varustautunutta taloutta. En ymmärrä miten siellä voi elää, enkä miten Kalle on kestänyt niin monta vuotta."

"Tulehan sisään, niin etsimme esiin sopivan kattilan," Rut sanoi Angelikan vaiettua, ja kumpikin poistui kiireesti pihalta.

Istuin pelaamassa jääkiekkopeliä Gretan kanssa. Greta hyötyi suuressa määrin maalivahtireflekseistään, ja alussa hänellä oli suuri yliote, mutta olihan minullakin hyviä refleksejä, ja mitä kauemmin peli eteni, sitä tasaisemmaksi se kävi. Lopulta Greta hymyili minulle. "Olet hyvä, Peter. Näkyy kyllä, että olet palloillut."

"pelaan toisinaan jalkapalloa," tunnustin. Björn kiepahti näkyviin kuin tyhjältä minun viereeni ja tempasi minut ylös. "Tanssitaan intiaanitanssia!" hän kiljui. Hän oli pannut hyvin kiivastaitisen biisin soimaan ja me aloimme hyppiä ja loikkia käsi kädessä. Vuoroin hyppäsimme ilmaan ja vuoroin kyykistyimme maahan ja pomppasimme sitten jälleen ilmaan. Hiki pulppusi joka huokosesta ja hengityksemme kävi kiihkeämmäksi. Tuntui oikeastaan paljon paremmalta tanssia pojan kanssa, koska sitä ei voitu laskea pettämiseksi Lisaa kohtaan. Kuten aina oikean ponnistuksen jälkeen lysähdimme kasaan tirskuen ja pärskien, niin että roiskui.

Veräjä kalahti taas ja Kalle ryntäsi sisään kärsivä ilme kasvoillaan. "Missä Angelika on?" hän kysyi muita mutkitta. "Sisällä Rutin kanssa," kaksoset vastasivat yhteen ääneen.

Mitään sanomatta Kalle harppoi heti ulko-ovea kohti minä kannoillaan, koska halusin päästä perille siitä, mitä oli oikein tekeillä. Mitä Kalle oli tekemisissä Angelikan kanssa? Angelika ja Rut olivat syvälle syventyneinä vakavaan keskusteluun ruoanlaiton kaikista mysteereistä ja taidoista, kun me tulla rynnistimme sisään tupruttaen koko pölypilven edessämme. "Voi hyvänen aika! Mitä on tapahtunut?" Rut hätäntyi, mutta Angelika ilahtui nähdessään Kallen. "Mikä hätänä, Kalle? Löysimme juuri sopivan kattilan." "Jätetään koko homma väliin. Ei sillä ole enää väliä" Kalle vastasi väsyneen näköisenä. "Martha on romahtanut tyystin ja juonut itsensä umpihumalaan. Hän on täytenä käkenä, ja jos naapurimies ei olisi ollut säälinyt minua ja tarjoutunut auttamaan pitämällä Marthaa silmää, olisin ollut sitonut hänen hoitamiseensa koko illan ja yön. Umpihumalaista ihmistä ei saa jättää yksin omien oksennusten tukahduttavaksi. Onneksi kiltti naapurimies on luvannut

hoitaa kaikki asiat, niin että kerran saan poistua koko sotkusta. Tehdään jotain hauskaa, jotta saan unohtaa vitun vanhempani."

Sain loistoidean. "Meillä on pieni juhla" aloitin. "Miksei laajentaa sitä. Laitetaan oikea juhla-ateria ja pidetään bileet koko yön. Sinähän on hyvä ruoanlaitossa, Angelika." Rut innostui ehdotuksestani. "Teemme sen yhdessä, Angelika ja minä. Me olemme molemmat hyviä ruoanlaitossa." "Onko mahdollista, että saan yöpyä täällä?" kysyin Rutilta toiveikkaana. "Totta kai. Meillä on runsaasti tilaa." Soitin heti äidille ja pyysin luvan, ja äiti myöntyi. Mutta yksi asia vielä puuttui, Lisa. Olisi paljon, paljon mukavampaa, jos Lisa olisi läsnä. "Minulla on ystävä" sanoin Rutille. "Haluan hänet mukaan bileissä. Taidat tuntea hänet. Hänen nimensä on Lisa Magnusson. Saako hänkin yöpyä täällä?" "Lisa on yöpynyt meillä ties kuinka monta kertaa. Totta kai hän saa yöpyä tänäänkin." "Me olemme pari" tunnustin rehellisesti. "Rakastin häntä, enkä halua käydä bileissä ilman häntä. Luuletko, että hänen äitinsä sallisi hänen lähteä?" "Tunnen Karinin, ja Lisa on yöpynyt meillä aiemminkin. Uskon siis, että Karin myöntää, mutta emme kerro hänelle, että täällä pidetään bileitä. Mitä ihminen ei tiedä, se ei haittaakaan."

"Käyn ostamassa kaikki ainesosat juhla-ateriaa varten" Angelika kommentoi. "Ja minä käyn hakemassa sähkökitaran ja huilun sinua varten" Kalle sanoi. "Huilua ei tarvita, kun osaan itse laulaa paljon parempaa kuin mikään huilu" Angelika tokaisi melkein närkästyneenä. "Tiedän sen" Kalle sanoi hymyillen, sieppasi tytön tiukkaan ja intiimiin syleilyyn ja suuteli häntä keskelle suuta. Minua ilahdutti suuresti se, että Kallesta ja Angelikasta oli tullut pariskunta. Hehän olivat kuin luotu toisillemme. Molemmat olivat ikäisekseen hyvin vakaita ja aikuismaisia, ja he täydensivät toisiamme. Angelikan positiivisuus oli mainio vastakohta Kallen sisäiseen pimeyteen ja synkkyyteen, ja hän osaisi lohduttaa Kallea. "Menehän ulos leikkimään, Peter," Rut kehotti minua. "Järjestän itse kaikki asiat Karinin kanssa."

Pihalla oli täyttä vilskettä. Björn oli pannut nakit grillin päälle, ja ihana tuoksu kävi nenälleni. Kaksoset pelleilivät nurmikolla ja esittivät kuuluisia henkilöitä muiden arvattavaksi. Greta istui vähän erikseen tarkastellen taivasta, kun taas Björn taiteili futispallon kanssa. Björn ojensi vastagrillatun nakin minulle. Siemaisin vähän kuplajuomaa ja näykkäsin nakkia. Hakeuduin Gretan seuraan ja kysyin "Miksi istuskelet katsomassa taivasta? Etkö viihdy meidän seurassamme?" Greta hymyili vähän ujosti. "Olen omissa ajatuksissani. En aina jaksa telmiä ja kinastella muiden lasten kanssa. Tarkastelen myös vähän vaivihkaa Magnusta." Oliko se totta? Oliko Greta lätkässä Magnuksiin? "Jos haluat Magnuksen, saat kertoa sen hänelle. Hän saattaa hyväksyä tai hylätä sinut, mutta jos et kerro, et koskaan voita häntä. On siis 50 prosenttia todennäköisyys, että saat Magnuksen, jos kerrot, ja 0 prosenttia ..." "Haastan sinut rangaistuspotkukilpailuun, Peter" Halusiko hän vaihtaa puheenaihetta? Oliko ehdotukseni hänelle liian vaivaloista? Sitä en tiennyt, mutta tiesin hyvin, että heitetty hansikas oli otettava. "Tämä on maali" Greta totesi. Se oli kaksi metriä leveä aukko kahden vadelmapensaän välissä. "Ja tuolla on rangaistus piste" hän sanoi osoittaen kohtaa, missä maasta pilkisti pieni lippu.

Otin vauhtia ja laukaisin ensimmäisen rangaistuspotkun. Osui palloon voimalla. Olin pannut koko kehonpainoni laukauksen taakse. Siitä huolimatta Greta torjui. Laukaisin yhteensä kaksikymmentä rangaistuspotkua, joista seitsemän lensi maaliin. En oikeasti tiennyt, oliko tulos hyvä vai keho, mutta me molemmat taisimme olla melko tyytyväisiä tulokseen. Olin näyttänyt hänelle, ettei hän pystynyt torjumaan joka kertaa, kun taas Greta oli todistanut pystyvänsä torjumaan jopa kovimmat laukaukseni.

Huomasin Rutin tulla tassuttelevan minua kohti. "Olen järjestänyt asian Karinin kanssa. Lisa on menossa." Sydämeni teki kuperkeikan ilosta rintakehässäni. Rut pani päänsä kallelleen ja katseli minua hyvin leuhdolla katseella. "On arvokas juttu olla suhteessa jonkun kanssa sinun nuorena iässäsi. Olen iloinen teidän puolestanne. Salli minun kysyä miltä se tuntuu." Mitä voisin sanoa?

Miltä se tuntui en voinut ilmaista sanoilla. Vastasin rehellisesti. "En voi kuvailla täsmälleen, miltä se tuntuu. Sanon vain että kaikki jäseneni tuntuu vetreiltä ja jänteiltä. Että hengitykseni sujuu helpommin, että kaikki värit ovat kirkkaampia ja eloisampia, ja että kaikki ruoka ja juoma maistuu paremmalta."

Greta pamautti kämmenensä yhteen aiheuttaen hyvin läpätunkeutuvaa ääntä. Hän karjahti ukkosen lailla "Tulkaa tänne, niin leikitään yhdessä!" Kokoonnuimme Gretan ympärille saadaksemme selville, mitä oli tekeillä. Greta opasti meitä ja tiedotti leikin sääntöjä. "En osaa selittää kaikkia sääntöjä, koska leikki oli erittäin monimutkainen. Toisinaan oli kiivettävä esteitä yli, pingottava pikajuoksumatkoja tai tehtävä niin monta leuanvetoa kuin suinkin. Toisen tehtävä oli päästä vastustajan ohi joutumatta selätetyksi tai suistettua radalta pois. Leikki oli fyysinen ja vaativa, ja meidän täytyi olla menettäneet yhteensä litrakaupalla hikeä. Ihme, ettei koko piha muuttunut ainoaksi, suureksi hikijärveksi. Jonkin vaiheessa huomasin Lisan olevan mukana leikissä. Hänen tulonsa oli jäänyt minulta huomaamatta, mutta hän myhäili minulle silmät säteillen, aivan kuin hän yritti sanoa, että hänen kutsuminen paikalle oli parasta, mitä oli voinut tapahtua. Sydämeni lämpeni ja lihaksille tuli lisää voima ja puhti, niin että jaksoin ponnistaa entistä kovemmin leikkiin.

Leikin jälkeen loikoilimme kauan nurmikolla toipumassa, ja Lisa lojui vieressäni vasen käsi vyötäröni ympärillä. Veräjä kirskahti, ja Angelika tulvahti sisään kantaen kaksi painavaa kassia ruokatavaraa. Vielä hetken kuluttua oli Kallen vuoro pyyhäلتää pihalle sähkökitara ja muita musiikkivälineitä mukanaan. Björn ponkaisi pystyyn auttaakseen Kallea sähköjohtojen kanssa, ja yhteistyöllä he saivat sähkökitaran kytketyksi sähköverkkoon. Kalle asettui istumaan puutarhapöydän ääreen ja alkoi rimputtaa kitaraa. Tuli hitaita, ulvovia, lainehtivia säveliä, jotka kantautuivat pihan poikki, ja me keräännymme uteliaasti puutarhapöydän ympärille ihailemaan Kallea. Koppasin Lisan syliini ja alkoi tanssia hitaita hänen kanssaan. Tanssimme tiiviisti toisiamme painautuneina. Tunsin hänen rintansa värähtelevän rintakehäni vasten, ja alapäässäni kihelmöi mukavasti. Kalle vaihtoi tahtia ja alkoi tuottaa ripeitä sooloja, joten me irrottauduimme toisistamme ja aloimme sheikata. Hypimme ja hytkyimme heiluttaen käsiämme musiikin tahdissa. Näin Gretan astuvan Magnusen eteen supattavan jotakin hänen korviinsa. Magnus näytti yllättyneeltä, mutta lähti sentään tanssimaan Gretan kanssa. Olimme nyt kaksi paria tanssilattialla, joten me ottivat toisiamme kädestä kiinni muodostaen piirin, ja pyörähtelimme ympäri hurjaa vauhtia. Myös Björn ja Martin yhtyivät tanssiin, joka kävi yhä villimmäksi ja kiihkeämmäksi.

Väsähdimme ja hajaannuimme eri taholle. Huomasin pöydän lojuvan huilun ja kysyin Kallelta, saisinko lainata sen. Kalle nyökkäsi vastaukseksi, joten kohotin huilun suuhuni ja aloin soittaa tutun sävelen "we all live in a yellow submarine". Kalle hoksasi tilanteen ja alkoi säestää minua sähkökitaralla. Hämmästyksekseni Lisa rupeesi laulamaan kirkkaalla, kauniilla äänellä. En ollut tiennyt, että Lisa oli niin hyvä laulaja. Itse en osaa laulaa edes "Gubben Noack". Angelika ja Rut tuli ulos kantaen koko tynnyriä kuplajuomaa ja asetti sen nurmikolle, niin että meillä olisi juoma koko illan.

Menin Björnin luokse, joka parastaikaa näppäili kännykkäänsä. Katsahdin häntä kysyvästi. Kenellekö hän mahtaisi olla soittanut? "Soitin juuri Bengtille. Haluan sisarukseni mukana juhlistamme. Valitettavasti Eva oli muuta tekemistä, mutta Bengt tulee. Meillä on täällä ruokaa myytäväksi asti, joten se kyllä riittää vielä yhdelle henkilölle." Uutinen ilahdutti minua, koska pidin Bengtistä.

Greta ja Magnus kuljeskeli nurmikolla käsi kädestä supattaen salaisuuksia toistensa korviin. Greta oli näköjään ottanut neuvoni kuuleviin korviinsa ja pyytänyt Magnusta, halusiko tämä seurustella hänen kanssaan. Kumma kyllä he näyttivät nyt ihan parilta. Ihme, että asiat sujuvat toisinaan ihan toivomusten mukaan. Ihmettelin mitä Magnus näki tässä tilyssä työssä. Ehkä vain sitä, että hän oli mainio maalivahti? Tai oliko siinä jotakin, jonka en nähnyt, enkä ymmärtänyt?

Menin grillin luokse ja sujautin nakin kekäleihin. Grilli sähisi ja rätisi kivasti nakin kärventyessä. Nautin nakkia kuplajuoman kera. Lisa tuli luokseni oma nakki kädessään ja me joimme kuplajuomaa samasta pikarista ja näykkäsimme toistensa nakkia. Katsoin häntä silmiin ja hukuin siihen sinisyyteen kuten aina. Kietaisimme käsiämme toistensa ympärille ja suutelimme toisiamme pitkään ja innokkaasti. En halunnut lämpimän tunnelman koskaan haihtuvan.

Björn ja Martin heitteli palloa keskenään. Yhdyin leikkiin ja me heitimme palloa piirissä toisesta toiseen niin kovaa kuin jaksoimme. Oli haaste ottaa kovia palloja vastaan. Björn heitti pallon niin kovasti, että melkein kaaduin sen voimalla. Kallen ripeitä, väreileviä kitarasooloja kantautui korviimme ja sai meidät tanssimaan ja hyppäämään. Leikki muuttui tanssiksi ja me yritimme kopata pallon musiikin tahdissa.

Otin Lisan mukaan ja menin sisälle katsomaan mitä siellä tapahtui. Rut ja Angelika häräilivät keittiössä kuin kaksi matroonaa ja ruoantuoksut leijailivat sakeana kattiloiden ja paistinpannujen yllä. Kohotin katseeni ja näin Bengtin tulla saapastelevan sisään olutkassi kädessään. Hänen kasvoilleen puhkesi leveä virnistys, kun hän näki minut. "Arvasin näkeväni sinut täällä. Menet aina sinne, minne Björnkkin." Seurasin Bengtiä pihalle Lisa kannoillani. Bengt näytti meille noppapussin ja kaatoi nopat pöydälle. Ne olivat hienoimmat ja tyylikkäämmät nopat, mitä olin koskaan nähnyt. "Ne ovat norsunluuta" Bengt tiedotti. "Ostin ne ollessani Romaniassa viime vuonna. Keksin, että me voimme vähän pelata." Pelasimme vanhaa roomalaista noppapeliä käyttäen tulitikkuja pelimerkkeinä. Minulta jäi velkaa Bengtille, kun peli oli lopussa, mutta sovimme, että velka voisi lunastaa vaikka karkkeina.

Kaksoset pyyhälsi meitä kohti kajauttaen yhteen ääneen "Bengt on täällä! Bengt on täällä!" Bengt pörrötti poikien hiukset ja paini ne leikiten maahan. Tuli ainoa sekava käärmeenkuoppa taistelevista käsistä ja jaloista, ja Bengtillä oli täyttä työtä pitää pintansa kaksi voimakasta teini-ikäistä vastaan. Greta katseli taistelua vähän matkan päästä hymyillen ja päänsä kallellaan. Hän halusi varmaan tietää, miten poikaystävällään menisi taistelussa. Oli suorastaan ihme, paljonko pieni iltajuhla kohottivat mielialamme.

Veräjä kolahti ja sisään asteli Erkki. Miten Erkki oli päässyt jyvälle meidän juhlistamme? Sitä en tiennyt, mutta aina kun jossain juhlitaan, huhu kiirii kauas. Kaksoset lakkasivat taistelemasta ja ryntäsivät tervehtimään Erkkiä. "Kuokkavieras! Vieköön putkaan!" Magnus huusi. "Sysätköön veräjämästä ulos!" Martin matki. Sitten he halusivat tulokasta ja vetivät hänet maahan.

Kättelin Erkkiä. "Tervetuloa! Jää tänne illaksi. Kyllä ruoka riittää sinullekin." Erkki säteili minuun päin. "Kiva nähdä taas. Muistat kai, että lupasin opettaa sinua rullalautailua eli siis parantaa taitojasi, kun jo tiedät perusasiat. Sopiiko, että treenit alkavat huomenna, iltapäivällä kello yksi?" "Joo, sopii. Mutta missä tapaamme?" "Muistatko missä kohdassa me viimeksi tapasimme?" "Kyllä. Minulla on hyvä suuntavaisto, enkä unohda paikkaa, jossa olen kerran käynyt." "Selvän teki, tapaamme siis siellä huomenna."

Bengt ja Kalle supattivat jotakin keskenään ja olivat salaperäisen näköisinä. Ihmettelin mistä oli kyse ja hivuttauduin lähemmäs puutarhapöydälle. Bengt kohotti huilun suuhunsa ja kokeili muutamia säveliä. "Hyvä huilu" hän totesi. "Se kuulostaa melkein romanialaiselta huilulta." Hän vaihtoi taas muutamaa sanaa Kallen kanssa. "Anna kun saan vähän treenata. Täytyyhän tavoittaa oikea rytmi. En ole tottunut soittamaan 7/8 tahdissa." Kalle rimputti plektralla kitaran jäniteitä ja yritti säestää tuntemattomassaan tahdissa. Pian se sujui paremmin. Panin merkille, että Angelika oli tullut ulos ja lähestyi paraikaa puutarhapöytää. Bengt otti Angelikan kädestä ja esitti hänet yleisölle. "Te kai tiedätte, että Angilika on edistynyt laulaja, joka on ottanut laulutunteja pikkulapsesta asti. Meillä on kunnia esittää romanialaisen kansanlaulun. Soitan huilua ja Kalle säestää sähkökitaralla,

mutta Angelikalla on päärooli laulajana." Bengt ryhtyi soittamaan hidasta, väreilevää, surullista säveltä, kun Kalle säesti ripein napsautuksin. Kun Angelika puhkesi laulamaan, kävi kuin kahina yleisön läpi. En ymmärtänyt romanialaisia sanoja, mutta sävel oli ihan sydäntä riipaiseva. Lisa painui kylkensä minua vasten ja hänen kasvoilla valahti kyyneleitä. Kahmaisoin tytön syliini ja alkoi tanssia hänen kanssaan. "Kunpa minäkin osasi romanialaiset sanat. Olisipa kivaa laulaa Angelikan kanssa." "Saat pyytää häntä opettamaan sinua" vastasin hilpeänä. Minusta kukaan ei saa mitään, jos ei uskalla kysyä. Sipaisin Lisan hiuksiaan ja maiskautin suukon hänen suutaan. Vilkaisin ympärilleni ja totesin, että tanssilattialla oli muitakin tanssijoita. Rut istui nurmikon laudalla ja seurasi tanssilattian vilskettä harmahtava tukka hulmuten iltatuulella. Rut säteili minulle "Älä ole huolissasi. Erkki on sisällä auttamassa minua vartioimaan kaikkia patoja ja paisteja."

Kun lauluesitys oli lopussa Lisa ja minä kutsuivat kaksoset luoksemme noppapeliin. Luultavasti juhla-aterian valmisteleminen venyisi vielä puoli tuntia, joten meillä oli runsaasti aikaa. Otimme Bengtin nopat ja rupesimme pelaamaan omia keksimiämme peliä. Joka kierroksella häviöjää joutui rangaistukseksi esittämään kohtauksen, joka me muut määräsimme. Hävisin jo ensimmäisellä kierroksella ja he vintiöt määräsivät minua esittämään synnytystä. Punastuin kiireestä kantapähän kuin asetuin istumaan nurmikolle jalat levällään ja aloin esittää synnytyssupistuksia. Kaksoset taputti käsiään. "Hyvä Peter! Sinusta voi vielä tulla äiti", Martin ilkkui. "Liidunvaaran Don Juan on synnyttänyt vauvan", Magnus matki. "Halusin mieluiten vaipua maan alle, niin vaivautunut olin." Tuli Magnusen vuoro olla uhri. Me muut supisimme ja mutisimme keskenämme, ennen kuin sovimme sopivasta rangaistuksesta. "Olet merirosvo, joka haluaa mennä naimisiin herrasväen tyttären kanssa. Isäntä vartioi tytärtään haulikon kanssa ja tehtäväsi on hiipiä sisään nappaamaan tyttö tulematta ammutuksi." Magnus purskahti nauruun, "Sen osaa tosiaankin tehdä" hän leuhki ja asettui kontalleen ja hiiviskeli käärmeen lailla kohti puutarhapöytää. Hän oli sieppaavinaan jotakin maasta, hyppäsi sivuun väistääkseen luotiryöpyä ja kipitti sitten kypälämäkeen. Tuli Lisan vuoro ja me pohdiskelimme paraikaa, mitä keksisimme, kun huomasimme jotain olevan tekeillä.

Lehtimajan edessä hääräili ihmisiä kantaen lautasia ja patoja. Hoksasin aterian olevan melkein valmis ja kävin vilkaisemassa. Lehtimajassa pöytä oli jo katettu ja Angelika asetti kukkakimppuja useisiin maljakoihin lehtimajan reunustalle. Tila oli ahdas, joten me joutuisimme istumaan hyvin lähellä toisiamme, mutta sehän olisi vain hauskaa. Juuri silloin Bengt paukautti kumistimen ja kajautti kovalla äänellä "Ateria on valmis. Olkaa hyvät ja istuutukaa lehtimajaan!"

Me kaikki sullouduimme ahtaan tilaan ja istuuduimme melkein kyljekkäin pöydän ääreen. Aukosta kantautui musiikki levysoittimesta, jonka olimme pannut soimaan. Kalle toimi tiskijukkana ja kävi aika ajoin vaihtamassa levyä. Pöytä suorastaan notkui herkuista. Siellä oli muun muassa kanapatoja, lampaanpaisteja, kermakastiketta, viinimarjahyytelöä, grillattuja vihanneksia ja hasselbackan perunoita. Angelika ja Kalle joivat olutta, mutta me nuoremmat lapset tyydyimme kuplajuomaan. Bengt yritti houkutelua minua kokeilemaan vähän olutta, mutta kieltäydyin kunniaa. Bengt olisi ymmärtänyt parempaa, kuin tarjota lapsille olutta. Jos Eva olisi ollut läsnä, hän olisi nykäissyt Bengtiltä korvat ja jos vanhempani ottaisivat minua rysän päältä kiinni olutjuomisesta, he panisivat minut takuulla jäähyyn ainakin kuukauden ajaksi.

Aterian jälkeen hajaannuimme pihalle. Oli alkanut hämärtää ja sitä mukaa kun taivas tummeni, päivänvalo aivan kuin haihtui maahan. Bengt ja Björn asettivat valonheittäjiä strategisiin paikkoihin pihalle, jotta näkisimme miten kävelimme ja teimme. Yhtäkkiä veräjä heilahti auki ja koko lauma eri-ikäisiä nuoria lehahti sisään. Joillakuilla oli olutpulloja mukanaan, ja jotkut pojat ja tytöt kulkivat käsi kädessä. Havaitsin joukossa muutamia vihkimisseremoniassani läsnä olleita henkilöitä, joiden nimiä en tuntenut.

Menin pienen poikaryhmän luokse ja esitteli itseni. "Tunnet sinut" he naurahtivat. "Olimme läsnä, kun syöksyt ulos sokkelosta luulen rottien ajavan sinua takaa. Olsit nähnyt oman ilmeesi!" Arvelin

puhuneen nuorukaisen olevan noin viisitoistavuotias ja ojensi käteni hänelle. Puristus oli kiinteä joskin hitusen liian kovaa, mutta se johtui luultavasti vain ylenpalttisesta, nuorekaisesta tarmosta, eikä ylimielisyydestä. "Olen Tomas" hän kertoi. "Tapaat minut varmasti ensi kerhon kokouksessa. Olen kuullut sinulla olevan tyttöystävä. Sinua sanotaan Don Juaniksi." Sama vanha virsi! Tällä kertaa en edes viitsinyt punastua. "Hän on täällä. Näemme varmasti meidät yhdessä illan aikana." Meidän puhuessamme Lisa oli hiipinyt luoksemme ja seisoi nyt parissamme. Äkkiä tunsin itseni aivan rauhalliseksi ja itsevarmaksi. Kahmaisain tytön tiukkaan otteeseen ja suutelin häntä kaiken nähden. Halusin todistaa koko maailmalle, että me kuuluimme yhteen.

Kuljeskelimme Lisan kanssa ympäri pihaa. Kaikkialla istui lapsia ja nuoria pieninä ryhminä jutellen, syöden nakkeja, juoden olutta tai kuplajuomaa. Jotkut pojat painivat, toiset palloilivat tai juoksivat kilpaa. Muutamat nuoriparit olivat vetäytyneet pensaikoille viettämään jonkin aikaa yksityisyydessä keskenään. Tyttöjä istuskeli joka pensaan takana tirsकुmassa, juoruamassa ja yrittämässä herättää poikien huomiota. Ohitimme kolme keinumassa olevaa poikaa, jotka rehvastelivat suorituksistaan ja urotyöstään. "Ja sitten vedin hänet saunan taakse ja annoin häntä selkäänsä nuottien mukaan." "Valehtelet, kuten aina. Hänhän on kolme vuotta vanhempi kuin sinä. Et millään pystyisi peittoamaan hänet tappelussa." Kolmas poika ei halunnut olla Pekkaa pahempaa ja pisti väliin "Keskiviikkona houkuttelin ruman Elisabetin luokseni ja nussin häntä huoneessani äidin laittamassa ruokaa." Muut pojat näyttivät epäileviltä. "Kukaan poika ei ole tähän mennessä saanut naida häntä. Minusta hän on varmaan lesbo."

Poikien äänet häipyivät olemattomiin meidän perässämme. Kaksi tyttöä istui keskustelemassa pojista kiven päällä vähän matkan päässä meistä. "Voi Julle on niin söpö, että voi kuolla." "Söpö? Minusta hän on oikea nössö, eikä hän voi edes puhua tavallisten ihmisten tavalla. Miksi hänen pitää aina viisastella?" "Olet vain kateellinen, koska et ole yhtä kaunis kuin hän" "Olet hullu! En vertaa kauneuttani poikaan!" "Sinulla on aika omituinen maku poikien suhteen. En millään ymmärrä mitä näet Fompassa. Minusta hän on pahin tyyppin raakalainen. Hänessä ei ole jälkeäkään sivistyneisyydestä, eikä älykkyydestä, ja hän käyttää kirosanoja koko ajan. Sitä paitsi hän ei ajattele muuta kuin urheilua." "Olet aika pehmeä tyttö. Huolit söpöjä ja pehmeitä poikia, jotka voit helposti laita tossun alle. Minä puolestani suosin oikeita poikia, joilla on lihaksia kropassaan ja jotka uskaltaa ilmaista miehuuttaan, jotta voin kunnioittaa heitä."

Olin paljon ruokaa jäljellä juhla-ateriastamme. Rut salli kaikkien ottaa mitä he halusivat, koska hän ei halunnut mitään rippeitä. Siksi monet kävivät lehtimajassa hakemassa itselle herkkupalan, ja Rut rohkaisi heitä. Lisa ja minä kävivät myös hakemassa vähän lampaanpaistia ja hasselbackan perunoita ja asetuimme puutarhapöydän ääreen nauttimaan Lisa minun syliini. Bengt ja Kalle istuivat lähistöllä syventyneinä jutteluun. "Tiedän että nostat painoja, mutta minun osaltani painonnosto ei ole tarpeen. Olen jo tarpeeksi voimakas." Kalle sanoi. "Voit tulla vielä voimakkaaksi, jos harjoittelet." Bengt intti hymyillen. "Voi olla, mutta minulla on muuta tekemistä. Minun on hoidettava kotiasiat, kun vitun vanhempani eivät pysty kantamaan kortensa kekoon. Onneksi minulla on Angelika avukseni. Lisäksi koulutyö vie aikaa. En aio epäonnistua koulussa. Mutta yhdestä asiasta kadehdin sinua, nimittäin hienosta painitaidostasi. Siitä voisi olla hyötyä." "Voit kyllä oppia." Bengt jatkoi. "Jos haluat voisit kokeilla heti paikalla minun kanssani." Kalle hätäntyi. "En tiedä paljon painimisesta, ja sinä on tämmösen asiantuntija. Se olisi liian vaarallista, enkä halua loukkaantua." Bengt yritti rauhoittaa Kallea "En ylittäisi rajojasi. Olkoon koko taistelu kuin leikki. Vakuutan, etten loukkaa sinua. Luota minuun." Tässä vaiheessa päätin rohkaista Kallea. "Älä ole pelkuri, Kalle. Tämä on upea tilaisuus mittailla voimiasi asiantuntijaa vastaan. Sinulla ei ole mitään hävittämistä." Kallella ei ollut valinnanvaraa, heitetty hansikas oli otettava.

Raivasimme tilaa taistelijoita varten ja asetuimme istumaan seuraamaan ottelua. Taistelijat alkoivat pyöriä ja tanssia toistensa ympärillä. Ei kestänyt kauan, ennen kuin Björn otti ristivyoötteen ja heitti Kallen maahan. Huomaisin kuitenkin, että Bengt pikemmin laski Kallen maahan kuin heitti hänet.

Bengt hallitsi tilanteen ja piti huolen, ettei hän loukkaisi Kallea, kuten hän oli luvannut. Kalle murisi. "Tämä ei ole aivan oikeudenmukaista. Oletan kaksi vuotta vanhempi kuin minä ja kokenut painija päällä." Bengt naurahti. "Olet ikäiseksesi hyvin voimakas ja olet oikeastaan samalla painoluokka kuin minä. Halusin, että tietäisit miltä tuntuu tulla heitetyksi. Nyt on sinun vuoro heittää minut." Bengt opasti Kallea miten oikea ote suorittaisiin. Bengt liikkui koko ajan vikkelästi ja väistyi Kallen kömpelöjä heittoyrityksiä, mutta lopulta hän teeskenteli erehtymään ja antoi Kallelle tilaisuuden päästä käsiksi häneen. Kalle suoristi oikean ristivyöheiton ja mätkäytti Bengtin selälleen. Bengt kehui Kallea ja antoi hänen toistaa heiton useita kertoja. Sitten hän asettui silta-asennolla ja käski Kallen asettua hänen päälle. Kalle yritti kaikin voimin painia Bengtin hartioita maan tasalle, mutta siitä ei tullut mitään. Sen sijaan Bengt onnistui tarttumaan Kallen rintakehään ja kieriä ympäri hänen kanssaan ainoalla räjähtävällä liikkeellä. Kallen molemmat hartiansa oli tiukasti liimattu maahan. Bengt auttoi Kallen pystyyn ja kätteli häntä. Kalle puuskutti ja huohotti pitkään. Toivuttuaan hän sanoi "Tämä oli ihan hauskaa, Bengt. Oli kauan siitä, kun viimeksi sain yhtä kunnan treenit. On ihanaa saada käyttämään kroppaa kunnolla. Ehkä voimme tehdä sen uudelleen." "Toivoin, että haluaisit sen. Opetan sinua. Sinulla on upeita fyysisiä edellytyksiä painimiseen."

Ilta venyi myöhään ja useimmat vieraat olivat jo menossa kotiin. Rut näytti minulle huoneen, jossa voisin nukkua ja Lisa sai nukkua samassa huoneessa. Heittäydyimme heti pitkäkseen ja nukahtivat, koska olimme hyvin väsyneitä vilkkaan juhlan jälkeen. Herättyäni kello oli jo yksitoista aamulla ja Lisa oli palannut kotiin. Rut tarjosi minulle aamiaista ja sitten kävelin laiskasti Bragan kaduilla varautuen rullalautailutreneihin Erkin kanssa.

Rullalautailutreenit

Bragan eteläosa oli hyvin korkealla. Maasto vietti alaspäin Mustanuolivuoorelta loivasti aina merelle saakka. Paikkakunnan halkoi Bragaån, pieni joki eli suuri puro, joka virtasi vuolaasti puistojen ja asutuskorttelien läpi. Istuin katupenkillä katsellen puroa ja sen taakse olevaa nurmikenttää, jolla leikki lapsia ja käyskenteli keski-ikäisiä naisia pienine koirilleen. Purolla lipui pikkutikkuja ja paperilappuja, jotka joku utelias kakara oli luultavasti heittänyt siihen nähdäkseen kuinka hienosti ne kelluisivat alavirtaan.

Vilkaisin kelloani ja totesin, että oli jo aika hakeutua paikalle, jossa tapaisin Erkin. Lähdin siis sillan yli ja nurmikon poikki. Ylitin pienen notkelman, jossa rehotti rumia ohdakkeita, nokkosia ja sananjalkoja. Olin kaatua männynkäpyä, joten hoipuun nytkähdellen ja käteni heilutellen pelastaakseni tasapainoni. Tultuani ulos notkelmasta tunnistin oitis edessäni levittävän kadun sovituksi tapahtumispaikaksi ja harpoin pitkin askelin mäkeä ylös. Erkki seisoj kadunristeyksessä odottamassa minua hymyssä suu.

"Olet ajoissa" Erkki totesi vilkaisten rannekelloaan. "Pidän ihmisistä jotka osaavat pitää aikoja." Seurasin Erkkiä kotiinsa. Kadun molemmin puolin oli omakotitaloja valkoisine aitoineen ja siroine veräjineen. Erkin talo oli vasemmalla puolen. Menimme suuren, sakarahuippuisen veräjän läpi ja

saavuimme pihalle, jolla sininen volvo seiso i pysäköitynä sorakentällä talon edessä. Suurimman osan pihasta peitti siisti, lyhyeksi leikattu nurmikko. "Alamme täällä nurmikolla" Erkki kehotti. Jos osaat hallita rullalaudan nurmikolla, osaat kyllä lautailla millä tahansa alustalla, ja täällä ei ole häiritsevää liikennettä."

Panin merkille, että nurmikon nurkassa oli trampoliini. Erkki näki mitä katselin ja kommentoi "Testaan sinua myös trampoliinin päällä myöhemmin. Trampoliinillä hyppääminen parantaa tasapainosi ja kehonasennonvaistoasi, mitä hyödyntäisit myös rullalautailumisessa." Erkki kävi hakemassa kaksi rullalautaa ja ojensi yhden niistä minulle. "Tämä on Bengtin skeitti. Saat lainata sen kunnes ostat omasi. Lisäksi tässä on polvi- ja kyynärsuojuksia sekä kypärä. Sinun on pukeuduttava noiksi." Katsoin kuinka Erkki oli asettanut ne päälleen ja jäljittelin häntä. Olin valmis skeittaamiselle."

Ensin Erkki näytti ollieksi kutsuttu tempun. Se näytti vähän kauhistuttavalta, koska hän hyppäsi korkealle laudan kanssa ja laskeutui jälleen lauta vaakasuoraan asentoon. Ilmamatkan aikana lauta kallistui jyrkästi alaspäin, kun hän taivutti polvensa rintaansa vasten. Miten ihmettä voisin oppia niin vaikean näköisen tempun? "Ponnista takajalallasi ja lauta pomppaa ylös" hän sanoi ja näytti, miten se tekisi. Yritin monta kertaa ennen kuin sain laudan irtoamaan hituisen verran maan yläpuolelle. "Täytyy ländää trukkiruuvien kohdalle vaimentaaksesi ländäämisen tärähdystä." Erkki opasti. "Ennen kuin hallitset ländäämisen täydellisesti, on parasta ettet hyppää liian korkealle."

Sillä hetkellä pienikokoinen nainen asteli ulos talosta ja meni suoraan meidän luoksemme. "Oletko jo oppinut ollien?" hän kysyi minulta. Vastasin vähän ujosti, että olin juuri hypännyt sentin korkeudelle laudan kanssa. "Johan se on aina alku" hän totesi vilkuillen poikaansa vetoavan näköisenä. Heillä taisi olla salainen viittomakieli, koska Erkki luovutti laudan äidilleen, joka asteli siihen ja suoritti itse upean ollien. Oli vain taputeltava käsiä. Tässä perheessä kaikilla oli ilmeisesti suuria taitoja. "Olin lapsena aika hyvä lautailija ja olen itse opettanut Erkille kaiken minkä osaan, mutta nykyään hän ylittää minua suuresti taidoiltaan. Kuten kai ymmärrät olen Erkin äiti" nainen pajatti hersyvällä, helisevällä äänellä.

Töllistelin mykistyneenä epätodennäköistä ilmestystä. Hän oli lyhyempi kuin poikaansa ja hoikka kuin teini-ikäinen. Vain silmien ympärillä levittävät uurteet kielivät korkeammasta iästä. Muuten saattaisi uskoa hänen olevan parikymppinen. Ruutuinen leninki näytti hieman hullulta ja pellavankeltainen tukka hulmusi hillittömästi tuulessa. Raajat liikuskelivat yhtenäen ja tekivät epämääräisiä, pieniä eleitä, aivan kuin hän luulisi minua kuuroksi ja viestitti sanojaan viittomakielellä. Kuinka samanlaisilta he näyttivät! He käyttivät samoja puhetapoja ja eleitä, ja käyttäytyivät yhtä levottomasti.

"Kai te haluatte tauon?" Erkin äiti ehdotti. Tarjoan mielelläni mehua ja pullat." "Jos se ei ole liikaa vaivaa, haluaisin mieluummin kahvia" sanoin topakasti. "Tietysti saat kahvia, jos haluat, mutta lapset eivät yleensä pidä kahvista" hän kummasteli. "Olen epätavallinen lapsi" väitin muina miehinä. "Mutta minä tahdon mehua!" Erkki protestoi. "Sen sinä saat" nainen vastasi häipyessään sisälle valmistelemaan välipalan.

Istuessamme puutarhapöydän ääressä kysyin naiselta "Kai te esittelisit minulle? Olen Peter Karlsson ja Pääkallokerhon jäsen." Kurkotin käteni ja kättelin naista. "Marianne Ebenö" nainen tiedotti. Minua puistatti, koska kättely tuntui ihan veltolta kalalta ja nimi oli yhtä omituinen kuin nainen itse. "Onko sinunkin nimesi Ebenö?" kysyin Erkiltä hämilläni, koska en ollut tähän mennessä tullut kysyneeksi Erkin sukunimen. "Ei ole, kun minulla on isäni sukunimi, Gardner. "Gardner? Se on ulkomaalainen nimi! Miksei sinulla ole miehesi nimi?" kysyin Mariannelta. "Me olemme erotettuja ja avioeron jälkeen otin takaisin tyttönimeni." Marianne selitti. "Tapasimme

Yhdysvalloilla, kun olin nuori. Rakastuimme ja hän seurasi minua Ruotsiin ja meni naimisiin minun kanssani. Kaksi vuotta sitten kyllästyimme toisiinsa ja erosimme."

Vilkaisin vaivihkaa Erkkiä ja huomasin hänen silmissään kärsimyksen vivahteen. Näköjään avioero oli vaivannut häntä pahasti. Erkki mulkoili vihaisesti äitiään, joten päättelin, että avioeron syy oli ollut yhtä paljon Mariannen kuin miehen ansiosta. "Hän on muuttanut takaisin Yhdysvaltoihin, eikä luultavasti koskaan enää palaa" Erkki tokaisi. "Minun on ikävä häntä!" Pohdin kaikkia isiä, jotka hylkäsivät perheensä ja pakenivat kotoa jättäen lapsensa ahtaalle, vaikka olikin ehkä tässä yhteydessä päinvastoin Marianne se, joka oli ajanut miehensä pois. Joskus tuntui siltä, että olin itse ainoa lapsi koko maailmassa, jolla oli vielä isä tallessa.

Kulautin viimeisen pisaran kahvia ja lasi tyhjän kupin pöydälle. "Olemmeko valmis jatkamaan treenejä?" kysyin Erkiltä, koska halusin pois pöydältä ja Mariannelta. "Kyllä, mutta emme tee lisää ollieita tänään, koska tarvitset aikaa sulattaa uudet taitosi. Hyppäämme sen sijaan vähän trampoliinilla." Myös trampoliinilla Erkki osoittautui aikamoisen taitavaksi ja hän osasi hurjia voltteja, joita en luullut koskaan pystyväni oppimaan. En ollut koskaan ennen seisonut trampoliinin päällä, ja ensin oli vaikeaa pysyä tasapainossa. Koko tilanne muistutti epämiellyttävän lailla tuota koetta huovan päällä Pääkalloluolassa. "Pidä kroppaa jäykkänä ja pingota corelihaksiasi" Erkki opasti. Se oli helpommin sanottu kuin tehty ja pyllähdin yhtenäen pakaroihini tai selälleni. "Jos kapsahdit selälle pyri ponnahtamaan ylös heti. Voit ponnahtaa millä tahansa kehonosalla paitsi päällä. Sinun on opittava ponnahtamaan sekä selällä että mahalla, ennen kuin saat ryhtyä tekemään voltteja." Treenasin siis ponnahtuksia niin että hiki valui, kun veräjä kolahti ja kaksi pienempää poikaa pelmahti sisään.

"Tällä te hypitte mattoa!" toinen hihkui. "Ja pidätte aivan mahdollottoman paljon hauskaa!" toinen kiljui. "Antakaa meidänkin mukaan leikkiin!" he huudahtivat yhteen ääneen. Pojat näyttivät suunnilleen kymmenvuotiaalta. "Hei naapuripojat!" Erkki nauroi pörröttäen poikien hiuksia. "Tämä on Peter, Pääkallokerhon jäsen". "Meilläkin on jäseniä" pojat kajauttivat ylpeinä. "Mitkä nimenne ovat?" kysyin keksimättä mitään älykkäimpää sanottavaa. "Tom!", "Hans!" he kiljahtivat, enkä saanut selvää kuka oli Tom ja kuka oli Hans. "Näytä meille uuden tempun" Tom vaati. "Minulla on vieras. Opetan temppuja toiste." "Leikitään piilokuuroa!" Hans ehdotti. Meillä ei ollut valinnanvaraa, joten me mukauduimme ja rupesimme leikkimään. Tuntui vähän oudolta, koska en ollut piilohippasilla moneen vuoteen. Mutta emme ehtinyt leikkiä kuin kierroksen, kun kaksi teini-ikäistä tulla ryntäsivät veräjstä läpi.

"Vai oletteko te kakarat taas karanneet leikkimään aikuisten kanssa?" pitkä poika kysyi pikkupojilta. Tunnistin nuorukaisen Tomaksi, jonka olin tavannut eilen Gretan bileissä, ja katselin kysyvästi tummatukkaista tyttöä. "Maria" hän esitteli itsensä sirkuttavalla äänellä. "Tunnen sinut. Olet Liidunvaaran Don Juan. Miten Lisalla menee?" "Hyvin, luullakseni" vastasin vaivautuneena. "Hän palasi kotiin aamulla ennen kuin heräsin." "Sähäkkä tyttö. Taidat olla onnellinen saadessasi olla hänen kanssaan." Sen voisin tosissani tunnustaa. "Entä sinä, Erkki?" Maria jatkoi lörröttelemistään. "Oletko edistynyt pyrkimyksessäsi voittamaan Gabriellan?" Erkin kasvot lehahtivat oitis tomaatinpunaiseksi. "En vielä" hän murahti. "Hän on tähän mennessä vastustanut kaikkia hurmausyriksiäni." "Olet liian kiltti ja tylsä. Ehkä kannattaisi kasvattaa vähän sielun julmuutta. Tytöt eivät lankea kiltin ja kunnollinen pojan eteen. Tarvitaan muuta kuin pelkkiä skeittitaitoja tehdä vaikutus tyttöön. Oikea asenne on tärkeä, laita vaikkapa tyylikkäämmät vaatteet yllesi ja hankkiudu julmaan kampaukseen. Voit vielä oppia paljon Liidunvaaran Peteriltä."

Tomas näytti ärtyisältä. "Oletko itse jo saanut Patrikin? Olet pyrkinyt häneen koko kevätlukukauden. Arvostelet toisia, mutta et ole itse tippaakaan parempi. Sinullakin lienee vailla tarpeeksi julmuutta." Maria näytti aivan kuin hän tahtoi mojata Tomasta päähän moukarilla." Hän pisti kätensä lanteensa ja tavoitti halveksivan äänensävyyn tapittaessaan Tomasta silmiin sanoen

"Olet justiinsa oikea tyyppi arvostelevaan minua, kun olet itse aika sääliä poika. Ryntäilet alituisesti kuntosalilla kasvattamassa lisää lihaksia, aivan kuin sinulla ei olisi jo tarpeeksi paljon tuosta aineesta. Kun et ole kuntosalilla istuskelet vaivihkaa pensaikoissa juomassa olutta kaveriesi kanssa aikuisten näkemättä."

"Sanoit itse, että poikien kannattaisi kasvattaa vähän -- tuota -- julmuutta. Lihakset tekevät miehen, kuten sanotaan. Väitteesi ovat ristiriidoissa."

"Arvostan asennetta ja sivistyneisyyttä pojissa, eikä raakamaisuutta, mutta sitä olet liian tyhmä ymmärtämään."

Hans ja Tom olivat kyllästyneet tylsään aikuispuheeseen ja tekivät paraikaa kuperkeikkoja nurmikolla, kun taas Erkki seiso hiljaa kärsineen näköisenä. Pohdiskelin juuri mitä sanoisin lievittämään tunnelmaa, kun veräjä heilahti auki ja Kalle harppoi sisään. Minua kummastutti Kallen tulo. Mitä hän oli tekemisissä Erkin kanssa? – Tai etsikö hän minua? "Terve!" hän viestitti minulle ohimenesään ja kysyi Erkiltä missä Marianne oli. "Sisällä" poika vastasi. Kummastuin entistä pahemmin Kallen poistuessa pihalta, mutta en ehtinyt pohdiskella asiaa tarkemmin, kun Haggårdien kaksoiset pyyhkälsivät sisään. "Arvelimme löytävämme sinut täältä, Peter" he hihkuivat yhteen ääneen.

Erkki tulistui. "Vai onko jokaisella lapsella koko Bragassa asiaa täällä tänään? Luuletteko että täällä on yleinen lastentarha?" "Anteeksi" Martin puolustautui. "Halusimme tietää onko Peter jo oppinut ollien" Otin laudan ja yritin parhaani mukaan tehdä tempun uudelleen. Nousin kymmenen sentin verran maasta ja ländääminenkin oli aika hyväksyttävä. "Aika hyvä aloittelijaksi" Martin kehui. "Sanon näkeväni kehnompia temppeja" Magnus lisäsi. Magnus vilkaisi trampoliinia ja katseli kysyvästi Erkkiä, joka nyökkäsi myönteisesti. Magnus hyppäsi trampoliinille ja aloitti ihan mahdolloman sarjan edistyneitä voltteja ja muita temppeja. Hölmistyin tyystin ja kysyin Erkiltä miten he saattoivat olla niin hyviä. "Ei se ole ihme, koska he ovat harrastaneet voimistelua viisivuotiaasta asti" Erkki selitti. Johan se selitti yhtä ja toista ajattelin.

Maria puhutteli Magnusta. "Oletteko suhteessa tuon maalivahdin kanssa? Näin teidät eilen puutarhahabileissa. Oletko hän mielestäsi hauska tyttö. Minusta hän on ihan tyly." "Sinä et ymmärrä yhtään mitään sen paremmin tytöistä kuin pojistakaan" Magnus tiuskaisi halveksivalla äänellä. "Greta lienee vähän ihmisarka ja joskus kaikki pajattaminen on hänelle liian raskasta, joten hänen täytyy vetäytyä hetkeksi yksinäisyyteen toipuakseen. Mutta kun tutustut häneen lähemmäs, ymmärrät, että hänellä on mitä kaunein sielu. Siinä riittää sekä syvyyttä että ystävällisyyttä. On olemassa sellaisia seikkoja, joita kovasydämet tytöt kuin sinä eivät koskaan ymmärtäisi."

Vilkaisin kelloani. Oli korkea aika palata kotiin, jotta ehtisin ajoissa päivälliselle. Hyvästelin siksi Erkin ja muut, ja lähdin.

Ratsastuskoulu

Aloitin tänään ratsastuksenoppituntejani Elsan kanssa. Elsan talo sijaitsi vain puoli kilometriä Björnin talosta pohjoiseen. Pieni, punainen talo ympäröi rehevää metsää ja niittyjä. Pihalla oleva talli oli melkein yhtä suuri kuin talo. Oli viisi hevosta tallissa, joista kaksi oli varsoja. Elsan oma tamma, Löga, oli viisivuotias, virkku mutta rauhanmielinen, ruskea islanninhevonen, jolla oli valkea läikkä turvassaan. Toinen tamma, Elvira, oli Elsan miehen hevonen. Molemmat varsat olivat Elviran jälkeläisiä.

Shetlanninponni, josta tulisi minun ratsuni, oli kaunis, ruskeahko valakka nimeltä Busen. Sen nimestä huolimatta Busen oli hyvin rauhallinen ja helposti käsiteltävä poni. Kun saavuin Elsan pihalle hevoset olivat laitumilla. Seurasin Elsaa hakaan ja tapasin ensimmäistä kertaa Busenin. Kiinnyin Buseniin ensi silmäyksellä. Katsoin Busenia suoraan silmiin ja puhuin rauhallisesti sille. Kunpa Busen oli oma hevoseni!

"Anna Busenin vainuta sinua, niin että se tottuisi sinuun. Ole rauhallinen, etkä säikytä ponia. Ole aina rauhallinen, kun käsittelet hevosia." Elsa näytti minulle, miten riimu pidetään ja hevosia talutetaan, ja antoi minun taluttaa Busenin ulos pihalle.

"Ensin sinun on opittava kuinka satuloida." Hän alkoi opettaa satulan ja suitsien kaikkia osia ja niiden toimintoja. Oli hirveän monia käsiteitä opittavana satuloiden, suitsien ja kuolaimien joukossa. "Ole erittäin tarkka, että kiristät satulavyön kunnolla paikalleen, ettei satula luisuu hevosesta. Jos putoaisi hevosen selästä saattaisi jopa iskeytyä kouliaksi." Sain treenata satuloimista monta kertaa. Ensi seikka opittavaksi oli hevosen selkään nouseminen. Panna vasemman jalan jalustimeen ja sitten heilauttaa toisen jalan hevosen yli. Onneksi jalkojani liikkuvuus oli mainio, joten tehtävä ei ollut kovin vaikeaa.

"Teemme vain käyntiä tänään. Se on hevosen helpoin ja hitain askellaji." Elsa opetti minua, kuinka ratsun käynnistetään ja pysäytetään nykimällä ohjia ja kuinka se ohjataan ja käännetään. Käynti on mieluisa ja tasainen askellaji, eikä siinä ratsastajan kroppa hytky liikaa. Opin, että ero käynnin ja ravin välillä on se, että käynti on nelitahtisen liike, kun taas ravi on kaksitahtisen liike, jossa hevonen asettaa samanaikaisesti kaksi kaviota maahan. Oli miellyttävä liukua hitaasti tietä pitkin ja kuunnella kavioiden koputusta.

Muutaman viikon kuluttua aloin kuitenkin opetella ravia, joka osoittautui paljon, paljon vaikeammaksi askellajiksi. Ravissa hevosen selkä hytkyy ylösalaisin, joten ratsastajan täytyy nousta satulasta joka kertaa kun hevonen laskee kaksi kaviota maahan. Tekniikka vaatii paljon treenaamista, kunnes se sujuu kuin itsestään. Aloin pikkuhiljaa tajuta, että ratsastamisen oppiminen venyisi pitkään. "Kun kerran hallitset ravia, voit myös oppia laukkaa." Elsa sanoi. No jaa, minulla ei ollut kiire, vaan oli koko elämäni käytettävissä ratsastamisen oppimiseksi."

Hihtoretki aamulla

Tassuttelin keittiöön hiirenhiljaa, etten herättäisi perheeni. Kello oli vain viisi, mutten enää saanut unta. Tein pienen aamupalan ja asetuin syömään. Pöytä kiikkui vähän, joten ryömin sen alle tarkastelemaan. Ruuvit olivat löysiä. Etsin esiin jakoavaimen työkalulaatikosta ja kiristin ruuvit, jotta pöytä ei romahtaisi kasaan.

Tiskasin astiat jäljessäni ja palautin ruoat jääkaappiin. Menin sitten eteiseen ja panin toppatakin, myssyn, kintaat sekä monot päälle. Kiristin monojen nauhat, napitin takin umpeen ja lähdin ulos. Seinustalta otin sukset ja sidoin ne jalkaan. Olin aika tyytyväinen uusiin hiihtohousuihini, vaikka ne ehkä kiristivät vähän lonkan kohdalta, mutta ajan mittaan ne varmasti venyisi kuntoon. Oli suojakeli, joten kävin hakemassa sopivan voiteen ja voiteli sukset.

Liidunvaarasta lähtevät useat ladut, Valitsin Mustanuolivuoreen johtavan ladun ja lähdin liikkeelle. Hiihdoin voimakkain sauvaottein lumikentän poikki kohti vuorta. Sukset liukuivat hyvin pitkin latua vielä tummansinisen taivaan alla. Tiesin, että yöllä oli ollut revontulet, mutta niistä ei näkynyt jälkeäkään. Kuu tuotti kuitenkin tarpeeksi paljon valoa, että näin mihin menin. Vuorta lähestyessäni alkoi vähitellen kajastua ja loistavat, vaaleanpunaiset pilvet kasaantuivat jo taivaanrannan yläpuolelle.

Tulin vuoren juurelle ja tähystelin ylöspäin. Otin vähän lunta ja tein lumipallon. Punnitsin pallon kädellä ja heitin sen ylös rinnettä. Se laskeutui reilun neljäkymmentäviiden matkan päähän. Olin aina ollut ylpeä kyvystäni heittää kauas.

Alkoi nousta rinnettä ylös saksimalla suksilla. Toisinaan tuli tasaisia suorita, joita pitkin voisin liukua nopeasti ja toisinaan latu vietti jyrkästi ylöspäin. Itse huippu oli nuolenmuotoinen kukkula, ja sinne oli vaikea kiipeily, mutta latu väisti huipun ja alkoi pian viettää alaspäin vuoren toisella puolella.

Lumi riippui painavina kinoksina mäntyjen päällä, enkä malttanut olla tiputtamatta lunta sauvalla puista. Lumi ryöppösi pääni ylle ja etsiytynyt toppatakin kauluksen alle ja monoihin, missä se sulii ja teki minut märäksi. Käännyin siis ja aloitin kotimatkan.

Alamäillä kumarruin eteenpäin, ojensin sauvat taaksepäin ja laski mäkeä alas niin että lunta tuprusi ympärilläni. Puiden oksilla istuvat harakat ja varikset raakkuivat ja lehahtivat säikähtyneinä ilmaan lähestyessäni niitä. Kun tulin alas vuorelta alangolle, kalpea auringonkehrä kiipesi ylös taivaanrannalta ja heikko tuuli alkoi puhaltaa ja pöläyttää hangen yllä lojuvaa puuterilunta, niin että se lennähti silmiini.

Lumihanki väikkyi häikäisevästi auringonpaisteessa, kun kiisin täyttä kyytiä kotia kohti. Kotimatkan puolivälissä vikkela, ruskeahko hahmo vilahti ohi ladun poikki. En tahtonut uskoa silmiäni, kun tuijotin nopeasti pakenevaa, ketterää metsäkaurista loikaten joustavin askelin kohti metsänreunaa. Ei ole joka päivää, kun kohtaa metsäkauriin niin lyhyellä etäisyydellä.

Pian olin taas kotona. Riisuin sukset ja nojasin ne seinää vasten, kun ulko-ovi avautui. "Täällä te olet? Miksi hiihdät niin varhain aamuna?" "Koska en saanut unta, äiti." "No jaa, tule sisään syömään."

Lisan pikkusisaruksia

Olin Lisan luona puutarhassa. Tapasin sinä päivänä ensimmäistä kertaa Lisan pikkusisarukset, jotka olivat äsken palanneet kesäleiristä. Hanna oli viisivuotias ja Leif oli seitsemän vuotta vanha ja aloittaisi syksyllä koulun. Lisa ja minä leikottelimme nurmikolla ottamassa aurinkoa ja juttelemassa yhtä ja toista pikkulasten telmiessä ympärillämme. "Onpa hienoja lapsia" kehuin. Lisa venäytti naamansa vastaten "He ovat vintiöitä ja ihan rasittavia. He pistävät aina nenänsä muiden asioihin ja kielivät äidille joka kertaa, kun pidän hauskaa." "Lienee siksi, että käyttäydyit huonosti" ehdotin yrittäen näyttää viattomalta. "Bah! käyttäydyn aina hienosti!" Lisa vakuutti silmät salamoiden. Minua nauratti ajatellessani kuten kiusoitteleva Lisa saattaisi joskus olla.

Viihdyin täällä. Talo ja puutarha oli aivan siisti ja lasten telmimisellä oli rauhoittava vaikutus minulle. Kunpa minullakin oli sisaruksia!, mutta syntyni jälkeen äiti ei halunnut lisää lapsia. "Minulla riittää sinun hoidettavana" hän sanoi. "Täällä ei ole aikaa eikä tilaa lisää nulikoille." Minun on kuitenkin tunnustettava, että oikea syynä mukavaolostani oli se, että sain olla Lisan lähellä.

"Palloillaan vähän" ehdotin ja menin liiterin luokse. Oli hauskaa potkia pallo Lisan kanssa, koska hän oli taitava ja osasi haastaa minua. Aukaisin jyhkeän oven ja sujahdin sisään. Hamuilin katkaisinta pimeässä kammarissa ja napsautin valot päälle. Uskomattoman paljon romua lojui läijinä lattialla, joka oli paksun tomukerroksen peitossa. Noukin futispallon nurkasta ja palasin pihalle. Sitten pelasimme keskenämme jonkin aikaa. Pikkusisarukset olivat lakanneet leikkimästä ja seisovivat nyt kiinnostuneina seuraamassa peliämme.

Pysähdyin katsomaan lapsiin ja minut valtasi intohimo leikkiä heidän kanssaan. Kyyristyin Hannan eteen ja katsoin häntä suoraan silmiin. "Moikka. Olen Peter, siskosi ystävä. Onpa hieno punainen mekko!" Hannan naama venyi leveään hymyyn. "Olen saanut sen joululahjaksi. Sinullakin on kivat vaatteet" hän sirkutti osoittaen Aku Ankka-aiheista T-paitaani. "Tykkään Akku Ankasta!" hän lisäsi topakasti. Myös Leif ilmestyi paikalle kyykistyen meitä vastapäätä punainen muovipallo kädessään. "Luen minäkin Aku Ankkaa!" Leif tunnusti ja heitti pallon minulle. Koppasin sen leikiten ja heitin sen edelleen Hannalle.

"Asutko Bragassa?" Leif kysyi vähän ujosti. "Ei, kun Liidunvaarassa" vastasin. Levitimme nurmikolle juosten ja heitellen palloa keskenämme. Välillä Hanna liukui jalallaan märkiä lehtiä pitkin, mutta pysyi taitavasti tasapainossa, eikä kaatui. Leif hyppi ja hytkyi tasajalkaa ja pyöri ympäri ilmassa. Kaikki oli hauska ja mukava, kun Leif huomasi aidan lähellä asetetun apinatangon. "Katso miten taitava olen!" Leif kerskaili ja hyppäsi tangon päälle, ripusti itsensä polvitaiveisiin ja kieri tangon ympäri.

Lisa ilmestyi yhtäkkiä paikalle kiusoitteleva välke silmissään ja hätisteli veljensä pois tangosta. "Hop, hop! Nyt tarvitsemme tangon. Saat pyöriä toiste. Tulehan Peter! Näytä miten oikea kieppi suoritetaan." Hätäännyin hiukan, koska olin koulussa aina ollut hyvin huono telinevoimistelussa, mutta sitä en halunnut tunnustaa. Otin siksi tiukan otteen tangosta ja yritin nostaa lanteeni ylös, mutta se sujui huonosti ja kömpelösti. Miksi kroppani pitikin olla niin raskas? Miksei voimiani riittä? Ponnistin toden teolla ja sain hädin tuskin jalkani nostetuiksi tangon yläpuolelle ja tunsin haarani hipaisevan tankoa. Nyt minun tarvitsi vain kiepauttaa kroppa tangon ympäri, mutta liike töksähti alkuunsa, eikä kroppa tahtoi millään jatkaa liikettä. Ymmärsin, että minun pitäisi jotenkin ottaa vauhtia.

Juuri silloin Karin asteli pihalle määrätietoisin askelin ja äkkäsi kömpelöitä liikeyrityksiäni. Leveä hymy kasvoillaan hän meni luokseni sanoen "Sinulla on huono tekniikka. Anna kun autan sinua. Tietääksesi olen liikunnanopettaja, enkä voi katsoa yritystäsi kommentoimatta." Karin alkoi opastaa

minua. "Nosta itsemi lanteista ja jännitä corelihaksiasi. Hän kosketti minua mahaan sanoen "Täällä pitäisi olla kovaa, eikä löllöä kuin vetinen tiskiriepu." Yritin uudelleen ja Karin sovitti toisen kätensä pyllyni alle, toisen nilkkoihini ja väänsi minut tangon ympäri, jotta saisin kokea miltä se tuntuisi. Vielä muutaman kerran jälkeen Karin totesi "Lihaksesi ovat liian heikot. Jos haluat, voin opettaa sinulle muutamia harjoituksia voimiasi parantamiseksi."

En ollut kovinkaan kiinnostunut voimaharjoittelusta, mutta en raskinut kieltäytyä. "Tämä on lankku" hän sanoi ja asetti itsensä kädenpunnistusasettoon. Tee selkäsi aivan suoraksi ja pysy asennossa niin kauan kuin jaksat." Tein niin ja pian tunsin mahani kouristavan ja polttavan hirveästi. Hitto, miten vaivaloista tämä harjoitus olikin. "Jalannostot ovat myös hyödyllisiä" Karin jatkoi ja näytti minulle. "Voit myös riippua tangossa ja nostaa polvesi leukaa kohti, ja jos tanko ei ole saatavilla voi aina käyttää puunoksa." Hän näytti vielä onton kehon asennon, V-istunnon sekä varisasennon. "Et pysty näihin harjoituksiin ensi töikseen, mutta onnistut kyllä ajan mittaan, jos treenaat ahkerasti joka viikko." Vastahakoisesti tunnustin, että varisasento näytti ihan coolilta. Tuon päivän jälkeen aloin harrastaa kalisteenisiä liikkeitä ja sitä mukaa kun voimistuin kaikki muut liikkeet ja temput sujuivat paljon paremmin.

Lisa käy Liidunvaarassa

Oli kolea syyspäivä. Kesä oli ohi ja olin taas alkanut koulussa viidennellä luokalla. Kävelin Liidunvaaran kirkkokadulla kirpeässä viimassa ja syyslehdet putoilivat ilmassa ympärilläni. Olin hyvällä tuulella, koska aurinko paistoi ja kaikki värit toivat mieleeni jokin sateenkaaren yläpuolella sijaitseva satumaa. Mieleni teki kerätä kauniita vaahteranlehtiä, kuivata ne ja kiinnittää ne paperille, kuten minulla oli tapana tehdä pienenä lapsena.

Oli ollut hurja kesä Björnin ja Bragan lasten seurassa. Sääli, etten käynyt Bragan koulua, jossa minulla nykyään oli kaikki kaverini ja tyttöystävä. Kävin yleensä Bragassa joka viikonloppu, mutta tänään olin kutsunut Lisan luokseni ja olin parastaikaa menossa bussin pysäkillä ottamaan hänet vastaan. Lisa yöpyisi meillä lauantain ja sunnuntain välisenä yönä. Olin inttänyt, että Lisa nukkuisi minun huoneessani. Äiti oli katsonut minuun kauan epäluuloisen näköisenä, aivan kuin hän halusi sanoa, ettemme me saisi tehdä mitään typeryyksiä, mutta lopulta hän oli kumma kyllä myöntynyt. Olimme yhteistyöllä raahanneet ylimääräisen sängyn huoneeseeni.

Bussin pysäkki oli koulun vastapäätä. Istuin penkille ja pyyhkäisin katseellani koulun pihaa. Muutama lapsi leikki pihalla pallon kanssa. Minulla oli ollut täyttä työtä suostutella poikajengin sallimaan Lisan osallistua sunnuntain perinteiseen futismatsiin Liidunvaaran poikien välillä. Ensin he oli vain sanonut "Ei tyttö voi pelata meidän kanssamme. Ensimmäisen pienen taklauksen tai kroppakosketuksen jälkeen hän pillahtaisi takuulla itkuun." Olin nähnyt Lisan kaatuvan monta kertaa itkemättä ja olin itse taklannut häntä, joten en uskonut, että hän itkisi. "Lisa on rohkea ja taitava jalkapalloilija, joka pelaa Bragan mimmeissä. Vakuutan, ettei hän itke tai loukkaannu. Hän on kyllä tarpeeksi voimakas pelatakseni meidän parissa." Lopulta he olivat myöntynyt. "Hyvä on, mutta älä syytä meitä jos käy huonosti".

Bussi saapui ja Lisa jäi pois. Jumala, kun hän oli kaunis punaisine hameineen ja ruskeine hiuksineen. Rutistin häntä rintakehäni vasten ja suutelin häntä keskelle suutaan. Kävelimme käsi kädestä lyhyen matkan kotiini. Äiti oli meitä vastassa pihalla ja Lisa kätteli ujosti häntä. Äiti tutki Lisaa kiireestä kantapäähän mutta lopulta hän hymyili. "Olen Margareta Karlsson. Luullakseni olet poikani ystävä." "Olen hänen tyttöystävänsä" Lisa tokaisi ylpeänä. Pieni virnistys kareili hetkeksi äidin kasvoilla mutta hän ei sanonut mitään.

Äiti tarjosi meille pullakahvit. "Olen asunut Liidunvaarassa koko elämäni" äiti aloitti jutteleminen. "Mieheni oli lapsikaverini ja vanhempani asuvat vieläkin täällä vain kolmen korttelin matkan päässä. Olen opettajana Liidunvaaran koulussa, enkä käy Bragassa varsin usein. Olen tottunut elämään maaseudulla." Pistin väliin "Minulla on aika outoa olla oma äitini opettajana. Mutta meidän koulussamme on vain muutamia opettajia." "Missä miehesi on?" kysyi Lisa. "Hän on töissä. Hän joutuu toisinaan tekemään ylitöitä lauantaina."

Näytin Lisalle huoneeni. "Saat nukkua täällä yöllä. Tämä on sinun sänkysi" sanoin. Heittäydyimme kuitenkin molemmat minun sängylleni ja sotkimme raajojamme toisiinsa tirsken. "Lähdetään ulos" ehdotin. Menemme Mustanuolivuorelle." Ajattelin kulunutta kuukautta. Lisalla ja minulla oli ollut ensimmäinen vakava riita. Olimme suuttuneet jonkin pikkuseikan vuoksi ja Lisa oli uhannut katkaista suhteen. Olin ollut suunniltani epätoivosta ja olin polvistunut hänen eteensä rukoillen häneltä anteeksi. Jotenkin onnistuin hellyttämään häntä ja suhde oli jatkunut. Tähän mennessä olin kokonaan oivaltanut, kuinka monimutkaista olisikin elää tämän tytön kanssa. Sähköttö tyttö oli kuin tulivuori, joka saattoi purkautua minä hetkenä hyvänsä. Lähdimme ulos ja suuntasimme askeleimme vuorta kohti.

Olimme Mustanuolivuoren juurella ja pälyilimme rinnettä ylös häikäisevässä auringonpaisteessa. "Jaksatko kiivetä huipulle asti?" kysyin Lisalta. "Luuletko minun olevan heikko tyttö, joka pyörtyy

ensimmäisen vaikeuden eteen?" tyttö vastasi närkästyneenä. "Kyllä jaksan!" Ryhdyimme kiipeämään vuorta. Oli useita mäkiä ja niiden välisinä tasanteita. Vaelsimme hitaasti ylöspäin. Lisa oli uskomattoman jäntevä, aivan kuin hän olisi tehty kumista ja toisinaan hän kapusi esteen yli ketterämmin kuin minä. Hiki putoili poskiamme pitkin ja liimasi otsatukkamme ihoa vasten. Lopulta saavuimme mustaan nuolenmuotoiseen kukkulaan, joka kohosi viidenkymmenen metrin ympäristön yläpuolelle. "Tästä lähtien kiipeily vaikeutuu" varoitin Lisaa, mutta hän vain virnisti ivallisesti minulle.

Joutuimme käyttämään sekä käsiä että jaloja kiipeämään kallionhalkeamien läpi ja kivilohkareiden yli. Joskus oli tarpeen tarttua kiviulokkeeseen ja vetää itsensä ylös käsivoimalla. Silmäilin koko ajan Lisaa varautuneena tarvittaessa auttamaan häntä, mutta en uskaltanut näyttää sitä hänelle. Lopulta olimme huipulla. Näkyala oli mahtava. Näimme sieltä sekä Liidunvaaran että Bragan ja meren. Pidin Lisaa kädestä ja hänen kätensä oli lämmin oman käteni sisällä. Lisa osoitti etusormella jotakin ja sanoi "Tuolla on Björnin talo". Katsoin, mutten nähnyt mitään. Ilmeisesti Lisalla oli tarkemmat silmät kuin minulla.

Lepäilin hetken kivilohkareen päällä ja pyysin Lisaa istumaan sylissäni. Oli mukava vain istua siellä yhdessä, eikä sanoja ollut tarpeen. Sipaisin Lisan hiuksia ja lipaisin hänen korvanipukoitaan. Yritin tutkiskella hänen silmiään, onko siellä jokin salaisuus, mutta löysin vain sinisen syvyyden ja ikuisuuden. Minusta mikään ei kohottanut mielialani enemmän kuin istuskeleminen jonkin tärkeän ihmisen kanssa.

Kiipesimme alas vuorelta ja palasimme kotiin. Söimme lounasta äidin kanssa ja pukeuduimme sitten urheiluvaatteisiin ja lähdimme jalkapallokentälle. Halusin trenata vähän Lisan kanssa huomispäiväisen matsin eteen. Selitin Lisalle kuinka pojat yleensä pelasivat ja ehdotin strategioita heitä kohtaan. Suosittelin, että hän pelasi keskikentällä. "Sehän on tavallinen paikkani" Lisa kuittasi. Treenasimme vielä vähän syöttämistä ja pallon taistelua. Sitten palasimme kotiin.

Seuraavana päivänä futiskentällä jakauduimme kahtia. "Lisa saa pelata meidän joukkueessamme, kun meitä on paritonta" sanoi joukkuekapteenimme toimiva poika naurahtaen. Ei sillä ole kovinkaan väliä, että meillä on tyttö enemmän kuin teillä. Hän luultavasti ei lisää hyökkäysvoimaani paljoakaan." Toinen joukkuekapteeni nauroi hartaasti. Ottelu alkoi ja me ponkaisimme liikkeelle kenttää pitkin. Jo matsin varhaisvaiheessa Lisa näytti, mitä hän osasi ja otti pallon vastustajapoljalta ja syötti sen minulle.

Otin vauhtia ja ajoin pallon edessäni keskiviivan yli ja syötti Ulfille, joka syötti Leifille ja edelleen takasin minulle. Törmäsimme vastustajille, joten syötin taaksepäin Lisalle. Sitten Lisa ja minä etenimme syöttöpelillä kohti maalia. Syötin Lisalle ja Lisa minulle. Nyt oli vain maalivahti minun ja maalin välissä. Maalivahti ampaisi eteenpäin. Tein täyskäännöksen, huijasin maalivahdin ja ohitin hänet oikealta sivulta. Laukaisin ja pallo lensi voimalla verkon nurkkaan. Johdimme matsin 1-0.

Muut näyttivät mieltäväsiltä. Lisa oli osoittautunut kelvoksi pelaajaksi, ja ylimääräinen pelaaja antoi meille selvän yliotteen. Vastustajat yrittivät rakentaa hyökkäyksen, mutta keskikentällä Lisa ahdisti Ulfia laidan lähellä ja painosti häntä potkaisemaan pallon rajaviivan yli. Lisa suoritti sivurajaheiton ja heitti pallon minulle. Etenin vastustajien rangaistusalueelle ja syötin jälleen Lisalle. Lisa kiersi vastustajan ja laukaisi kovasti. Maalivahti sai sormennipukoitaan palloon, muttei jaksanut pysäyttää sitä, joka lensi maaliin. Johdimme nyt 2-0.

Puoliajalla vastustajat vaativat, että Lisa luovutettiin heille. Ei ollut oikeudenmukaista, että pelasimme koko ottelun yksi pelaaja enemmän. Vaadin puolestani saada vaihtaa vastustajapelaajan kanssa, joten sain pelata samassa joukkueessa kuin Lisa. He myöntivät vaatimukseeni ja peli jatkui

Lisa ja minä vastakkaisessa joukkueessa. Jatkoimme pelata hyvin ja avustimme vielä yhdessä maalissa. Ottelu päättyi tasapeliin.

Matsin jälkeen pojat kehuivat Lisaa. "Saat pelata meidän kanssamme joka sunnuntai jos haluat." "Kiitos, mutta en voi mennä Liidunvaaralle joka viikko" Lisa vastasi. Viikonloppu oli ollut mukava ja illalla Lisa otti bussin takaisin Bragaan. Oli omituista kuinka vikkellästi viikonloppu oli sujahtanut ohi ja oli ikävää erota Lisasta.

Kilpajuoksu

Housut repsottivat hiukan, joten kiristin vyöni tiukemmin vyötäisilleni ja menin sitten keittiöön. Olin riidoissa äidin kanssa, koska vietin liikaa aikaa Bragassa ja Lisan kanssa. "Nykyään tuskin näimme sinulta jälkeäkään. Kai suvaitsisit vaihteeksi viettää päivän meidän parissamme?" Mietin pitkän tovin, mitä vastaisin. Oli valittava sanat tarkasti, koska en halunnut kiristää välejämme entisestään. "No, mitä sanot?" äiti intti. Lopulta vastasin "Paras kaverini ja tyttöystäväni asuvat Bragassa. Ikävöin heitä pahasti." Äidin kasvoilla välähti ivallinen hymy. "Penskoilla ei ole tyttöystävä" hän ilkkui. "Aikaisemmin et halunnut lainkaan leikkiä tyttöjen kanssa. En käsitä, mitä sinulle on tapahtunut. Vaikuttaa siltä, että tuo tyttö on vääntänyt pääsi kokonaan."

Vimmastuin äidin sanojen kohdalla. Siinä ei ollut kaikki, että hän kutsui minua penskaksi, mutta hän ilkeni myös arvostella suhdettani Lisan kanssa. Vastasin vähän töksähtäen "Rakastan Lisaa ja pidän Björnistä. Haluan olla heidän seurassaan." Äiti tuhahti ja kuittasi halveksivaan äänensävyyn "Et tiedä mitä rakkaus tarkoittaa. Luulet olevasi rakastunut, mutta olet vain lätkässä. Ennen pitkää oppisit, että Lisa vain käyttää sinua hyväksi. En ollut koskaan kohdannut yhtä rasittavaa ja laskelmoivaa tyttöä. Hän on näköjään iskenyt kyntensä sinuun ja pannut sinut tossun alle. Entä tuo koppava poika? Minusta hänellä on paha vaikutus sinulle. Pelkään tosissani, että hän on pilannut sinut."

Mitäs voisin vastata? Olin kyllästynyt nuhteisiin ja moittimiseen. Onneksi olin jo suunnitellut sopivan verukkeen mennä Bragaan tänään. "Olen muuten ilmoittautunut viiden kilometrin juoksukisalle. Kisa vietetään Bragassa tänään kello yksi. Olen siis mentävä sinne." En kuitenkin maininnut, että Lisakin osallistuisi kisassa. Äiti töllisteli minuun vihaisen näköisenä. "Mistä lähtien olet alkanut juosta kilpajuoksuja? Oletko ylipäättään treenannut tarpeeksi?" Se oli aika tyhmä sanottu, koska äiti tiesikin kyllä, että kävin säännöllisesti lenkillä. Tiesin pystyväni juoksemaan viisi kilometriä alle 27:ssä minuutissa. Äiti huokasi syvään ja murisi "Hyvä on. Sallin sen, mutta sinun on palattava ajoissa päivälliselle."

Kilparata alkoi Bragan koulusta ja sinne oli kokoontuneet suuri ihmisjoukko. Äkkäsin Lisan ja puikkelehdin tungoksen läpi kohti häntä. "Huomenta!" tervehdin. "Oletko valmis?" Lisa kysyi. "Olen aina valmis juoksuun." vastasin toppakasti. Lyön vetoa että voitän sinut tässä kisassa." Ehkä saisin syödä pöyhkeät sanani, mutta olinhan aika hyvä juoksija ja upeassa kunnossa, ja motivaation takia kannattaisi vähän pingottaa jousen. Ei olisi maailmanloppua, jos häviäisin vedon.

"Sen saamme vielä nähdä" Lisa sanoi silmät säteillen. Tähystelin ihmiserelle ja totesin, että siellä oli suuri kirjo eri-ikäisiä juoksijoita. Nuorin näytti olevan noin kahdeksanvuotias ja vanhin ehkä seitsemänkymmenvuotias. Yhteensä juoksijoita oli suunnilleen kolme sataa. Havaitsin myös muutaman Pääkallokerhon jäseniä, mutta Björn ei ollut läsnä. Aika lähestyi kilvan alkua ja toimihenkilöt käskivät meidät alkupisteeseen. Starttipistooli pamahti ja kaikki juoksijat ampaisivat liikkeelle.

Pysyin alusta alkaen Lisan lähetyvillä keskellä pientä ryhmää samanikäisiämme lapsia. Oli helppo juosta ja pian mukava lämpö levisi kehoni lävitse. Aurinko paistoi ja nurmikot helottivat vihreänä kaikkine kesäkukkineen. Pian rata poikkesi kadulta ja eteni hiekkakäytäviä ja polkuja pitkin. Juoksimme puistojen halki ja ohitimme futiskentän, jolla Bragan mimmeillä oli harkat. Lisa tainnut saada vapaata treeneistä osallistuakseen sen sijaan juoksukilpailuun. Kun juoksu venyi loppuunsa kiristin vauhtiani jättäen Lisan ja muut lapset taakse. Kaikista treeneistä oli ilmeisesti ollut hyötyä, koska porhalsin kaikki ikäiseni lapset kiinni ja muutamia aikuisiakin. Juoksin maaliin ajassa 25 minuuttia ja 36 sekuntia, mikä oli henkilökohtainen ennätökseni.

Hölkäsin verkalleen nurmikkaa pitkin hellittääkseni hengitystäni ja sykettäni kilpailun jälkeen. Kaksi teini-ikäisiä Pääkallokerhon jäsentä tuli minua vastaan onnittelemaan. "Loistoaika, Peter! Peittoisit kaikki aikaluokkasi lapset. Nyt olet Liidunvaaran mestari." Hymyilin, koska olin saanut vielä yhden nimikkeen. Olin nyt Liidunvaaran Peter, sankari, Don Juan sekä mestari. Alkoi olla vaikea pysyä kärryillä pisteenlaskussa.

Näin Lisan juoksevan maaliin ajassa 26 minuuttia ja 25 sekuntia. Iloitsin, koska olin voittanut Lisan melkein minuutilla. Jotenkin miehuullinen sydämeni paisui rintakehässäni, koska olin todistanut olevani sekä tyttöjä että poikia nopeampi. Halasin Lisaa ja katselin häntä silmiin, joissa luin pelkkää iloa, eikä jälkeäkään pettymystä siihen, että olin voittanut hänet. Hän taisi olla unohtanut edellisen vetomme, enkä halunnut muistuttaa häntä.

Tuli palkintojenjako ja toimihenkilö ojensi minulle kuoren sekä palkintomaljan. "Olet saanut palkinnon alle kolmetoistavuotiaiden lasten parhaasta ajasta." hän ilmoitti. Myös Lisa sai palkinnon, koska hän oli ikäluokkansa toiseksi paras tyttö. "Nyt menemme luokseni" Lisa komensi. "Meillä on talo yksiksemme, koska vanhemmat ovat poissa. Sauna on päällä odottamassa meitä." Sydämeni teki kuperkeikan ilosta rintakehässäni, kun tajusin saavani viettää yksityinen iltapäivän Lisan kanssa.

Riisuimme hikiset urheiluvaatteet ja hyppäsimme suihkuun. Hieroin kroppani kunnolla saippualla ja annoin vettä hulvahtaa ylleni. Pesiädyttyämme astuimme saunaan. Tuntui vähän oudolta olla alastomana saunassa tytön kanssa, mutta me kuuluimme yhteen, emmekä hävenneet toisiamme. Istuuduimme vierekkäin toisiimme painautuneina ja alkoi jutella päivän yhteisiä kokemuksia. Yhtäkkiä Lisa kiljui äänekkäästi ja läimäytti minua reiteen, niin että teki kipeä, mutta olin liian iloinen piitatakseni moisesta pikkuseikasta kuin kipeästä, vaan painauduin entistä tiiviimmin Lisan kylkeä vasten ja vangitsin hänen pientä kättään estääkseni häntä sivaltamasta uudelleen. Istuimme pitkään siellä toistemme sielujemme hukkuneina.

Saunan jälkeen valmistimme popcornia ja asetuimme keittiön pöydän ääreen nauttimaan niitä appelsiinilimsan kera. "Missä vanhempasi ovat" kysyin. "Äiti on Bragan koulussa. Hän johtaa poikien salibandytreenejä joka lauantai. Isä on insinööri ja on yhtenäin poissa kotoa." Otin kourallisen popcornia ja sulloi ne suuhuni. Lisa otti limsalasin minulta ja siemaisi kulauksen. "Täytyy olla ikävää, kun isäsi ei tahdo olla kotona" sanoin myötätuntoisena. "Ei se haittaa. Äiti ja minä kyllä pärjäämme. Isistä ei ole mitään hyötyä." Minusta oli surullista, että Lisan isä oli niin verran etääntynyt perheestä. Lapsilla oli oikeus olla elävä, läsnäoleva isä.

Ajattelin kulunutta vuotta. Lisa ja minä olimme nyt seurustelleet melkein kokonaisen vuoden, ja suhteemme oli lujennut huomattavasti. Tunsimme toisemme hyvin ja rakastimme toisiamme, siitä ei ollut epäilystäkään. Kyllä hän oli oikullinen ja joskus häntä vähän otti päähän, mutta luotin häneen täydellisesti. Olin onnekas, kun minulla oli niin vakaa kumppani. Tiesin, että useimmilla ikäisilläni nuorilla ei ollut pysyvää rakkauseria.

Urkkiminen yöllä

Yö oli pimeä hiiviskellessäni Liidunvaaran katuja pitkin otsalamppu valaistessa tien edessäni. Ympärilläni kuului kaikki yön aavemaiset äänet. Jossain kissa naukui hiirten etsiskellen ja tuuli havisi haapojen latvoissa, aivan kuin joku oli vapisuttanut kukkaroa täynnä kolikoita. Oli jännittävä hiipiä ulkona yöllä aivan yksin, mutta äiti olisi paheksunut, olisiko hän tiennyt sen.

Pidensin askeleitani kiertäessäni kadunkulman ja kuulin sorinan ja supatuksen ääntä kadun oikealla puolella sijaitsevan pensasaidan takaa. Kuulosti kuin jokin rakkauspari siellä pussaili ja touhusi keskenään. Mieleni teki salakuunnella ja urkkia heidän toimintaansa, vaikka kyllä ymmärsin, että se olisi rumasti tehty, mutta kohtausta oli vain niin sietämättömän jännittävä, etten malttanut olla tarkastelematta.

Löysin pensasaidasta pienen aukon tarpeeksi laaja, että voisin tunkea sen läpi. Ehkä jokin siili tai muu pikkueläin oli harventanut pensaita juuri siellä. Työnsin tunnustelevasti pääni aukkoon ja aloin ryömiä. Se kävi, mutta vaivalloisesti ja oksat pistivät epämiellyttävästi naamaani. Painuin kroppaani maata vasten ja kuuntelin korvat hörössä. Pari oli aivan edessäni aidan takana vain metrin matkan päässä. Sysäsin oksien sivuun nähdäkseni paremmin, mitä siellä tapahtui.

Kuunsäde lankesi nuoriparin kasvoille, joten näin poika tunkevan kielensä tytön suuonkaloon ja katsovan häntä silmiin. Kumpikin vaikutti olevan noin parikymppiseltä. Kehossani kihelmöi ja pirahti sietämättömästi. Tilanne oli vain niin jännää. Mitä he mahtaisivat seuraavaksi tehdä? Poika kumosi tytön nurin ja makasi hänen päällä hieroen alavartaloaan rytmikkäästi pieninä ympyröinä tytön alapään vasten. Tyttö nauroi ja kietaisi kätensä pojan kaulan ympärille ja maiskautti märän pusun pojan kaulakuoppaan.

Poskiani kuumotti katsellessani yksityistä tapahtumaa. Jos joku olisi voinut katsella minua tällä hetkellä, ihoni olisi näyttänyt kuin keitetyltä ravulta. No jaa, ainakin vaatteet olivat vielä päällä, joten ei saattoi olla aivan mahdottoman kiellettyä katsoa, yritin puolustella käytöstäni. Ihmettelin juuri milloin he lopulta viskaisi vaatteet pois, kun he alkoivat puhua. "Olet kuin punainen ruusu, rakkaani" poika kehui. Tyttö näytti närkästyneeltä sanoen "Onko se parasta, kuin keksit sanoa? Sinun on syytä treenata vähän vielä kehujasi." Korostaen sanojaan tyttö läimäytti leikkisästi pojan pakarille, niin että paukkui. "Ouch! poika karjahti. Oletko hullu?" Mutta minusta tuntui, että poika nautti suuresti tilanteesta, koska hänen silmänsä välkähtivät iloisesti kuin vilkkuva majakka pimeässä yössä.

"Paras sinusta on se, että osaat tosiaankin läimäyttää. Kun isket se kyllä tuntuu." "Hupsu!" tyttö naurahti. "Olet porsas. Pois altani!" Niine sanoineen tyttö hiivasi pojan voimalla syrjään ja ponkaisi pystyyn. Poika näytti yllättyneeltä äkillisestä voimanrähdyksestä ja hänen suustaan lipsahti ruma kirosana. Tyttö oli kauhistuvinaan ja sanoi "Kiroilet! Eikö äitisi ole opettanut sinulle, ettei saa kiroilla?" Poika venäytti naamansa ja syyti koko ryöpyn kirosanoja tyttöä kohti. Kaikki veri valahti tytön kasvoilta ja hän käänsi mielenosoituksellisesti selkensä pojalle. Poika taisi olla osunut johon herkkään paikkaan, koska hän polvistui ja rukoili tyttöä: "Anteeksi, en meinannut. Joskus vain lipsahtaa."

Minun Kumartuessani eteenpäin nähdäkseni paremmin jalkani lipsahti ja kroppa jatkui eteenpäin, niin että lennähdin pahka päätä pensaiden ulos ja jysähdin maahan aivan nuorten eteen. He töllistelivät minua kuin puusta pudonneina. "Kuka helvetti sinä on? Oletko urkkimassa meitä?" poika kysyi. Tyttö kivahti "Tunnen sinut! Olet Peter, Margareta Karlssonin poika. Olet pikkusiskoni luokalla, enkä milloinkaan olisi luullut sinun pystyvän johonkin tämän kaltaiseen. Etkö häpeä? Vakoilla nyt, kun kaksi ihmistä rakastelevat. Odotapa kun kerron tästä koko Liidunvaaralle ja mitä

luulet äitisi sanovan, kun hän saa tietää?" Jälkeäkään ei näkynyt nuorten entisestä erimielisyydestä, vaan he olivat kokonaan liittoutuneet minua vastaan.

En ollut koskaan ennen hävennyt niin hirveästi, kuin tuolla hetkellä. Tahdoin vaipua syvälle maan alle, enkä tiennyt mitä vastata tytön syytökseen. Näin kuitenkin nuorten kasvoillaan, että heitäkin hävetti voimakkaasti, enkä luullut heidän kielivän yhtään mitään koko jutusta. Se olisi aivan liian häpeällistä heillekin. "Hyvästi!" sanoin muina miehinä ja pakenin tieheni.

Uimarannalla

Olin kävelyssä Bragassa omin päin. Viime aikoina monet bragalaiset olleet tervehtineet minua, kun he menivät ohitseni. Olin nähtävästi tullut tunnetuksi Bragassa. "Hei, Liidunvaaran Peter" he voisivat huudahtaa tai "Katso! Täällä tulee Don Juan!". En oikein tiennyt, pitäisinkö julkiksen olemisesta vai ei, mutta ylpeilin silti vähän siitä, että olin niin helposti voittanut bragalaisten suosion. Oli tietysti myös muutamia ikäviä poikkeuksia. Eräänä päivänä olin kohdannut häijyn pojan nimeltä Olle Wandler konsumin edustalla. Hän oli haukkunut minua hupsuksi pojaksi ja Liidunvaaran idiootiksi. Hän oli sanonut, etten ollut mitään tekemisissä Bragassa, että olin muukalainen, eikä enemmän arvoinen kuin "pissineekeri". En ollut hauskaa kuunnella sellaista paskapuhetta ja olin parhaillaan alkanut haukkua takaisin, kun Björn tuli ulos konsumista ja vei minut pois Wandlerista.

Björn oli sanonut, että Olle Wandler kuului erääseen jengiin, joka luuli olevansa parempi kuin muut ihmiset. Tämä oli Björnin tarinansa: "Bragalaiset on hyvin ylpeä sakkki. Heidän koko maailma on Braga ja kaikki Bragan ulkopuolella olevalla maa jäi jotenkin epämääräiseksi ja sumeaksi, aivan kuin he uskovat, ettei kukaan ihminen voi elää muualla kuin Bragassa. Siitä huolimatta useimmat on sentään hyviä ihmisiä paitsi Wandlerit kavereineen. Tämä roskasakki vainoaa kaikkia heikkoja ja viattomia ja he pitävät itseään ainoana oikeina bragalaisina. Koulussa he ovat oikeita kusipäitä ja kiusaavat järjestelmällisesti nuorempia oppilaita. Olin itse kiusattu koko ala-asteen. Se oli osapuilleen syynä, että perustin Pääkallokerhon. Halusin järjestää vastustusta valiojengiä vastaan. Ylpeäkseni olin saanut monia yläastelaisia ja lukiolaisia minun puolelleen ja yhdessä me vastustaa kiusaamista ja Wandlerien touhua. Nykyään uskallamme tehdä vastarintaa ja pitää Wandlerit kurissa, koska teimme yhteistyötä. Yhdessä on aina vahvempaa."

Tänä päivänä olin menossa erääseen uimarannalle, joka sijaitsi Bragan eteläosassa. Ohitin koulun ja käännyin pienelle sivukadulle ja mäkeä ylös. Katu päättyi pensasaitaan, jossa oli pieni aukko. Pieni, ruskea polku johti mäkeä alas uimarannalle, jossa suuri määrä väkeä leikkeli. Minulla oli jo uikkarit päällä ja arkivaatteet siististi pakattu nyyttiin, joka roikkui kaulanuorasta selkeä pitkin. Olkalaukussa minulla oli vielä huopa ja evät. Löydettyäni vapaan paikan ja levitettyäni huovan sinne hoksasin vilauksen naisesta, jonka tunnistin Marianneksi, Erkin omituiseksi äidiksi.

En ollut pitänyt hänestä, mutta miksi en tiennyt, enkä ymmärtänyt. Ehkä vain siksi, että hän oli käyttäytynyt kuin lapsi. Lapsethan haluavat, että aikuiset ovat aikuisia ja käyttäytyivät sellaisesti. Täytyy olla selviä rajoja lasten ja aikuisten välillä. Mutta asiat eivät aina ole aivan selviä. Vai oliko syynä sittenkin se, että hän oli pettynyt poikaansa ja ajanut miehensä pois? Haluan yleensä antaa ihmiselle toisen mahdollisuuden, vaikka ensi vaikutelma oli ollut huono. En halunnut antaa tämän tilaisuuden luiskahtaa sormien välistä, joten menin naisen luokse juttelemaan.

Mariannea hämmästytti hiukan nähdäkseen minua. "Hei Peter. Mitä asiaa sinulla on?" "Halusin vain vähän jutella" vastasin muina miehinä. "Käytkö usein uimarannalla?" "Käyn. Täällä on niin viihtyisä kaikkien lasten juostessa ympäriinsä. "Tykkäätkö lasten kanssa leikkimisestä?" kysyin

hymyillen. Hän näytti hieman vaivautuneelta kun hän vastasi "Leikkiä lasten kanssa on ammattini. Olen nimittäin töissä lastentarhassa." Johan se selitti yhtä ja toista. "Tulehan, niin hypätään veteen" ehdotin, kun en keksinyt mitään lisää sanottavaa. Marianne oli oitis pelissä mukana ja kavahti pystyyn. Juoksimme yhdessä hiekan poikki ja kahlasimme pulikoiden ja loiskien veteen. Marianne kiljui ja ojentautui täyteen pituuteensa uimaan voimakkain vedoin ja potkuin. "Yritä tavoittaa minut jos pystyt" hän haastoi.

Noin neljäkymmentä metriä rannalta oli puinen ponttonisilta ankkuroitu. Me suuntasimme uinnin sinne ja vaikka olikin yhtä pitkä kuin Marianne, minulla oli silti täyttä työtä pysyä kärryillä ja lopulta saavuimme sillalle yhtä aikaa. Hän nauroi ja loiskutti vettä minulle. Se ei ollut vähempää kuin sotajulistus! Lämäytin kädellä vedenpintaa, niin että kokonainen vaahto- ja kuplapilvi ryöppysi Mariannen päälle ja hän vastasi samaan mittaan. Uimme toisiamme takaa, sukelsimme toistemme jalkojen välistä ja painimme leikkisästi keskenämme hihkuen ja kirkuen kuin kaksi hullua. Sillä hetkellä olin tyystin unohtanut, että Marianne oli aikuinen ja pidin häntä pelkkänä leikkikaverina. Ehkä parasta oli juuri se, että sain kokonaan olla lapsi. Pelasinhan Björnin ja Lisan kanssa osittain aikuisen roolia. Lopulta ryömimme ponttonisillalle ja heittäydyimme pitkällemme vierekkäin.

Katselin Mariannen siroja raajoja. Hän oli suklaanruskea kuten minä ja iho oli aivan sileä. Siinä ei näkynyt ryppyä eikä uurrettakaan. Vyötärö oli kapea, maha litteä ja reidet tiukat. Ihmettelin, kuinka nainen pystyi pysymään niin hyvässä kunnossa ajan mittaan. Minkälaiselta näyttäisin itse samassa iässä? Marianne hymyili ja hekotti hiljaa kieli maiskauttaen kolme kertaa. "Liikuskelen koko ajan, syön hyödyllistä ruokaa, enkä anna kropan rappeutua. Tiedäthän, että leikkiminen pidentää elinaikaa ja minun ammatissani on runsaasti mahdollisuutta leikkiä. Muista, Peter, että pidät huolta itsestäsi." Ympärillämme uiskenteli monta lasta, jotka heiluttivat käsiään meille huutaen "Hei, neiti Marianne ja Hei Liidunvaran Peter!" Kummallista! Pikkulapsetkin tunsivat minut. Näköjään he olivat Mariannen esikoululaisia, koska he sanoivat häntä neidiksi."

Panin pääni kallelleen ja tarkastelin kysyvästi Marianneaa. Oliko hän vaistonnut tylyn mielialani meidän tavatessamme ensimmäistä kertaa? Ajattelin varmaan, että hän käyttäytyi lapsellisesti, eikä huolehtinut kodistaan ja pojastaan kunnolla. Kauhistikseni oivalsin naisen lukevan minua kuin avointa kirjaa. "Erehdyt. Talossa on aina siistiä ja pöydässä on aina ruokaa. Otan vastuuta elämästäni ja pojastani, mikä on enemmän kuin jotkut muut vanhemmat tekevät." Ajattellessani Niklasta ja Marthaa en voinut kuin myöntää. Marianne jatkoi selitystään "Erkki oli surullinen jo ennen avioeroa. Mieheni ja minä olimme riidoissa melkein koko ajan ja Erkki kärsi alituisesta rähjämisestä, vaikka hän rakastui isäänsä. Tilanne ei ollut kestävä. Parasta vaihtoehto kaikille osapuolille oli avioero."

Olin ymmällä. Minun maailmassani rakastavat ihmiset menisivät naimisiin ja pysyivät onnellisina avioliitossa kunnes kuolema erottaisi heidät toisistamme. Olin vielä niin nuori ja viaton, etten tahtonut ymmärtää, että asiat eivät aina suju niin kuin pitikin. "Miksi menit naimisiin, jos et rakastanut miestäsi?" kysyin tyhmästi. "Tapasin Gregin Yhdysvalloilla ja rakastuin heti häneen. Alussa elimme sulassa sovussa, enkä rakkauden sokeutuneena näkynyt lainkaan hänen huonoja piirteitään. Päätös mennä naimisiin oli silloin helppo tehdä, mutta vasta liitomme ensimmäisissä vaiheissa alkoi kiikastaa. Erkin synnyn jälkeen Greg vietimme vähempää aikaa kanssani ja halusi vain leikkiä hänen kanssaan. He liittoutuivat yhteen minua vastaan ja alkoi arvostella tapojani. He vaativat, että lakkaisin tekemästä töitä ja pysyisin kotona kaiket päivät. Kun en myöntynyt, aloimme riidellä kaikista pikkuseikoista. Riitoja tuli aina vain enemmän kunnes lopulta koko elämämme oli pelkkä riita. Erkin kärsimyksestä päätelin, että oli aika lopettaa liiton. Erkin on ikävää isäänsä, mutta luulen silti, että ajan mittaan kaikki haavat parantuisivat. Yritän järjestää, että Erkki saa joskus matkustaa Atlantin yli viettämään jonkin aikaa isänsä kanssa. Teidän harjoittelunne on muuten hyvä juttu, koska se antaa hänelle tehtävän. Kun on tehtävä suorittavana ei ole aikaa

murehtimiseen. Hän vaikuttaa olevan hyvä opettelemaan, joten luulen hänestä voi kehkeytyä hyvä valmentaja."

Kyllästyin elämän kaikkiin vaikeuksiin ja halusin mieluummin leikkiä. Ponkaisin veteen. Molskis! Monihaarainen, kupliva vesiryöppy kohosi taivasta kohti. Tuli toinen molskaus, kun Mariannekin hyppäsi veteen viereeni. Telmimme ja uiskentelimme lämpöisessä vedessä tovin ja uimme sitten takaisin rantaan. Jaoin evättä Mariannen kanssa. Pyöräillessäni kotiin ilahduin siitä, että olin tutustunut Marianneen. Ensivaikutelma oli osoittautunut vääräksi ja minun oli tunnustettava Marianne hyväksi naiseksi, joskin vähän epätavallinen.